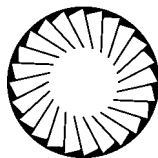

РАДЕЯ

ЕЗОТЕРИЧНИ ЗАПИСКИ

**Новото
в научно – образователната
програма
на школата на Христос**

ХЕЛИОПОЛ

*Посвещавам тази книга на
приятелите, които бяха с мен.
Радея*

Книгата е добре да се прочете от всички будни българи, готови да служат на Нивата за изграждане условията за идването на Шестата коренна раса. Текстовете могат да се изучават, да се изследват, тъй като те съдържат някои абсолютно нови познания за бъдещото развитие на човека, основни напътствия върху едни от най-важните въпроси в които е зациклило в своето развитие днешното човечество.

Хелиопол

Езотерични записки
Второ издание

© Радея
© Хелиопол, 2006
Константин Златев, редактор

ISBN-10: 954-578-184-X
ISBN-13: 978-954-578-184-1

ВЪВЕДЕНИЕ

Съвременният свят има нужда от преосмисляне на науката като средство, чрез което е обяснявал своя произход и осъществявал развитието си. В това отношение „Езотерични записки“ подсказват подхода и възможните изходни позиции. Записаната тук информация може да послужи като основа за създаване на Антропософия на съвремието.

Според нас „антропософия на съвремието“ означава възприемане за научна основа твърдението за Божествения произход на човека и природата. Необходимо е да се приеме като неоспорим факт информацията за Божествения творчески акт.

Действието „сътворение“ всъщност е процес – много задълбочен творчески процес, чиято първична структурна единица е Мисълта, Божествената мисъл, а съграждащите елементи са производни на Светлината. Светлината е енергията на мисълта.

Щайнер не успя да свърже християнството с антропософията, защото тръгна от науката към Бога, а не от Бога към науката. Той изискваше от теософията да бъде наука, а в същото време оставяше теорията за Божествения произход вън от науката. Тази теория е основа на всички науки: „Всичко чрез Него стана...“ Не може, колкото и крайно да изглежда това, да получи адекватно обяснение нито един факт от науката, ако не тръгнем от теорията за Божествения произход.

Антропософията на съвремието изисква да работят в една посока религия, наука и езотерични знания. Всемирната научно-образователна програма – Школата на Христос, предлага на човечеството този път като съществен подход за постигане на качествено ново светоусещане.

ЗАЩО И КАК Е НАПИСАНА ТАЗИ КНИГА

Съществуват много варианти на комуникиране с Висшите Същества. Един от тях е телепатичната форма на общуване, която дава определено предимство на творческата дейност. Ние, които написахме тази книга, сме убедени, че тя ще бъде полезна информация за хората, които изследват връзката между науката и езотеричните знания.

Основната задача за написването на книгата е свързана с необходимостта от промяна в подхода, който човечеството има сега към основните жизнени процеси в човешкия организъм. Те винаги трябва да се свързват с Цялото. Съществува непрекъснатата връзка, абсолютна цикличност в проявата на всяко вещество, на всяко действие и Мисъл. Промяната в жизнения статус на човека изисква задължителна промяна и на неговото съзнание. Не е възможно да се постигне нова форма на общуване, ново, много по-отговорно отношение към собствения организъм, без да се стигне до формиране на съзнание подчинено на моралната отговорност и чиста нравствена основа. Хората, които търсят своята духовна същност и я свързват с Божественото начало, са онези първи проводници на идеята за новия морал в човешките отношения, които ще допринесат за неговото популяризиране и ще създадат основата за утвърждаването му, макар и на по-късен етап. Ние знаем, че не може да бъде реализирана толкова лесно и толкова бързо идеята за нравствената свобода, но човек бидейки оставен и на сегашния етап от развитието си да формира сам собственото си поведение, вече трябва да търси връзката с по-висшите светове, която ще му помогне да се измъкне от застоялото си положение по отношение на духовния живот.

Книгата съдържа информация, която има образователен характер за всеки, който има желание да се запознае със своята човешка същност. Всеки, който би се постарал да научи нещо повече за връзката на своя организъм с проявите на не-

говото поведение, и всеки, който би пожелал да почувства Силата на Божествената Любов, би могъл да го постигне, ако в спокойно уединение прочете написаното.

Многократно в разработените теми се подчертава необходимостта от *о г р а м о т я в а н е*. Макар и постигнал твърде много в областта на научно-техническата мисъл, човек все още не е дорасъл до нивото на необходимото себепознание. Когато това се постигне, ще бъде създаден и новият човек с неговата голяма отговорност към собствения му организъм, а оттам и към Природата. Те са едно Цяло, което трябва да бъде ценено и уважавано, защото и едното, и другото е дадено на човека, за да го ползва грамотно. Така, преминавайки през физическия свят добронамерено и с нужната отговорност, човек ще постигне нивото на необходимата нова култура за живот на тази планета.

Когато започнахме създаването на книгата, Ние не бяхме абсолютно убедени в потребността от „изваждането“ на толкова конкретна информация. Тя обаче носи светлина за духовно зрящия и подтиква към ново поведение, което всъщност е и нашата цел – *когато човек прочете книгата да знае, че неговото тяло е изключително важен и фин инструмент, който трябва да бъде добре съхраняван, за да може да се прояви пълноценно духовната част от човешката същност. Те се намират в пълна взаимозависимост.* Грижата както за Духа, така и за Тялото трябва да бъде на изключителна висота. Нека всеки, прочел тази книга, допринесе за създаването на новата духовна култура на човечеството, като се постарее да достигне тази висота.

Автори на включените в книгата 26 теми са Йоан Зеведеев, Елохим Хахарец и българският Учител Беинса Дуно. Тя е създадена в телепатичен контакт с Радея, която прие и записа информацията. Книгата е написана в изпълнение на Програмата за Научно-образователна дейност, която изпълнява Школата на Христос. Тя е първата от поредицата „Езотерични записки“, която трябва да съдържа пет части.

Терминологичен речник

Бог – Абсолют	Висш Космичен Разум, за когото Необятното е обозрима същност, Първосъздателят на Великото Сътворение, Свръхсила, Висше Съзнание, Всевишният.
Бог – Висш Разум	Яхве(Йехова) – Ръководител на Вселената, Създател на живота за нашата Вселена, Изпълнител на волята на Абсолюта.
Бог – Христос	Ръководител на духовната еволюция на човешкия род. Изпълнител на волята на Абсолюта за цялата Вселена.
Ехоструктура	Първична структурна единица на живите организми. Нейни компоненти са: Душата, Духът и Семенният атом.
Душа	Енергийна субстанция, чрез която се проявява Силата на Божествената Любов.
Дух	Енергиен носител на Силата и Светлината на Божествената Мисъл – Светият Дух. Проявява се чрез: Божествения импулс, Първичния жизнен импулс, и Първичния творчески импулс.
Божествен импулс	Въплътеният в клетката на миокарда Божествен дух, който „запалва“ искрата на живота – енергията, която задвижва сърцето.
Първичен жизнен импулс	Силата, чрез която се проявява Духът(Божественият импулс) във физическия свят.
Първичен творчески импулс	Проявата на Духа в менталния свят.
Биофотон	Градивен елемент на светлината – катализатор на съграждащите процеси в биологичните организми.
Семенен атом	Съдържател на информацията за съответния организъм или вещество от възникването на Сътворението (съхранява опитностите).

НОВАТА НАУКА

В природата се срещат явления, които науката все още не може да обясни. Причината за тяхната „мистична“ проява се крие в абсолютната и пълна намеса на Божията воля и нейното непознаване. Това обяснение не би задоволило в никакъв случай учените, но то съдържа в себе си Истината. Тя е резултат от проявената взаимозависимост на явленията в Природата, а тази взаимозависимост е проява на Замисъла, който изпълняват Висшите Сили, Разумните сили в Природата. Когато разглеждаме каквото и да било явление, винаги трябва към фактите да прибавяме коефициент на интелигентност, присъщ на съответните вещества, които си взаимодействат. *Нищо не би могло да се случи, както в Природата, така и в човешкия живот, ако няма взаимодействие.* Колкото повече се задълбочава взаимодействието, толкова повече се проявява взаимозависимостта, но за да се стигне до качествен процес в проявата на конкретното явление или действие, е необходимо да има *ВЗАИМООТДАВАНЕ*. *Взаимоотдаването е основа, то е задължителният принцип за правилното развитие на Космическата програма за еволюцията на живота на тази планета.*

Взаимоотдаването изисква добро познаване на природните закони, премахване на противоборството както между отделните хора, така и между народите и още повече – премахване на противоборството между човека и природата.

Овладеяването на космическото пространство не е цел и задача на човешката еволюция в смисъл на развитие на човешкия ум, в частност, и на науката, като цяло. На този етап от филогенезата човешкият род показва повече своята неграмотност, отколкото грамотност, в изучаването на

света и създаването на наука. Всяко научно постижение досега доказва неграмотния подход в научните разработки предимно на физици, биолози, фармаколози и най-вече на медиците. Факт е, че „научните“ открития се наричат завоевания на науката. Не би могло да намери своето разумно обяснение, например, което и да било заболяване, ако то не бъде разгледано по принципа на взаимоотношаването. Този, който не умее да дава от себе си, той не умее и да получава. Такъв човек винаги ще живее в противоречие с природните закони, което означава, че той ще губи своята енергия, без ни най-малко да я оползотворява. Такъв човек ще паразитира на гърба на своите близки, на обществото, на гърба на природата. Той няма да живее здравословно, защото ще бъде в постоянно противоборство със заобикалящата го среда в стремежа си само да взема. А това означава абсолютно нарушен енергиен баланс. Нарушеното движение на енергията в природата или в човешкия организъм, като част от цялото, води след себе си последствията от различни заболявания: за човека, за растенията, за водата, за почвата. . .

Конкретно за човека е валидно правилото, че степента на отдаването ще определи и степента на неговото здравословно състояние. И за всичко останало в Природата това е валидно. Колкото по-спокойно работи слънчевата светлина, т.е. без съпротивлението на замърсители, толкова по-добре ще се проявява животът в растенията.

Какво изисква взаимоотношаването, за да може да се прояви? Нищо друго освен ДОБРОНАМЕРНОСТ. Би било по-правилно да се каже ЛЮБОВ. Да! Но любовта изисква високо ниво в развитието на човешкото съзнание. Любовта изисква и жертвоготовност, тя е Сила, която се проявява в определен период от човешкия живот, но не и в своята пълнота. Хората обичат своите близки, влюбват се, но всичко това е все още докосване до любовта. Онази любов, коя-

то носи истинската промяна в смисъла и съдържанието на живота, сега идва. Тя е следващият етап от развитието на човешкия род. Затова сега трябва да се създадат условията за развитието на нейната проява и така да се изпълни Промисълът на Твореца за живота на Земята. Първата, задължителната крачка, която трябва да се направи, е в посока на ОГРАМОТЯВАНЕТО – трябва да се промени подходът в създаването на науката. Досегашната наука трябва да бъде внимателно прегледана, за да се вземе от нея най-същественото, истински потребното, стойностното, което може да послужи за основа на градивна наука.

Новият подход в науката изисква различно от досегашното светоусещане. Необходимо е в хода на изследователската работа да се включва винаги спецификата на интуитивното познание. То да бъде отправната точка, от която да се тръгва.

Интуитивното познание е отвореният прозорец към Божествения свят. То „проговаря“ тогава, когато човешкото съзнание е освободено от предразсъдъци и когато водеща роля има добронамереността. *Духовно извисеният учен е безценно богатство за науката. Неговата нравственост му помага да постигне връзка с Висшите разумни сили в природата. На него му помагат всички същества от йерархията на Бялото Братство.*

Един хирург, например, има много по-точна ръка и по-верен усет за действие, когато го води вярата в Бога. Той знае, че не е сам, и още по-важното е, че го чувства.

Интуитивното познание е проява на съзрения ум за връзка с духовната същност. Чрез мисълта той създава условия за изява на опитностите от отминали животи, отваря възможност и за развитие на програмата за духовна еволюция на личността. Разширява се и се стабилизира основата върху, която индивидът гради своята личност, един път, и втори път, ученият внася в теорията и практиката на световната наука своя интелектуален потенциал. Създават се условия за включване

в действие на знания, чието съдържание поради богатството на включения в него опит може да даде сериозен тласък в по-нататъшното развитие на съответния дял в науката, да послужи за нови открития.

Взаимоотдаването като подход в науката изисква да се признае не само интуитивното познание, не само зависимостта на човешките действия от установения контакт с природните закони, но и задължителното интегриране на човешкия умствен потенциал с информационната банка на Всемирната научно-образователна програма. Тук възникват изключително деликатните отношения между школите на Изтока и Запада, между школите на Бялото Братство и Черното братство. Последните две наименования трябва да се използват много внимателно.

Всемирната научно-образователна дейност има своето начало от периода на възникване на живот във Вселената. Тя има своя структура, която работи в две направления: научно-изследователско и научно-образователно направление. Изградени са лаборатории за научно-изследователската дейност и школи за образователната.

Изследователската дейност се извършва в рамките на образователната програма. В последното хилядолетие изследователската дейност е насочена конкретно към адаптацията на душите от астралния във физическия свят и най-вече към преминаването им от физическия в астралния свят и тяхната пригодност да създават нов живот, т.е. да участват пълноценно в процеса на подготовка за следващо прераждане.

Последната разработка на учените от Всемирната образователна школа е свързана с влиянието на химическите лечебни средства върху духа и душата, изучава се способността на душата да възприема в своята структура елементите на твърдите молекулни частици на газове с радиоактивен елемент. Необходимо е да бъде повишена способността на човешкият организъм да живее в ради-

оактивна среда. Уязвимостта на биологичните продукти по отношение на киселинността на водната и въздушната среда също е проблем, който се изследва. В тази връзка се подготвя образователна програма, която трябва да бъде „свалена“ на Земята, за да продължи нейната дейност и там в условията на въплътеност на Душата. Вниманието е насочено най-вече към протоплазмата като носител на жизнените процеси в Природата.

Взаимоотдаването като основен градивен Принцип на Сътворението изисква нов морал. Неговите основи вече са положени със създаването на Христовото учение. То е особено показателно като нравствен идеал, като път и цел за духовно развитие. Чрез Христовото учение може да се постигне пълен синхрон между човешкия и Божествения свят. С тази цел работи Школата на Христос. За планетата Земя тя е вносителят на научно-образователната дейност. Чрез тази Школа се извършва и обучението на множество хора от земния свят, които, работейки като сътрудници на Школата, стават проводници на знания, необходими за човешкото развитие.

Дотук разгледахме най-общо ВЗАИМООТДАВАНЕТО КАТО ПРИНЦИП в развитието на науката. Тази страна от еволюцията на човешкия род има изключителна важност, защото е свързана с оцеляването на живота на планетата, свързана е и с негативното влияние, което неправилното научно развитие оказва върху целостта на Вселената. Земята е част от нея и в каква насока ще се извършват промените в различните научни дисциплини, е съществено важно за разумния живот във Вселената.

Екологията не само на тази планета, но и в мащабите на Космическото пространство изисква интердисциплинарен подход в науката, осветлен от морала на нравствено извисени личности.

ДЕЙСТВИЕ СПОРЕД ПРИНЦИПА НА ВЗАИМООТДАВАНЕТО

За да получи своето практическо приложение Принципът на Взаимоотдаването, е необходимо да влязат в действие няколко правила. Те са свързани с напълно конструктивния замисъл за развитие на ЧОВЕКОЛЮБИВА НАУКА. *Сегашната научна дейност преследва предимно прагматични, потребителски интереси и в нейното развитие е пренебрегнат първоначалният познавателен характер. Сега в „научните“ лаборатории и вече в живота се прилага пълна експлоатация на науката. Новопридобитите знания целят преди всичко да вземат от природата. Нейното ограбване и замърсяване не е възможно да продължи, още повече че то придоби разрушителни размери.*

Принципът на Взаимоотдаването, макар и заложен още в Замисъла за Сътворението, не е използван практически. Неговата идея има приложение предимно в света на ангелската йерархия и по-нагоре. В материалния свят, където е особено необходим, този Принцип не се прилага.

Ето и правилата, които биха улеснили изключително много неговото използване:

ПЪРВО ПРАВИЛО

За добронамерен подход в отношенията човек – Природа.

Изисквания, които го съпътстват:

1. Да се ограничи преминаването на космическите кораби в небесното пространство.
2. Да не се създават изкуствени спътници на Земята.

3. Да не се използва ракетно-ядрено гориво.

Последствия от тези дейности:

1. Замяряване на йоносферата и превръщането ѝ в басейн, от който към Земята изтичат киселинни дъждове.

Използването на ядреното гориво за летателните апарати допринася за замърсяването на слънчевата корона с вредни радиоактивни примеси, които във вид на газове преминават в космическото пространство, откъдето чрез специфична трансформация влизат в състава на различните природни обекти и същностни явления като движение на въздушните пластове, периодични структурни промени на въздушния басейн, увеличаване силата на земните радиоактивни лъчения чрез „вмешателство“ по изкуствен начин, т.е. чрез въздействието от човешката намеса в природните структури.

Влиянието на радиоактивните елементи, произведени по изкуствен начин, върху природните обекти вече има свои конкретни неблагоприятни последствия.

ПЪРВО и изключително застрашаващо човешкото здраве е влиянието на вече замърсената слънчева корона върху живота на Земята.

Тук е нужна малко повече фактология:

I Факт: Ядрената бомбардировка върху Хирошима и Нагазаки.

II Факт: Периодичните повреди на различните ядрени електроцентрали, които извеждат в пространството газове и летливи вещества, които имат способността да се съединяват с азота в атмосферата и чрез него да достигат неподозирани за човешкия ум разстояния.

III Факт: Летливите вещества, които ядреното производство приема като допустими стойности в природата, имат способността да се приобщават към въздушните атмосферни течения, в чийто състав преобладава въглеродът. Достигнали космическите стойности на въглеродните съединения, те се превръщат във фини капчици радиоактивна „роса“, която,

преминала през лъчите на Слънцето, сублимира в изпарения с нова химическа формула. Те вече получават силата на ядреномагнитни лъчи, които увреждат кислорода, разрушават неговата способност да стимулира развитието в растителния свят и го прави по-трудно усвоим от човешкия организъм – става по-трудно преносим от кръвта.

IV факт: Израждането на клетките в човешкия организъм и превръщането им в туморни в голяма степен се дължи на радиоактивния прах, който се разпространява чрез ракетното гориво в обсега на земната обвивка.

Чрез общия атмосферен фон, който обгръща Земята, на изключителни височини в Космическото пространство навлизат все още не особено голямо количество радиоактивни елементи, които освободени от влиянието на азота, добиват способност за вихрово спираловидно движение, което се ускорява толкова повече, колкото се увеличава влиянието на хелия. Достигат се възможности за по-тежките химически елементи на урана да се превърнат в носещи кристални структури за новосъздаденото вещество, което успява да влезе в състава на атомния спектър на слънчевия диск. Високите температури връщат на Земята дообработените от тях тежки химически елементи като фини частици на светлината с разграждащо свойство за биологичния материал. Разграждащото свойство се проявява в способността да разранява, „да разгражда“ всичко, което има плазмена основа. Застрашен е не само животът на планетата Земя, но има опасност впоследствие да се стигне до нарушаване жизненото равновесие и на други космически обекти. Макар и не точно в същата форма, живот има и на всяка друга планета от Слънчевата система.

Това най-общо може да се каже за атмосферата. По отношение конкретно на Земята трябва да се види голямата опасност от подземните ядрени опити. Това, което става в дълбочината на земните пластове след ядрена експлозия, трябва да бъде

проучено много по-задълбочено. Сътресението, което съпътства експлозията, създава условия не само за разместване на пластове, но и за активно движение на газовете, съхранени в земните недра. Те се импулсират от силата на ядрената експлозия, като получават начален тласък за своето разширяване. Експлозията въвежда, макар и локално, нови честоти, които ускоряват вибрацията и създават условия за вторична експлозия вътре в земните недра. Това е една от причините за изкуствено предизвикани земни трусове.

Изнесените дотук факти показват, че науката в своето „прогресивно“ развитие на този етап не допринася никаква полза за разумните взаимоотношения между човека и Природата. Науката в този си вид не служи безкористно на човека. Напротив – ограбва неговото жизнено пространство. Впрочем науката в този си вид е творение преди всичко на комерсиалния човешки ум.

Това, което е дадено от Бога, за да служи на еволюцията на живота, е изкористено от човешкия ум. И точно тук най-ясно проличава как и до каква степен човекът ЗЛОУПОТРЕБЯВА с правото си на свободен избор. *Човекът има свободната воля да избира своя път за развитие, но той получи това право твърде рано – преди още да е изградил своята нравствена същност.*

ВТОРО ПРАВИЛО

То е свързано с отношението на човека към собственото му тяло. Точно тук най-близо до нас самите се проявява ПРИНЦИПЪТ НА ВЗАИМООТДАВАНЕТО. Той е основата, върху която може и трябва да се развива израстването, развитието и утвърждаването на човешкия дух.

Потребността от взаимноотдаването тук се изразява в абсолютната необходимост от формиране на морал в условията на физическия свят. Не става дума за конкретни правила и

закони, които да определят нормите на морала, а изграждането на нравствена основа, която да бъде база за създаване на морално обективни принципи. Тези принципи трябва да послужат за определяне на поведение за хармонична връзка между Духа, Душата и Тялото. *Нравствената основа, от която имаме много голяма необходимост, ще ни послужи първо да потърсим с е б е у в а ж е н и е т о , след него ще пристъпим към себепознанието, а то ще ни отвори вратичката към Божественото, вложено не само у нас, но и у всяка друга частица в Природата.*

ПРИНЦИПЪТ НА ВЗАИМООТДАВАНЕТО

чрез своето второ правило определя следните изисквания:

1. Обичай всяка своя клетка и се отнасяй към своя организъм с уважението, което заслужава всяко Божествено творение.

2. Научи своя Ум да разговаря с Душата ти.

Това означава да изградиш у себе си уменията да получаваш информация от своя вътрешен глас винаги, когато ти е необходимо. Чрез него говори не само интуицията, но и целият ти организъм. Да разбираш неговите потребности означава да си получил първа степен грамотност за живот във физическия свят. Потребностите на организма не са свързани само с жаждата и глада на биоматерията, но и с потребността от насищане със светлина и жизнена енергия на всяка клетка. Това е много важен съществен въпрос, който ще бъде разработен в отделна тема. Сега ще кажем само като допълнение, че недостигът на светлина и жизнена енергия са най-същественото гладуване на човешкия организъм, пък и не само за него.

3. Уважавай мозъка си.

Това ще рече да се грижиш всеки ден за неговото „протриване“ и освежаване.

В какво се състои изискването за „проветряване“ на мозъка? Това е задължителната необходимост всяка сутрин и вечер да имаш своите пет минути покой – пет минути за зареждане на мозъка сутрин със светли, градивни мисли, а вечер с мисли за любов и отдаденост на живота. Вечерта е и времето, когато трябва да изчистим от себе си обидите, разочарованията и всичко, което ни е донесло огорчение. Вълшебният ключ за тази цел е прошката. Умението да простиш на себе си или на другите е изключително постижение в човешкия живот.

Мозъкът изисква също и редовно освежаване. Това се получава, когато с подходящи мисловни и физически упражнения, подобряваме неговото кръвоснабдяване. Мозъкът е органът в човешкия организъм, който има най-съвършения механизъм за работа с околния свят и в същото време той е изключителното устройство чрез, което човекът се себепознава, идентифицира и самоизгражда.

4. Отдавай способностите, с които си се родил, на собственото си съзнание.

Чрез това умение ще служиш на Духа си, на Божественото у теб.

Съзнанието е нещо, което не би могло да бъде открито и съградено само в един живот. Всеки човек се ражда с определено ниво на съзнанието. Може би е по-добре да се каже „степен“. Степен, от която се върви нагоре по стълбицата на еволюция на човешкия Дух.

Степента на съзнание има пряка връзка с опитностите в човешкия живот. Те оставят своя отпечатък и съграждат съзнанието. Степените формират нивата. Някои хора се раждат с първа или втора степен съзнание, а други имат вече своето първо или второ ниво.

5. Никога не подценявай дишането!

Това изискване е свързано в голяма степен с второто изискване. За сега, на този етап от развитието си, човек диша

само с автоматизираната си система за живеене. Дишането все още не е разработено като правило за здравословен живот. То се подценява, като се използва само готовата формула за повърхностно дишане. Вече е „свалена“ много информация по този въпрос. Важното е да се знае, че не е необходимо на всяко вдишване и издишване да наблюдаваш себе си. Достатъчно е всеки ден в продължение на една година да се отделят по десет минути за необходимите упражнения, които формират правилното дишане, и организмът сам ще възприема това, от което има нужда.

Къде стои във всички тези изисквания второто правило за Взаимоотдаването?

Принципът на Взаимоотдаването, стои като потребност във всяко наше действие.

Ние се раждаме в един изграден свят, в който намираме всичко необходимо за своето съществуване. Нашият организъм идва във физическия свят също с всичко, което му е необходимо, за да се развива. Дадена е системата за съществуване в рамките на биологично изградения организъм. Той има и своята схема, според която може да приема или отхвърля това, до което се докосва, което му се осигурява като средство за живот. И какво правим ние? *Образно казано, нашето поведение прилича на поведението на онзи гост, който влязъл в дома на приятеля си, изял и изпил, каквото намерил, ползвал, каквото можал, и си отишъл.* Къде е тук нашето участие в еволюцията на човешкия род? Какво отдаваме от себе си, след като сме получили един толкова съвършен механизъм като човешкото тяло? Всичко, вложено в него, изисква определени грижи, за да може да се развива.

Човешкият организъм трябва да претърпи сериозни промени, за да се пригоди към Условието на Космическата програма за еволюция на човешкия род. Това е стародавна програма и човекът е изпълнил много малко от предвидените в нея точки.

Земята е част от Космоса, от Вселената, както и човекът е клетка от този гигантски организъм. Поради своята леност, поради комерсализираното си присъствие тук той все още е само потребител, който не дава нищо срещу това, което е получил. Няма го взаимоотношаването между умственото и физическото тяло. Човекът изостава в духовното си развитие и предвиденото в Космическата програма вече го задължава да потърси новата култура на своето поведение. Той трябва да осъзнае голямата необходимост от чувството за отговорност, което трябва да изгради както към собствения си организъм, към Природата, така и към Божествения свят. В противен случай Силата на новата енергия ще бъде толкова голяма, че той няма да може да се адаптира в нейните условия.

ТРЕТО ПРАВИЛО

Тук става дума за изключително ново отношение към силата на човешкия Дух.

Силата на човешкия Дух се крие в неговия стремеж да се прояви. Проявата на човешкия Дух не се заключава само в неговата възможност да подпомага еволюцията на умственото развитие, но и в създаването и изграждането на Съзнание.

Духът развива програмата за конкретното израстване на личността тогава, когато Душата му даде необходимата свобода. Душата може да създаде условията, в които Духът да работи целенасочено, ако приеме Вярата като критерий в подхода на развитието и като отправна точка за всяко начинание.

Вярата в Бога е основно жизнеутвърждаващо чувство, защото то създава свършено различна нагласа в изпълнението дори на обикновените делнични задължения.

Зърното на Вярата е посято в Душата. Тя е енергийният източник на живот, който съдържа в себе си на първо място

Любов – Любовта на Бога към Своето Творение; Вярата – Вярата в Бога и Божествения произход на живота; Надежда, която всъщност трябва да се разбира като упование в силата на човешкия Дух, упование в добронамерения ход на Божествения план за развитие на живота във физическия свят.

Когато говорим за всичко това, трябва да си дадем сметка за изключително силната връзка между Духа, Душата и биологичния организъм, който се заражда и развива във физическия свят.

Духът проявява своята сила и когато Умът започне да разгръща страниците на познанието. Чрез познанието Мисълта изгражда Разум, а Разумът изработва умствения потенциал. Той е нишката, по която върви знанието, за да се съхрани вече приобщено към опитностите като Съзнание. Ако Душата в този период е била освободена от предразсъдъците на физическия свят, тя ще е дала възможност на зърното на вярата да покълне. То ще се разлести, ако Любовта на Бога е била възприета безрезервно, т.е. ако човекът е бил подвластен на добронамереното желание за живот в света на Светлината. Ето я тук допирната точка между Духа и Душата. И едното, и другото може правилно да се развива само в света на Светлината. В този свят живее Любовта, т.е. енергията, която Бог е вложил в сътворението на човешкото същество, а в условията на физическия свят човешкото същество трябва да трансформира част от тази енергия в чувство, с което да живее, чрез което да си осигури правилно развитие. Правилното развитие (това ще бъде изяснено по-нататък в друга тема) се постига чрез осъществяването на програмата, вложена в Духа. Това е „нещото“ , заради което човешката душа, включена в цикличността на еволюционното развитие, идва във физическия свят. Духът е носител на първичния жизнен импулс, вложен в него от Божествения Промисъл, а тук, във физическия свят, той се проявява като Стремение за изява, което

ще рече – за развитие на закодираната програма. Силата на Духа има свой еквивалент в проявата на Волята. Чрез нея той работи за осъществяване на програмираните задачи. Ако човек използва тази даденост, той ще има Духовно израстване. Ето защо е необходимо Третото правило от Проявата на Принципа на Взаимоотдаването да бъде добре разбрано. *Новото отношение към Силата на човешкия Дух изисква задълбочено себепознание. На нивото на своята грамотност в областта на себепознанието всеки от нас може да използва това, което му е дарено от Бог, за да може, преминавайки през физическия свят, човек да стъпи на следващото стъпало от стълбицата на духовната еволюция, да постигне духовно съзряване.*

ЧЕТВЪРТТО ПРАВИЛО,

което влиза в изискванията на Принципа на Взаимоотдаването, *е свързано със способностите на нашия Ум.*

Умът има своя духовна същност, но получава своето развитие въз основа на чисто биологични правила в условията на физическия свят. Това означава, че за да се постигне правилно умствено развитие, трябва да има и правилно работещ биологичен механизъм. Необходимо е здравословно човек да отговаря на определени изисквания, които са предпоставка за по-нататъшния ход на умственото развитие. Човек се ражда с умствен потенциал, но това може да се приеме като факт, ако признаем вродения инстинкт на организма да се съхранява в условията на физическия свят. В случая говорим за правилно работеща ДНК-програма, за нейното разгръщане като фактор на биологичното възпроизводство в условията на материалния свят. Чрез нея се проявява Замисълът за живота на биоматерията във физическия свят. Освен инстинкта тук трябва още веднъж, както при Съзнанието, да се вземе предвид и ролята на опитностите. Те са

изходна точка, от която тръгва умственото развитие, но при условие, че имаме добре изграден биологичен механизъм за действие. Не е възможно без правилно работеща сетивност да искаме да имаме правилно работещ ум. Умственото развитие не може да постигне своя завършен вид в рамките на един човешки живот. Всеизвестна е поговорката, че човек се учи, докато е жив. Независимо от това Принципът на Взаимоотдаването е заложен като правило за добронамерен и ползотворен живот. Той се проявява в способността на всеки от нас да управлява своето Его. Това означава в по-малка или по-голяма степен ние да не поставяме на преден план само и единствено собствената си изгода. Човек се учи да преодолява егоизма си цял живот. Абсолютно безкористен човек почти не може или въобще не може да се срещне. Но голяма част от хората все още остават на позицията на инстинкта за самосъхранение. Нещо повече. Във времето на своя живот на Земята те го превръщат в своя основна задача. Оттук се заражда алчността и голямата амбиция за надмощие, за властване над себеподобните, над Природата. И ето че пак стигаме до вярата. Вярата в Бога изчиства всичко това и оставя в душата на човека спокойствие и увереност. Чрез силата на своята вяра човек живее в хармонична връзка с цялата Вселена. Той знае, че е част от нея и благородно работи за Цялото. Той е способен да отдава, защото има увереност, че получава. *Чрез Вярата човек е духовно сетивен, а това го прави градивна частица от Божия промисъл – неговото умствено развитие има съграждаща роля както по отношение на своята духовна същност, така и за обществото, в което живее.*

ПЕТОТО ПРАВИЛО

от Принципа на Взаимоотдаването *изисква емоционална съпричастност*. Погледнато от пръв поглед, това изискване

изглежда твърде абстрактно. Всъщност става въпрос за желанието и умението на човешкото същество да отдава своите добри чувства и безрезервно да приема добрите чувства на живите същества. Добри чувства имат хората, животните, растенията, добри чувства се движат и в пространството, чрез способността си за внедряване в електромагнитния поток на мисълта. Самите те са енергия, която има своята честота и сила на въздействие. В различните светове чувствата имат и различни степени на активност, които се определят от способността на съответното съзнание да ги възприема и възпроизвежда. Чрез хармонизирането на чувствата с мислите се получава завършената форма на психоенергията. Хармонизирането се постига чрез взаимодействието на честотите от енергийните същности на чувствата и мислите. По този начин се стига до пълнотата на положителното и отрицателното въздействие. Не е възможно чувството на завист да се слее с благородна мисъл, за да се получи завършена форма. Благородната мисъл ще неутрализира това чувство и то няма да може да „работи“. Но ако чувството на завист бъде покрито от мисълта за надмощие над другия, от мисълта дори за неговото унищожаване, тогава ще бъде постигнато негативното цяло, което може да нанесе сериозни поражения.

Тук, в тази област от живота във физическия свят, трябва да се работи много настойчиво, упорито и изключително внимателно. Не е възможно да се постигне дори и минимален духовен напредък, ако не се стигне до същността на това правило. Взаимоотдаване – да! Но в каква посока? Отговорността тук става още по-силна, защото навлизаме вече в сферата на психоенергията. Тя е оръжие, с което трябва да се работи много грамотно. Тя е средство, чрез което формираме личността си, средство, без което не би могла да бъде доизградена човешката същност, средство, чрез което може и всъщност твърде активно се влияе и върху Природата.

Принципът на Взаимоотдаването има своята истинска пълнота тогава, когато бъдат усвоени изискванията на неговите пет правила. Макар и частично отработени като навици или като необходимост за проявата на някои от положителните качества в човешкия характер, тези правила значително подпомагат духовното развитие и служат като стабилна основа за еволюцията на човешкия род. Изключителен помощник в тази насока е Учението на Христос.

УЧЕНИЕТО НА ХРИСТОС

Когато говорим за нравственост, трябва да знаем, че това е повече човешко понятие. Хората говорят за нравственост, защото не знаят, че Божественото у тях е основата, върху която могат да се развиват. Божественото подразбира онази първична чистота, която идва с раждането. Но даже и то не е гаранция за абсолютна чистота, като знаем какво е значението на наследствения фактор или пък на мисловната среда, в която се формира човешката личност. Тогава, когато се получи неправилно човешко отношение към Бога и Природата, ще знаем, че се е проявил низшият дух у нас. Той живее във всяка душа, както и висшият дух. Но висшият дух има за седалище сърцето, сърдечната чакра, докато низшият обитава повече червата.

Духът е силата, която помага на човек да се развива във физическия свят. Той е част от Дъха на Твореца. Не може да бъде произведен качествен биологичен материал или качествен човешки ум, без да вземем предвид участието на Духа. Разбира се, за тази цел са необходими и още други влияния, които обаче допълват, а не ръководят дейността на Духа. Тези обяснения са необходими, за да изясним един основен момент от човешката еволюция. Това е знанието за Сътворението на човека.

Има различни теории, които изискват и по-задълбочен анализ, но каквато и да е тяхната позиция, никога не бива да се изключва намесата на Бога в създаването не само на човешкия организъм, но и изобщо на живота на Земята. Но целта на тази „беседа“ е друга. Ние сега няма защо да разискваме по какъв път и как, чрез какви средства е създадена планетата или тази галактика, да речем. По-

важно е да можем с обикновени прости думи да кажем **ОСНОВНАТА ИСТИНА**, която, ако добре се разбира, ще даде съвсем друга насока на човешката еволюция. Тази основна истина има **ТРИ СЪЩЕСТВЕНИ ЕЛЕМЕНТА**, което ще рече, че тя съдържа в себе си три компонента. Първо, това е истината за **БАЩИНСТВОТО НА БОГА**. Няма защо да го наричате, както вече правят някои автори, „баща-майка“. Той е **БОГ – ТВОРЕЦ** и няма защо да Му приписвате човешки качества и способности. Това, което е **ТОЙ**, не може да бъде никой друг. Затова трябва да знаете с абсолютна убеденост, че Той е създал човешкия род по неповторим начин. Алхимията на Сътворението е и си остава тайна за човешкия ум. И ще бъде тайна, защото не е възможно човешкото същество, а не е и нужно, да знае тази истина. Никога, никога Бог няма да позволи това, защото тогава ще се промени и основното предназначение на тази конкретно планета. Човешкият род има един създател и това е Бог – Висшият Космичен Разум, всеистинен, всемъдър и всепроникващ чрез Своя Дух. Ето, затова Той е Баща на всички хора. Майка е Земята. Тя е утробата, от която може да излезе или в която може да се трансформира живот. Тя дава живот на биоматерията чрез силата на своята енергийна същност. Бог е създал човека с любов и изключително всеотдайно се е погрижил да има всичко необходимо на планетата за неговото развитие.

Да обобщим сега първа точка: сътворението е дело на Висшия Космичен Разум и в този смисъл човечеството има един Баща, един Отец, Когото всички трябва да уважават и обичат. Животът, който Той ни е дарил, е най-ценното благо на тази планета и ние трябва да му се радваме и да го ценим – да ценим времето за престой във физическия свят, защото то е съществен елемент от развитието на духовната същност, която Бог е вложил във всеки от нас.

Дотук извеждаме на преден план идеята за духовно усъвършенстване в условията на взаимна любов, защото всички сме деца на един Баща.

ВТОРИЯТ КОМПОНЕНТ на основната истина е знанието за умствения потенциал, който е страна в съграждането на човешката индивидуалност. Умът е средство, чрез което човек се адаптира и развива във физическия свят. Той има своята първичност в монадичното зърно според източните учения, а това, казано съвсем точно, е семенният атом, който е носител на опитностите от отминали животи и в същото време има вложена в себе си Божествена способност както да съхранява информация, т.е. опитностите от отминали животи, така и да произвежда информация. Тя е свързана преди всичко с вътрешния живот на човешката индивидуалност. Вътрешният живот се създава от взаимоотношенията на различните клетки в човешкия организъм и способността на сетивните органи да работят правилно, да възприемат и отразяват обективно външната и вътрешната среда, в която се развива човек. Ще рече, че умът има своя духовна същност, която се проявява въз основа на опитностите и комуникативната способност на мисловната дейност. Под мисловна дейност трябва да разбираме движението на мислите вътре и вън от човешкия ум. Разликата се състои в това, че при комуникацията има „транспортиране“ на мисли, приемане и изпращане на информация, докато при мисловната дейност отчитаме способност за самостоятелно мислене, говорим за „производство“ на мисли. Човешкото същество в много малка степен произвежда собствени мисли. Това е способност, която ще бъде обяснена в друга „лекция“, сега е важно да се знае, че като втори компонент от Основната истина *Умът е средство, чрез което с нас работят Същества от по-висшата йерархия на планетата и в Космическото пространство. Неговата Бо-*

жествена основа все още не е разработена. В много малка степен някои хора използват силата на Ума, но дори и в тази малка степен това, което показват, изглежда като свръхчовешки способности.

Да направим обобщението на втора точка.

Вторият компонент от Основната истина – това е знанието, че умът не се създава чрез биологичния материал в условията на физическия свят и в зависимост от житейските обстоятелства, а чрез тях той се доразвива. Умът има своя духовна същност, той е градивен елемент на човешката индивидуалност, но има своята първичност като продукт от мисловната дейност на Висшия Космичен Разум.

Умът има потребност от мисълта за братството, от знанието за единното бащинство, за да получи живот ТРЕТИЯТ КОМПОНЕНТ на Основната Истина – ЗНАНИЕТО ЗА ЛЮБОВТА. Тя може да живее във физическия свят, само ако първите два компонента са в ход, т.е. ако е призната истината за единството на бащинството и е прието като обективно съществуваща реалност знанието за първичността на Ума.

За да се развива Любовта, човек трябва да е приел истината за Сътворението без страх. Любовта се възприема в човешкия свят преди всичко като чувство, независимо от различните форми, чрез които тя се проявява. Това е така до толкова доколкото отсъства знанието за Любовта. Тя е третият и най-важен компонент на Основната истина. Любовта е енергията, която Творецът е вложил при Сътворението на човешката духовна същност. Тя е Душа. Тя е енергията, която обгръща с нежност семенния атом и съхранява в себе си първичния жизнен импулс – това е Душата, а проявата на тази енергия, видимото за нас ние наричаме Любов. *Значи Любовта е силата, чрез която се проявява Душата, т.е. способността на Божествената енергия да работи в условията на физическия свят.* В този смисъл трябва да се знае абсолютно точно, че така както не може да живее човек

без душа, така не може да живее той без Любов. Нейната проява доказва изключителната необходимост на Душата да се проявява, т.е. да живее. Душата живее чрез Любовта. Оттук и стойността на човешкия живот.

Душата живее и на чисто биохимична основа. Тя има своите психофизиологични прояви, но това е механика. Тези механични прояви имат своето значение за физическото тяло. В неговото създаване Творецът е вложил своята Любов, т.е. Енергията на Своята Божествена Мисъл. Но тя има задачата както да поддържа живота на физическото тяло, така и да създава условия на Духа да се развива. Когато Душата прояви Любовта си, Духът се развива, а с него и способността на Ума да работи самостоятелно, да произвежда мисли.

Да обобщим и трета точка.

Любовта е вложената светла Божествена Мисъл в създаването на човека. Тази енергия е неговата Душа. Затова всеки човек е създаден с Любов и може да проявява Любовта си. Като проявява Любовта си, той дава живот на Духа си. Колкото по-ограничени са тези прояви, толкова по-ограничен е и животът на Духа, защото чрез тези прояви на Любов Духът получава светлина, а тя е неговият живот. И какво следва от това: Душата, т.е. Енергията на Божествената мисъл, се проявява чрез Любовта; така Душата дарява светлина на Духа, за да може той да се развива. И както цветето има нужда от вода, за да расте, така и Духът има нужда от Светлина, за да се развива. Кой какво е научил, в голяма степен се определя от това, доколко и как е могла да се прояви силата на човешката душа. Затова трябва да сме убедени, че Любовта е основа на живота, Божествената основа, върху, която можем да се развиваме. Но за да стигнем това ниво, ни е необходимо знание за ОСНОВНАТА ИСТИНА: в единния произход на човешкия род се крие силата на Любовта и проявата на Божествения жизнен импулс. *Творческият акт на Сътворението е актът на първата и най-голяма Любов.*

СИЛАТА НА ЧОВЕШКАТА ДУША

Човешкият организъм се създава и развива в условията на физическия свят. Неговата биопрограма не бива да се смесва с програмата за духовно развитие. Въпреки това той е страна в това развитие. Човешкият организъм е видимото, материалната проява на духовното, дори в известен смисъл негов двойник. Не би могло да се говори за изпълнение на Космическата програма за еволюция на човешкия род, ако не вземем предвид участието на биоматерията. Биологичният продукт е материалният носител на духовния орган. По-нататък, в изложението на следваща тема това ще бъде по-конкретно обяснено. Сега ще кажем само, че има духовно съзнание, но няма умствена дейност без мозъчни клетки.

Развитието на Душата е процес колкото духовен, толкова и биохимичен. Няма по-голяма взаимозависимост в Природата от ТАЗИ на тези две страни. Това е същностна проява на живота.

Биохимичния елемент на живота има и своите физически качества. Никога не трябва да се разглежда който и да е орган в човешкия организъм или дори и клетка взета, от растителния свят, само като материя. Тя или той са субстанцията, чрез която се изявява духовния свят.

Душата е енергия, в чийто състав влизат и други компоненти. Тя е енергия със стойностите на космическо лъчение. Нейните „молекули“ имат кристален строеж, който може да бъде видян и тук, във физическия свят. Когато се наблюдава аурата на който и да било жив организъм, се забелязва, че тя е в постоянно движение. Тя трепти, както например пламъкът на свещта. Трептенето е резултат от взаимодействието на „кристалите“ с фотоните от слънчевата светлина. „Кристалите“ са магнитната основа, която

привлича светлината. Тя запълва кристалната решетка и я прави мобилна.

Физическите свойства на душата се проявяват като механичното движение, което забелязваме в който и да е организъм. Това е движението на енергията, която „извират“ от сърцето и го поддържа в движение през целия живот. Тази енергия се нарича „Първичен жизнен импулс“. Човешкият организъм е носител на тази енергия, но тя не е единствената, чрез която той работи. Храненето, дишането, биохимичните процеси са все източници на енергия, но има една единствена молекула, която идва с наследствената връзка. Тя има материален произход, създава се и се развива според програмата за наследствеността на биопродукта, който представлява и съхранява своята информация в мъжките и женските полови клетки. Оттам покълва, за да се развие и да създаде живот. Този живот приема формата на биологично разтворимия продукт на човешкото тяло. Така както семката на един ябълков плод съдържа в себе си цялата информация за стъблото на дървото, което по-късно ще израсте от нея, за листата, цветовете и плодовете, така и в сперматозоида е заложена съответната информация. *Земната утроба и женската утроба имат предназначението да създадат живот. Но енергията (душата) на растението идва при него чрез светлината, а енергията (душата) на човека идва при него чрез Мисълта на Твореца, чиято сила внедрена в Духа се проявява в случая като „Първичен жизнен импулс“. ДНК е носител на различни модели, които човечеството все още не познава. ДНК е носител на наследствеността, но не и на искрата от първичния жизнен импулс. Чрез ДНК може да се научи всичко за човешкия организъм, но нищо за неговия дух. Клонираният човек ще носи образа, но не и духа на първообраза. Душата идва от Божествения свят и търси тук, на Земята, своя материален носител. Цяла наука е обяснението за нейното въплъщение. Човешкият род все още не е постигнал необходимото съзнание, за да знае повече от това, което е известно по този въпрос.*

Най-същественото, заради което беше развита тази тема, е да се разбере от научните среди, че могат да клонират, но и не да създават истински живот. Клонираният човек не може да има същата енергийна структура като на своя първообраз. Той е възпроизведен продукт, който копира генетичната структура на физическото тяло. Развива се на ниво материална субстанция, без да има връзка с духовната. Той е вид кукла, която не би могла да има свой духовен живот, защото ще се промени човешката му същност. Такъв вид „производство“ означава отнемане на възможността на човешкия род за духовна еволюция. Точно тук е силата на човешката душа.

ЧОВЕШКАТА СЪЩНОСТ

Човешкият характер е съвкупност от психичните прояви на индивида. Винаги трябва да се има предвид, че индивидуалността се определя от способността на човешкия организъм да възприема и обработва както храната така и информацията.

Човешката индивидуалност има своя физиономия, когато умът постигне способността да разграничава доброто от злото; благородното от комерсиалното; рационалното от нерационалното. Въсщност става дума отново за опитности, които създават информационна база, която служи като стартова позиция в развитието на човешкото съзнание.

Човешкият характер се формира най-вече в условията на усложнени обществени отношения. Тогава е необходимо да се използва съобразителност, толерантност, благородство, любов.

В процеса на изграждане на човешките взаимоотношения се проявява човешката същност. Тя е резултат от изградените опитности, резултат от физическото и психично здраве и като основа тя има вложена в духовната програма на индивида Божествен Замисъл. Казано по-прагматично, това е Програмата за еволюция на човешкия дух в условията на физическия свят.

Програмата винаги е съобразена с предшестващи конкретния живот обстоятелства. Те от своя страна зависят от нивото на съзнание, което се определя от съхранената информация от отминали животи. Излиза, че всичко в човешкия живот зависи от неговата способност да съхранява информация, но също толкова важно е и умението му да придобива информация. Когато започне „обучението“ на човек във физическия свят, т.е. неговата адаптация в условията на новото училище, е много важно какъв ще бъде неговият информационен източник. Оттам – от Източника, обаче ще тръгне информация, само ако съответният

индивид прояви активност. Тогава той ще се превърне в субект на информацията. Но това все още нищо не означава. Субектът все още не е индивид, на него му предстои да премине нов етап, през който трябва да осъществи развитие, за да се превърне в индивид.

Субект на информация може да бъде всяко нещо в природата – както човекът, така и всеки друг представител на останалите светове.

Когато носителят на информация започне да я обработва, което ще рече в известен смисъл да я асимилира, той започва да изгражда своята индивидуалност.

Тук от съществено значение е физическото и психично здраве. Ако в това отношение човек не е съумял да направи своя преценка, своя лична оценка за значението на храната и значението на емоционално-умственото равновесие, с което живее, той няма да може да изгради своя индивидуалност. На този етап от развитието на човешкото съзнание това е проблем, който стои на много ниско ниво. Основата, върху която се създава човешката индивидуалност, предопределя съграждането на същността.

Да се върнем на въпроса за човешкия характер, защото без неговото изясняване не можем да постигнем конкретизация и по проблема за човешката същност.

Човешкия характер според съвременната психология е съвкупност от волеви и емоционални прояви. Те са свързани със съответните психични процеси. Това е най-общо казано.

Много е важно, когато се прави такава формулировка, да се знае, че няма такова нещо като „характер“. Един и същи човек може да бъде колкото добър, толкова и лош. Това, което съвременната наука нарича характер, не е нищо друго освен поведението на човешкото същество в зависимост от обстоятелствата, в които се намира. В този смисъл и неговата непоследователност.

Когато разглеждаме четирите типа висша нервна дейност, говорим за темперамент, според който определяме поведението на

отделния човек. Това вече е по-близо до истината, защото в този случай се взема предвид физическото здраве, взема се предвид биологичният фактор. Темпераментът е проява на биологичния фактор в условията на съответната среда, в която се намира човек. Тук трябва да включим взаимозависимостите между протоплазмата, като носител на жизнените процеси в организма, и енергията в Природата. Енергийната среда в условията на материалния свят е основен фактор за развитието на човешкото същество. На ниво клетка това означава жизнеспособност на плазмения продукт в зависимост от неговото хранене. Храната, която приема клетката, е както биологична, така и енергийна. Едното без другото не може да работи. И така както има разнообразие по отношение на биологичната храна, така има разнообразие и по отношение на енергийната храна.

Енергията захранва клетката с електричество, което има своя положителен и отрицателен заряд, с магнетизъм, със силата на светлината и влиянието на цветовете.

Енергийната система в природата е богата на видове и възможности за тяхната проява. Видовете енергия са предмет на друга лекция, но сега е по-необходимо да се посочи, че тяхното многообразие има своята универсалност в „лицето“ на животно-захранващата енергия – тази, която дава живот на протоплазмата, независимо дали е в животинския или в растителния свят. Универсалната енергия произтича от съзидателната, от градивната Мисъл на Твореца. Тя насища Духа на Матрицата на всяка Вселена. Нейното движение в Природата дублира движението ѝ в човешкия организъм. И тук, както във Вселената, има малка и голяма Орбита за нейното протичане. Активността ѝ е заложена в поляриността на йоните, които влизат в нейния състав. Положителните и отрицателните йони вътре в състава на Универсалната енергия са в постоянно противоборство за надмощие, като по този начин създават нейната универсалност. Тя е основната движеща сила и тогава, когато говорим за наличие на положителна или отрицателна енергия, трябва да знаем, че там

вече е прибавено едното или другото в резултат на мисловната дейност, чрез която се проявява психо-енергийната зависимост. Мисловната дейност, нека припомним, е движението, работата на мисълта вътре и вън от човешкия ум.

Като вземем предвид всички тези подробности, ние трябва да сме наясно, че взаимозависимостта между енергия и плазмен материал, между протоплазма и енергия, предопределя качеството на жизнените процеси във физическия свят. Това е изходната позиция, от която трябва да тръгнем, когато искаме да открием човешката същност. В хода на тази обосновка дотук беше спомената и ролята на вложения в Духовната програма на индивида Божествен Замисъл. Като програма за духовната еволюция на човека тя ще има своята частична или пълна реализация в зависимост от качеството на осъществените жизнени процеси. От това, как се храни клетката, как диша тя, как усвоява светлината, ще зависи един път физическото и психическо здраве на индивида и втори път – възможността за изпълнение на Програмата за духовна еволюция. *Човешката същност може да се развие правилно, само ако в съграждането на духовен потенциал участва и чисто биологичният фактор.* Молекулярната биология има своя дълъг път на развитие, но тя трябва да измине и разстоянието между себе си и квантовата физика. Това е необходимо, за да се отчете изключително съществената роля на светлината като субстрат. Светлината има своите цветове и в това нейно многообразие трябва да търсим също универсалност, така както тя съществува при енергията. Там където има универсална светлина, има и универсална енергия. Бялата, някои я наричат Христова светлина, има универсален характер. Тя е най-активният проводник на животосъграждаща енергия. Онези храни, които имат в състава си нейните елементи, са най-здравословни.

Човешката същност не е само биология или само Дух. Проявите на „характер“, т.е. на определено поведение, са в изключителна зависимост от физиологията на клетката, а тя пък

от „материала“, с който се храни. Качеството на енергията е толкова важно, колкото и качеството на храната. Балансът на енергията зависи от качеството на светлината. Всички тези физически фактори предопределят действието на нервната система като възприемащ и асимилиращ механизъм по отношение на информацията. Информационната среда доизгражда човешката същност. Какво ще бъде нейното лице, ще зависи точно толкова и от биологичната среда, в която се развива човешкият дух. Качеството на материала ще определи и качеството на постройката. Казано е, че човешкото тяло е храм Божий. Затова трябва да знаем колко голяма е отговорността ни да го пазим и съхраняваме. Идва нова наука, която ще ни подскаже как да се храним според природните закони, ще ни научи да разпознаваме биологично активните храни, които ще променят структурата на протоплазмата, а с това и способността ѝ да усвоява светлината като основна храна в по-нататъшното развитие на човешкия организъм. Тогава човешката същност ще има своята еманация във високоблагородните прояви на общуване на всички нива в Космическото пространство. Това от своя страна ще активизира развитието и усъвършенстването на духовното съзнание и биоенергийната форма – двете основни части на цялото.

ДВЕТЕ ЧАСТИ НА ЦЯЛОТО

I

Градивният процес е елемент от живота. Той винаги се стреми към завършените форми. Много често обаче съграждащото търси деструкцията, за да може чрез нея да създаде нови, обогатени форми на живот. В този контекст трябва да намери своето място изясняването на взаимоотношенията между половете. Това е фундаментален проблем – проблем на самия живот.

Взаимното привличане между половете е връзката, която осъществява в духовен план цялото. Мъжът и жената са двете части на едно цяло, което може да функционира пълноценно, само ако има самостоятелно съществуващи елементи. В случая елементите са половете, които възпроизвеждат биологичната основа на човешкото същество. Макар и части на една и съща биологична единица, половете слагат основното разделение, което в контекста на онтогенезата има репродуктивна роля. Продуктивност по отношение на духовната същност, когато разглеждаме ролята на половете, не може да търсим. В духовен аспект делението на половете има изключително интересно обяснение. Тогава, когато човешкото същество потърси своя корен, то се обръща към родовата памет. Но това е толкова къс период, че просто не е възможно въз основа на толкова ограничена информация да се постигне конкретен резултат. И все пак, макар и ограничена като фактология, тази информация може да помогне за определянето на някои наследствени фактори. Това, обаче, е свързано преди всичко със здравословните проблеми и специфичните особености на организма. Няма никаква закономерност по отношение на

половото развитие. Половете се определят от етерния двойник. В него е заложена програмата за развитие на конкретното етерно тяло във физическия свят. Формираният етерен двойник носи в себе си информацията за духовното същество от мъжки или женски пол. Това не означава, че в този период то има съзнанието за съответния пол. Особеностите на пола се проявяват във физическия свят. Не винаги обаче духовното същество, носител на информацията за определен пол, живее във физическо тяло от същия пол.

Половата разновидност е резултат от формирането на физическото тяло в условията на материалния свят и на етерното тяло в астралния свят. В ембрионалния период от развитието си човешкото същество оформя своя пол с помощта на хромозомите. Но те са „X“ или „Y“ в зависимост от закодираната в етерния двойник информация. В крайна сметка проявеното взаимодействие между физическия и астралния свят създава конкретното човешко същество.

II

Винаги трябва да се прави уточнението, че съществуват две същности във видимото човешко същество. Третата същност е във вид на матрица и се намира в пределите на Изначалната Същност, т.е. там, където се съхранява Конкретното Начало, Началото на Сътворението. Това е матрицата на първообраза на Ехоструктурата. Този факт ще бъде разгледан допълнително в темата „Ехоструктурата“. Двете същности – това са Духовното съзнание и Биоенергийната форма. Първата има пряка връзка с Космическия фактор Съзнание, а втората е продукт на материалния свят.

Биоенергийната форма репродуцира енергията на клетъчно ниво. Тя е обобщеният модел на клетъчната енергия. Така както всяка клетка изгражда физическото тяло, така също

нейната енергийна структура изгражда енергийната форма на тялото. Някои автори използват понятието „енергиен двойник“, но това не е съвсем точно. Разликата идва от невъзможността на биоенергийното „тяло“ да живее само, да бъде самостоятелно функциониращ организъм. В същото време то допълва физическото тяло и в известен смисъл го поддържа, като засилва неговата функционалност. Биоенергийната структура е в помощ на физическото тяло със способността си да обработва чрез своята енергийна система „праната“ и да я прави пригодна за „консумация“ от физическото тяло. Така организмът получава необходимата му двигателна сила. Биоенергийната форма е онази част от човешкото същество, която организира енергията на жизненото пространство в клетката, като я прави дееспособна част на Духовното съзнание. „Жизнено пространство“ в клетката можем да търсим, ако имаме предвид нейната холограмна структура. За да може биоенергийната форма да задвижи организма, трябва да има връзка с Духовното съзнание. То е продукт на астралния свят, но до толкова, доколкото е възприело съответните „уроци“, така както и тук, във физическия свят, Духовното съзнание доизгражда своята структура на базата на опитностите.

III

След биологичната енергия трябва да познаваме добре и електромагнитната енергия. Тя е помощното средство, чрез което се движи кръвта и чрез което работят мозъкът и сърцето. Електромагнитната енергия е резултат от връзката на Духовното съзнание с биоенергията. Доколко ще има „електро“ и доколко „магнитно“, зависи и от способността на биологичния организъм да заимства енергия и да отдава протоплазма. Биологичният организъм заимства енергия чрез червените кръвни клетки – еритроцитите, а отдава онази течна част от себе си,

която има в своя състав кристалната решетка на биофотона. Биофотон е онази частица светлина, която е внедрена в клетката чрез способността ѝ да абсорбира светлинната енергия. Биофотонът е микроскопична светлинна единица, която приема цвета и формата на течната клетъчна среда. Тя може да се съхранява с натрупване в организма чрез молекулата на рибозомата. Ако в една клетка няма необходимото количество биофотони, тя започва да линее. Голямата потребност от светлина за човешкия организъм доказва този факт. Кислородът е другата жизненоважна необходимост, но той работи пълноценно в присъствието на биофотоните, които имат ролята на катализатори на химическите реакции в клетката.

Духовното съзнание работи чрез биофотоните. Утвърдителните сигнали, които мозъкът изпраща до всяка биологично активна точка в човешкия организъм, не биха достигнали конкретния си адрес, ако не им помагаша биофотоните. Затова е важно те да се запазват в клетката.

Усвояването и преработването на светлината от биологичната клетка е продължителен процес. От клетката се освобождава този биофотон, който е променил кристалната си структура. Преминала през течната плазмена среда, светлината като краен продукт се превръща в газ. Въглеродният газ най-често изнася преструктурираните биофотони.

Когато казваме, че отдава протоплазма, всъщност клетката отработва за нуждите на мозъчната и сърдечната дейност необходимото количество електроенергия. Нейното качество и количество зависят от механизма на „горене“ във вътреклетъчното пространство. Точно механизмът, а не процесът на горене. Механизмът, защото става дума за създадени във времето и пространството обстоятелства. Тези обстоятелства се определят от възрастта на съответния организъм и клетъчната структура на съответните органи. Всеки орган има специфичен клетъчен строеж, което означава и конкретна структурна особеност.

Протоплазмената среда е основният „горивен“ материал за биологичния организъм. Горенето е пълноценно, когато в една клетка има необходимото количество кислород и необходимия брой фотони. Ако едното е по-малко от другото, няма пълноценно „горене“, няма го и нужното електричество. Напълно естествено страда нормалната дейност на съответните органи.

IV

Биофотоните работят с изключителна точност. Те надхвърлят своя брой, само ако е създаден конкретен повод. За целта трябва да се получи „поръчка“. Това означава, че човек с добре тренирана способност да управлява мислите си може да изпрати като желание своя мисъл за повече светлина. Ако това бъде постигнато, светлината като енергиен еквивалент на електричеството осигурява здравословна среда за работа на организма, т.е. той работи за сметка на светлината, а не за сметка на произведеното електричество. Така с по-малко усилие се получава по-добра интензивност в работата най-вече на мозъка и на сърцето. Светлинният фактор е номер едно, за да имаме здравословен живот. Не е достатъчно, обаче, само да се намираме в светлинна среда. Същественото е да се развие способността на клетката да възприема и обработва светлината.

Червените кръвни клетки са основна част на електропреносната система на организма и изключително разумни работници. Те могат да приемат биофотони и да ги оставят там, където има допълнителна нужда от тях, т.е. там, където съответната клетка не е могла да се справи самостоятелно със задачата.

Биофотоните са радиоприемниците на сигналите от вътрешната среда на организма. Чрез тях работи духовното съзнание.

V

Биофотонният глад е неизучената част от съществуващия биологичен глад. Той е чисто химическа формула, която се проявява във взаимодействието на кислорода с останалите газове в организма. Когато има наличие на биофотонен глад, органичният материал в Природата не може да развива своята способност за репродуциране. Получава се вегетиране, т.е. съжителство на елементите в организма без възможност за активност. Няма го взаимодействието. Няма развитие. Организмът съществува на определено ниво за определено време. Затова е необходимо да се познава ролята на светлинния фактор.

Биофотоните могат да бъдат създадени освен по чисто биохимичен път, което е задача на живия организъм, но и чрез силата на мисълта.

Дотук очертахме най-общо съществените моменти от съвместната дейност на взаимозависимите компоненти на Биоенергийната форма.

СВЕТЛИННИЯТ ФАКТОР

Светлината е живот. Тя е елемент от биологичния организъм – растения, животни, човек. Най-прецизно и най-правилно светлината се отработва от растителната клетка. Това е определен период от филогенезата, защото следващият етап от взаимодействието на живите организми със светлината е свързан с развитието на животинската клетка. В сегашното си съществуване тя все още не е преминала прага на елементарното усвояване на хранителните вещества: поглъщане, разделение на твърди и леки частици, насищане и повърхностно изчистване с изхвърляне въвн от организма на ненужното.

Цел на онтогенезата е превръщането на животинския организъм в съвършен апарат за работа със слънчеви продукти и пълното оползотворяване на светлинната енергия, нейното превръщане в енергиен фактор. Всъщност става дума за абсолютната необходимост от преминаване в следващия период на развитие за човешкия род и навлизането му в мащабите на Космическата духовна общност.

Космическата духовна общност – това са онези йерархии, които изграждат системата за научно-образователна дейност подчинена на интересите на духовното развитие. Те трябва да трансформират връзката с по-нисшите нива на живите организми и да сложат началото на задълбочен процес за внедряване на знания, които да повдигнат духовното развитие на живите организми във Вселената. Там, където то изостава, въпреки усилията, ще се смята, че е необходима пълна трансформация както на биологичните обекти, така и на връзката с тях. *Затова сега тече широко-мащабна програма за изясняване на необходимостта от новото развитие, изясняване на неговата същност и **подготовката на човешкия род***

като РАБОТЕЩО ЖИВО СЪЗНАНИЕ за неговото преминаване на следващ етап. В ход е еволюция на Силата Любов в условията на физическия свят. Това е най-нежната жива и твореща Сила. Нейното усвояване изисква грамотен подход в работата с човешкото съзнание, затова е необходимо и изясняването на конкретната роля на Мисълта.

Биологичният апарат, който изгражда животинската клетка, има твърде сложен, трудно познаваем строеж. В Своята Мъдрост, Създателят е заложил като основа неговата автоматизирана дейност: организмът „сам“ направлява дишането, сърцето „само“ започва своята работа, всяка клетка има своята разумна програма за самостоятелна дейност и абсолютна интеграция в общата схема. Моториката на организма остава изключително полезна и сега, но се отчита недостатъчен коефициент интелигентност. Това означава, че условията за живот в Космоса изискват вече следващото развитие, за да се избегне сегашното паразитиращо съществуване на живите организми. Те сега употребяват готовите природни богатства: използват се храни и горива, създадени от Природата. Необходимо е да се промени начинът на живот, за да не се изчерпват природните ресурси и така да се унищожават вече създадени и доказали трайността си Космически обекти. Това е едната страна от въпроса. Другата е свързана със следващата точка от Програмата за еволюция в Космическото пространство. Тя изисква с оглед и на току-що казаното за природните ресурси, с оглед и на цикличността, заложена в процеса „Интеграция в духовното пространство“, човешкият организъм да претърпи съответната промяна, която ще го направи пригоден да усвоява пълноценно светлината и чрез нея да функционира с нов ритъм. Това налага неговото влизане в полето на жизнено-трансформиращите енергии. За целта е необходимо пълно осъзнаване на СИЛАТА ЛЮБОВ. Чрез това осъзнаване човек влиза в БЛАГОРОДНО ВЗАИМОДЕЙСТВИЕ със заобикалящата го среда. Това вза-

имодействие от своя страна предопределя изпълнението на ПРИНЦИПА НА ВЗАИМООТДАВАНЕТО. Така се създават условия за работа в двете насоки: пълноценно усвояване на светлинната енергия по биохимичен път и чрез Мисълта.

СВЕТЛИННАТА ЕНЕРГИЯ

I

Усвояването на светлината от човешкия организъм е твърде сложен процес, чиято дейност остава все още недостатъчно изучена. В голяма степен това се дължи на недоусъвършенстваната медицинска техника и на слабата сетивност на човешкия организъм. Въпросът има и друга страна. За да може да се проследи усвояването на светлината, трябва да се познава достатъчно добре нейната способност да прониква в живата клетка, както и способността на биологичния организъм да възприема и обработва светлина.

Проникването на светлината е способност присъща на енергийните субстанции да внедряват своята сила чрез запълване на кристалните решетки на съответната матрица. Целта е да се получи плътност на енергийното насищане.

Всичко в материалния свят има свой еквивалент в духовния свят. Цялата Вселена, обаче се изгражда от Светлината, от светлинна енергия, като в зависимост от нейните пластове се определя и съответният начин на живот. Светлинните пластове имат своя обем в зависимост от енергията, която ги насища. Тази енергия определя нивата, които съдействат развитието на живот във Вселената. Кой светове какви пластове ще населяват, зависи от тяхната приспособимост към честотата на вибрациите на съответния енергиен пласт. Колкото повече е изразена честотата, толкова повече ще се изисква съответната субстанция да има своята олекотена структура. Всяка форма във Вселената се изгражда чрез кондензация на светлинната енергия. Тук от особено значение се оказва взаимодействието на цветовете на светлината. Те изграждат своя

синхрон в зависимост от отправната сила, която получават в старта на своето „излитане“. Тяхната структура се определя от стойността на вложената енергийна активност. Това означава, че всеки цвят има свои свойства и те се проявяват чрез способността си да въздействат, което показва, че вложената активност „работи“. Казано накратко, цветовете на светлината „излитат“ от конкретни силови полета, които могат да бъдат уподобени на „гнезда“ – енергийни гнезда, където светлинните източници обработват вложената у тях енергийна субстанция, за да „бъде светлина“. *От казаното до тук, от изнесената и в предходни теми информация следва да се направи извода, че светлината е основното градивно вещество във Вселената, което присъства както в материалния, така и в нематериалния свят. От споменатото по-горе по отношение на пластове следва да стигнем до друга конкретност: материалният и нематериалният свят се създават в зависимост от плътността на светлинната енергия.* Квантите имат своята активност в разнопосочните направления на фотоните. Това на пръв поглед нелогично твърдение означава, че квантите като най-малките неделими частици на светлинната енергия са структурна единица на фотоните. Квантите имат активността на магнитната енергия и така съграждат със своята част цялото, т.е. молекулата на фотона, в чиято енергийна среда се вместили. Квантовата механика познава най-малката частица на светлината – кванта, частично. Той е бил винаги във връзка с фотона. Двете частици имат своя обща молекула. Квантът трепти вътре в сърцевината на фотона, а фотонът чрез своята вибрация се движи, но посоката се определя от взаимодействието му с преобладаващото електричество в съответната среда. Ако източникът на светлина е Слънцето, фотоните ще се движат концентрично, защото тук имаме активността на корпускуларната вълна, която е източник на електричен заряд. Това е положителната електрическа енергия на фотона – неговата основна същност.

Фотонът влиза във взаимодействие с независимите частици електричество, които се движат в космическото пространство. Те са независими дотолкова, доколкото идват от ядрата на планетите т.е. това е тяхното излъчване, което насища космическото пространство. Затова не е без значение какво и как се извършва в земните недра тук, на планетата Земя. Космическото електричество е наситено с положителна и отрицателна енергия. Взаимодействието на светлинните източници с тази електроенергия определя характера на светлинната енергия. Истинската причина за градивната роля на светлинната енергия не би могла да бъде обяснена, ако не се вземе предвид фактът отнасящ се до светлината като субстрат. В качеството си на катализатор тя участва във всички градивни процеси във Вселената. Със своите химични свойства тя ръководи жизнените процеси в живите организми. Но светлината има и физични свойства и те засягат най-вече нейното движение и способността ѝ да изгражда плътността на формите.

Няма вещество в Природата, в което да не се извършва движение. Движението е в основата на непрекъснатия процес на реструктуриране на веществото, но в рамките на определен модел. Едно вещество може да постигне пет модела на реструктуриране, без да разрушава целостта на своята обвивка. Енергийният еквивалент на неговата молекула създава определено енергийно поле, но точно тук е съществено важно в кой от светлинните пластове се намира веществото. Способността му да се интегрира в съответната среда изисква силата на неговото движение да бъде в синхрон със силата на светлинната енергия. От- тук произтича задължителното условие за съгласуваност между двете енергийни същности – енергийното поле на конкретното вещество и енергийната среда на светлината, т.е. на съответния светлинен пласт. Честотата на техните вибрации ще определи степента на съгласуваност, за да се прояви новата форма. Условието „кохерентност“ в изграждането на модела на новата връзка е задължително.

Не е възможно да се получи съвместяване на енергийните нива, ако няма условие за тяхната взаимна отдаденост. Никой от моделите на енергийните форми не може да съществува, ако не го приеме средата, т.е. ако светлинният пласт, в който се създава новата форма, не приеме нейното лъчение. Светлинният пласт или я приема или я отхвърля, като не разрешава изобщо нейното формиране. Това означава, че ако формата е изкуствено внедрена в тази среда, тя ще бъде изхвърлена оттам чрез силата на съществуващото там лъчение. В Природата по естествен път не може да се случи такова вмешателство. В Природата всяко нещо си има своето място и конкретна реализация.

II

Веществото независимо от своя произход е носител на енергия проявяваща се в неговата способност за трептене. Енергията не е еднозначно съществуващ елемент. Тя има своите колебателни и стремителни движения и те определят полюсите на активност и пасивност на съответното вещество, на неговите частици. Какви измерения ще имат движенията на енергията, зависи от ролята на светлинния фактор. СВЕТЛИНАТА ТРЯБВА ДА СЕ РАЗГЛЕЖДА КАТО СУБСТРАТ. Тя е общата основа на многообразните явления. Светлинният фактор е израз на проявеното взаимодействие на светлинните потоци вътре в атомния спектър на светлинните източници.

Светлинните потоци на слънчевия диск са идващият към Земята живот. Той е сътворен от Силата на Божията мисъл. Тя е толкова активна, че може да материализира във всеки миг, във всяка част от секундата всичко, което е необходимо. Когато се казва, че Бог е Любов, трябва да се има предвид Неговата изключителна способност чрез материализиране на

Своята мисъл да постига Сътворение, но създадено с изключително благородна цел.

Светлината, която определихме като субстрат, не е нищо друго освен активната творческа мисъл на Създателя. Светлината е Мисъл, а Мисълта – Светлина. И едното и другото са творческа основа на съграждащото се. Светлината е истинският създател на живот и първият Свидетел на Божествения план. Тя е първата енергийна пътека, свързала Бог – АБСОЛЮТА, с всичко останало. Тя идва от Него, за да създаде Пространството. Тя е с изключително богат състав и затова свидетелстват много показатели, използвани от световната наука. Но човек все още не познава достатъчно светлината. Не са проучени в необходимата степен нейните физически, химически и биологични свойства. Тя е невероятната енергийна основа на живота и самият живот. Цветовите ѝ нюанси определят способността на веществото да съгражда и да се обособява като фактор за създаване на определени форми.

Процесът на Сътворението е толкова активен, колкото в неговото развитие светлината определя скоростта на създаване на формите. Тя идва като абсолютно потвърждение за Божествения произход на създаване на живот изобщо в Космическото пространство. Тя участва във всяко творение. Тя е първото Нещо след Бога.

Светлината не е само това, което определяме като виделина. Тя не е струята нахлула в тъмното пространство. Тя е ВСИЧКО, което познаваме като вещество, като мисъл, като емоция. Светлината определя степента на съществуване на всичко, до което се докосваме, дори и с мисълта си, защото ТЯ го е съградила.

НЯМА И НЕ МОЖЕ ДА ИМА МИСЪЛ БЕЗ СВЕТЛИНА, ЕНЕРГИЯ БЕЗ СВЕТЛИНА, ВЕЩЕСТВО от какъвто и да е произход БЕЗ СВЕТЛИНА.

Светлината има многостранна активност и тя се опре-

деля от нейното богатство от разнородни по своя състав вещества. Те имат кристална структура и никак не са невидими. Онова, което определя тяхната плътност, е изключителната им енергийна наситеност, а това, което ги прави видими, се нарича цвят. Багрите в Природата идват от Светлината. Тя се проявява в бяло, зелено или червено в зависимост от структурата на кристалите, които я съставят. Ако погледнете през телескопа, ще видите очертания на разнородни небесни тела. Те са разположени в Пространството по определен план, по определена схема, а тя е изградена от присъствието на енергията вътре в Светлината. Така както в един разтвор не виждате солта, а тя присъства вътре в течността, така Сила, Мисъл и Светлина са едно цяло, един разтвор – СВЕТЛИННАТА ЕНЕРГИЯ, от която съществува всичко останало.

ФИЗИЧНИ ОСОБЕНОСТИ НА БИОЛОГИЧНИТЕ ОРГАНИЗМИ

Биологичният организъм е свързан твърде много с физическия свят, независимо че по същество той е духовна структура. Духовният модел на биологичния организъм трябва да се разбира като съвкупност от енергийни пластове, които имат изградена последователност в своето взаимно проникване. Тази последователност идва от необходимостта да бъде изграден механизмът на симбиозата. Той е в сила за всички живи и неживи организми, защото чрез него се проявява Принципът на взаимоотношаването. Симбиозата изисква взаимност на всички нива на съществуване. Трябва, обаче, да правим разлика между механизма на взаимното проникване и този на симбиозата, независимо че и в двата случая говорим за взаимоотношаване. Тук трябва веднага да се направи уговорката, че независимо от взаимното проникване не се нарушава последователността на пластове, макар че на пръв поглед твърдението за последователност във взаимното проникване изглежда нелогично. Ето защо се налага да разгледаме по конкретно физичните особености на биологичния организъм, за да се получи необходимото изясняване по отношение на енергийния баланс в неговата цялост.

Физичните процеси се различават от химичните по своята енергоемкост и градивност. При тях движението се явява консуматор на енергия. Така всяка частица в природата първо е консуматор, а после градивен елемент. Консумирането на енергия се изразява в проникване на енергийните структури на съответната мисъл-форма на Твореца в структуроопределящите елементарни частици на веществото. Мисъл-формата е носител на конкретна информация. Тя става същност на веще-

ството и определя неговата сила и форма. ИНФОРМАЦИЯТА ВЛАДЕЕ ЕНЕРГИЯТА, защото в нея е „записана“ (внедрена) програмата за проявление на енергията. Количеството информация, нейният модел и нейното направление изграждат силата. Всяка сила в природата се проявява чрез внедрената в нея информация. Или, казано по-разбираемо, това означава, че еталонът на мисъл-формата, получавайки своята материализация, е изградил холограмния образ на конкретното вещество. Всяка елементарна частица съдържа в себе си цялото като програма за действие. Така се стига до включването на високорорганизиран механичен процес, който определя съществуването на елементите в природата. Тяхната механика остава скрита за човешкото око, но без нея не би могло да има живот. Енергоемкостта на физичните процеси се определя от съответно направление (програма) на частицата – в зависимост от направлението се определя и количеството енергия, необходимо за крайната реализация на програмата за действие. Енергийната структура на мисъл-формата на Твореца съдържа в себе си идейния образ на веществото и силата за неговото активизиране. Внедрена в идейния образ, тази сила се превръща в градивен елемент – това е еталонът-основа, съдържателят на холограмата. В него текат процесите на движение, което не е нищо друго освен нискочестотна вибрация. Тя слага началото на градивния процес, защото се импулсира от материализираната мисъл-форма, и за да изпълни програмата за действие, вибрацията съгражда. Така започва трансформация на първичната форма, от която чрез спектралния анализ може да бъде съградено съдържанието. Спектралният анализ е автоматизиран процес на програмата за действие, който работи според принципа на естествения подбор. Създаването на химичните елементи е принципна организация за взаимодействие на цветните лъчи на светлината. Ако човешкото око беше достигнало нивото на определеното му, съвършенство, щеше да различава спокойно светлинните лъчи. Те проникват в светлинните пластове като нишки, т.е.

те служат като вени, по които тече силата, творческата мисъл – Мисълта на създателя, на Твореца. Цветните лъчи имат способността да се трансформират в химични елементи, но след фазата на физична активност. Това ще рече, че Силата определя механизма на действие. Когато казваме, че цветните лъчи се трансформират в химически елементи след фазата на физическа активност, ще знаем, че тази фаза отчита механиката на процеса трансформиране. Той включва движение, което се изразява със съответната вибрация, чрез която се извършва привличане и взаимодействие, което от своя страна вече е изграждане на структура, изграждане на контурите, които ще бъдат запълнени със съответното съдържание в зависимост от взаимната „работа“ на магнитното лъчение с електричеството в рамките един път на фотона и втори път на пространството. Тук вече действа изоморфният принцип, за да бъде изградена холограмата. Тя е свързана с извеждането на светлинните енергии в системата на градивния процес. Светлинните енергии имат своето латентно присъствие навсякъде, където можем да кажем, че има живот. Те слагат неговата основа, но за да се развие той, за да се създадат определени форми, е необходимо светлинната енергия да бъде задействана. Това се получава чрез активизиране на закодираната в енергията информация – носител на конкретната програма за развитие на формата. Внедрената информация, т.е. информационната същност на енергията, работи на определени етапи в зависимост от нивата, през които преминава. Светлината не е нещо, пуснато в пространството, което остава там в неподвижност. Тя е в постоянно движение, като то е различно в своята проява за всеки от светлинните пластове. Дори и тогава, когато говорим за латентно присъствие, трябва да знаем, че то се основава на нискочестотната вибрация. Тя е движението, което създава основата на веществата и оттам нататък тръгва процесът на трансформация и развитие. Така се създава системата на градивния процес, която включва в себе си активното взаимодействие на цветните лъчи. Тяхното

взаимотдаване става според изоморфния принцип. Той определя подбора на цветовете, а те се превръщат в съответното вещество в зависимост от вложената в тях информационно-енергийна същност. Тъй като светлинните пластове съдържат в себе си информация от Изначалната Същност на Сътворението, те приемат формата в нейното подобие, но тя е активно действаща само в един от тях. Това повсеместно „отразяване“ на формата е възприето като холограма, защото светът живее и се развива в енергийноинформационния басейн на Сътворението. Холограмата е видимата страна на информацията, която носи съответното вещество, но за да премине тя в действие и за да започне конкретното развитие на формата, информацията трябва да бъде отключена. Тогава, когато холограмата попадне в подходящия светлинен пласт, тя се интегрира в системата на градивния процес. Това означава, че тя не е „попаднала“ там случайно, а е било постигнато необходимото извеждане на светлинните енергии в системата на този процес. Говорим за един съвършено организиран АКТ на творческа дейност – ВИ-США ТВОРЧЕСКА ДЕЙНОСТ, израз на силата и мъдростта на Създателя.

Къде тук, на фона на тази картина, можем да открием физичните особености на биологичните организми? Отговорът намираме в обяснението за изоморфния принцип, според който работят цветните лъчи. Ако познаваме добре светлинния спектър, ще знаем много повече за физичните особености на живите организми. Вече казахме, че всяка сила в природата се проявява чрез внедрената в нея информация. Така можем да си обясним движението на светлинните потоци и взаимодействието на светлинната енергия с принадлежащата ѝ информация, нейното превръщане в цвят, вещество и форма. Степента на последователност в изграждането на енергийните пластове трябва да открием в нивата на активност на светлинната енергия, а взаимното проникване трябва да търсим във съществуващата на всички нива информация. И

ето че стигаме до обяснението за механизма на симбиозата. Той се проявява само на онези нива, където е отключена информацията, т.е. където е постигната абсолютната проява на Принципа на взаимоотношаването – в едно действие, изразено в пълнотата на взаимозависимостта се проявяват информация и енергия, за да може след пълноценното им интегриране да се създаде веществото. Сега вече можем да покажем по-отчетливо разликата между механизма на взаимното проникване и този на симбиозата. И енергията, и информацията съществуват на всички нива на сътворението. Едното не може да бъде отделено от другото. Разликата идва от различните степени на активност на информацията. В едни от случаите тя се проявява по-слабо, като има дори и латентна форма, за която вече казахме, а в други случаи има засилено действие на нейната пълноценна проява. И тук още веднъж ще повторим, че количеството информация, нейният модел и нейното направление определят силата и степента на проявата, както и градивните способности на енергията. С това обяснение още веднъж подчертахме основната роля на Мисълта, чрез която се изявява **ВИСШАТА ТВОРЧЕСКА ДЕЙНОСТ НА СЪЗДАТЕЛЯ**. „В началото бе словото и словото бе у Бога“ е записано в Библията. Да! В началото бе Мисълта на Твореца, Неговата мисъл-форма, в която Той е въплътил Силата, т.е. енергията и Мъдростта, т.е. информацията, за да създаде живот.

„НОВАТА“ ЕНЕРГИЯ

Когато говорим за еволюция на човешкия род, трябва да правим разлика между неговото биологично естество и духовната му същност.

Материята във физическия свят има своите еквиваленти в духовния, но тя по отношение на човешкия организъм има определена конкретност. Тази конкретност има абсолютно потвърждение в безпристрастния поглед назад в годините.

Онтогенезата доказва, че за милионите години човешкият организъм не е претърпял никаква промяна. Костната система и всичко останало, което изгражда човешкия организъм, има абсолютно същия строеж, абсолютно същата вътреклетъчна организация, както и преди. Това според нас доказва абсолютно завършената структура на човешкия организъм, съвършената организация на неговата дейност, а с това и неговия извънземен, Божествен произход. В процеса на адаптацията му към физическата среда, обаче, започва деградация. Деградация в смисъл на уязвимост към заболявания, дисбаланс на енергийния потенциал и съкращаване на живота. Създаването на човека е резултат от действието на Великата идея за живот на Разумно Същество, като са използвани средствата на биологията, химията и физиката, доколкото става въпрос за физическото му тяло, и средствата на „живата“ енергия, доколкото това засяга енергийната му структура.

„Живата“ енергия има силата и свойствата на електрически ток, но тя е сходна с него дотолкова, доколкото можем да кажем и за нея, че е енергийна субстанция с определена плътност. Дотук, обаче, приключват всякакви аналогии по сходството, защото живата енергия съдържа

в себе си освен електричество и магнетизъм. Тя има своето концентрично лъчение и може да „работи“ с биоматерията. Тя оставя отпечатък върху всеки друг предмет в различна степен, но само отпечатък, който не е нищо друго освен информация, съхранена от съответния носител, защото има радиоактивния елемент в своя магнетичен поток. Без радиоактивно излъчване няма информация, няма проводимост за мисълта, няма жизнена енергия. Радиоактивното излъчване в човешкия организъм засега се осъществява от мозъчните клетки. Те са материалният носител на радиоактивната енергия, която за Земята осигурява Слънцето. Тук е предвидено нищожно малко количество, за да може биоматерията да възприема и обработва този вид енергия. Основната насока в дейността на Всемирната образователна школа сега е ориентирана към осигуряване на необходимата информация за работа с освободените нови количества радиоактивна енергия, която трябва да навлезе безпроблемно в миокардните клетки, т.е. там да намери своето вълпъщение и така да се направи крачка към промяна в пулса на сърдечния ритъм и той да доближи стойностите, които има пулсът на Слънцето. Хелият е онзи газ, който чрез съответната пригодност ще внесе в човешкия организъм желаната промяна. Всъщност това се подготвя от много години насам, защото една такава промяна в пулса ще създаде условия и за напълно различен начин на живот. Ще бъдат предизвикани на базата на новата енергия съществени промени в биоматерията. Тя ще има различен от досегашния състав по отношение на минералите и солите. Различни ще бъдат и стойностите на металите в организма. Ще се засили присъствието на златото и ще отпадне желязото. Ще се повдигне нивото на кръвната захар, защото ще се трансформира глюкозата в кръвта като „горивно“ средство. Това ще рече, че в клетката ще има вече други взаимоотношения. Сегашният

енергообмен се извършва на ниво кръвоносна система, а в следващия етап енергията в организма ще бъде „произведена“ чрез молекулния разпад на глюкозата във всяка клетка. Всяка клетка ще има абсолютната автономност по отношение на енергийния запас. Тя ще може сама в продължение на месеци да живее вън от тялото. Кислородът като задължително присъстващ катализатор ще бъде заменен много внимателно чрез необходимата прозорлива последователност с въглерод. Това е необходимо, за да се запази животът на Земята и за да се постигне нов, по-съвършен модел на биологичния организъм.

Радиоактивната енергия на Слънцето е силата, която идва неударимо към Земята, защото човекът със своето любопитство „да наднича“ в Космоса увреди земната обвивка. Като се отчита и допълнителното количество изкуствено създадена радиация, повече от наложително е да се трансформират някои жизнени процеси в човешкия организъм с оглед на повишаване неговата устойчивост към вече променените климатични условия на Земята и новата енергийна среда.

За да се запази животът на Земята, ще трябва човекът да получи необходимите знания за оцеляване в новия енергиен басейн. Тези знания вече се „свалят“ чрез различни информационни източници и в тях упорито се настоява за промяна в храненето и в човешките отношения. Това е първата стъпка, която ще създаде условия за промяната на човешкия организъм към устойчивост спрямо новите вибрационни честоти.

Любовта, която Висшите йерархии ни призовават да събудим у себе си, е онази силна и чиста енергия, която най-безпрепятствено ще ни осигури преминаване в нивата на следващия етап от еволюцията на човешкия род.

ПРОБЛЕМИ НА ХРАНЕНОТО

Въпросът за съвременното хранене е колкото актуален, толкова и подценяван. Актуален го правят някои научни среди, които разбират неговата изключителна важност, а го подценяват всички хора, които, увлечени в делничните си проблеми, имат автоматизиран процес на хранене. Някои дори не могат да си спомнят вечерта какъв е бил обядът им.

Храната е основен енергиен доставчик за биологичната част от човешкия организъм. Тя е природен феномен, защото има изключително разнообразен състав от минерали и витамини, едно голямо богатство от химически елементи и в същото време много малка енергийна продуктивност. Това е всъщност следствието от обработването на храната. Чрез топлинната обработка тя губи по-голямата част от енергията, на която е носител. И точно тук възниква проблемът. Не е възможно да искаме от съвременния човек да пренебрегне всичкия комфорт, който му предлага съвременната кулинария. По-важно е той да разбере колко е необходимо да знае с какви количества храна да работи и по колко пъти на ден да се храни. Също толкова съществено е да се обработва съзнанието за възприемане на храната и тя, като се използва внимателно, да бъде един по-добър енергиен вносител за организма.

Първото нещо, което трябва да се знае, е свързано с разделението на храната на групи. Според нас има три основни вида храни: въглехидратни, белтъчни и мастни. Техните характерни особености идват от способността им да се свързват в организма с неговите химични елементи.

Химията в човешкия организъм има биологична основа. Тя се изгражда от заложената в генетичния код програма за възпроизводство на биологичен материал. Тази обща форму-

лировка означава в по-конкретен план – развитие на ДНК в подходящи условия и среда. Така както при оформянето на ембриона в майчината утроба наблюдаваме делене на клетките в определен ред и последователност, също така по-нататък във формирания организъм всяка клетка има своя определена програма, според която трябва да работи. Всяка клетка още от ембрионалния период е носител на определено количество химически вещества и биологични продукти. В клетката е включена и матрицата на съответния биологичен вид. Това не е ДНК – структура, това е елемент на ДНК. ДНК-матрица има във всеки жив организъм, независимо от това дали той е от животински или от растителен произход.

Матрицата е холограмен елемент на биологичния вид. В нея са предвидени и бъдещите способности на клетката да запазва своята специфика, т.е. да изгражда костна, жлезиста или друг вид тъкан. Тази специфика има свои конкретни прояви в способността на клетката да възприема и обработва храната.

Матрицата е елемент от идеалната мисъл на Създателя. Той е вложил в нея Своята идея за живот на Земята. Нейното материализиране е първата стъпка в трудния път за създаване на човешко същество. Материализираната идея на Създателя получава своята холограмна структура, за да може биологичната основа на живата клетка да получи пълната си интеграция във физическия свят. Тя е създадена в условията на физическия свят върху основата на многократни изследвания за живот на планетата Земя. Тук са налице благоприятните атмосферни условия, които успешно съдействат на замисъла чрез „горене“ да се постигне възможното ниво енергия за активност на биологичния организъм. Хромозомите, които са носители на холограмния образ, са заложени в основата на всеки жив организъм. Хромозомите са елемент и на растителния, и на животинския организъм. Те съдържат в себе си онази плазмена кристална структура, която определя разви-

тието на конкретния индивид. Това е структура, която, повтарям, е създадена в условията на физическия свят и живее само в неговите условия. Тя е преносима от поколение на поколение чрез полово размножаване за животинския свят и чрез семената на растенията, които носят също елемента „оплождане“.

Носител на матрицата е хромозомата, а нейният енергиен еквивалент е етерното тяло. То е по-фината съставка на физическото тяло и се свързва най-пряко с биологичната енергия. Това е биохимичният вариант на преработената храна. Организмът има свойството да превръща енергията, придобита от храната, в своя активна част и да я използва като „горивото“, чрез което може да се движи.

Биоенергията е лъчиста по своя състав. Тя има своето лъчение в зависимост от активността на химическата реакция в клетката. Колкото хромозомата е по-наситена с биофотони, толкова повече тя е действена.

Хромозомата е веществото на физическия живот. Чрез нея физическото тяло има своята „програма“ за действие. Чрез заложената в нея информация тревичката „знае“ как да расте, дървото „знае“ как да завърже плод, бебето „знае“ как да се храни, сърцето знае как да работи и т.н. Всички автоматични процеси в организма се извършват в резултат на записаната информация. Тук вече трябва да уточним, че за да се развива един организъм нормално, трябва да има правилно осъществен „запис“. И както всяко друго творение, така и „записът“ трябва да има добро качество. Това от своя страна изисква добри химични елементи, изключително точна биохимична връзка и много добре изградена клетъчна структура. Само ако не е допуснато някъде „по веригата“ нарушение, ще се получи качествен продукт. Но за да не се „случва“ това, трябва необходимите предпоставки да са налице, а това ще рече правилно хранене и задължително грамотна работа с химическите препарати, които могат

да бъдат лекарства, препарати от индустриалната химия и дори химията на бита.

В човешкия организъм е заложена чрез матрицата абсолютната възможност за продължителен живот на физическото тяло. И в началото на земното си съществуване човечеството е имало своето дълголетие.

В следствие, когато се променя съществено неговото хранене, настъпва и промяната в генетичната му способност. Матрицата има своята структура, но липсват качествените химични елементи, необходими за нейната успешна репродуктивна дейност. В резултат на влошената биохимична среда започва и влошаване на пряката възпроизводствена дейност. От основен източник на енергия храната се превръща и в основен източник на токсини за организма. И ето го основния проблем: каква храна да използваме. Отговорът се съдържа в едно изречение: тя трябва да бъде слънчева.

ХРАНЕНОТО – ОСНОВА НА ЧОВЕШКОТО ЗДРАВЕ

Човешкият мозък е като кибернетична машина. За да се докажат и изучат неговите възможности, трябва да се правят безброй много експерименти. Един от тях е свързан с храненето. То е основата на живота, на биологичния елемент от Съществуването. Все едно за какво става въпрос – за животински или за растителен свят. Храната и за растенията, и за хората определя техния начин на съществуване. Храната има три вида състояния, които ако не се използват правилно, ще създадат предразположение за различни заболявания в човешкия организъм. Трите основни вида храна, които се използват в днешно време, са: тестени изделия, месо и млякото с неговите производни. На втори план остава използването на плодове и зеленчуци. Това е характерно за съвременния начин на живот. И този начин на хранене с приоритетно използване на трите вида храни измести някои основни моменти от развитието на човешкия род.

Основното, което се получава като негативно следствие от този начин на хранене, е изхвърлянето на слънчевата енергия от храната. Слънчевата енергия е въплътена в плодовете и надземните зеленчуци. При тези продукти в най-голямо количество може да се открие ЯН-енергията. Като прибавим към трите вида основно използвани храни и почти пълното отсъствие на контакт със Слънцето, изворните води и чистия свеж въздух, виждаме в каква голяма степен съвременният човек е подложен на въздействието на ИН-енергията. Тя е необходима, но само тя не би могла да осигури необходимите условия за нормално съществуване на биологичния организъм. ИН-енергията е свързана с влагата, а, образно казано,

там, където има влага, в отсъствието на слънчева светлина се развива плесен, мухъл и започват живот вредни микроорганизми.

В Космическата програма за развитие и усъвършенстване на човешкия организъм е предвидено подобряване на състава на клетъчния плазмен продукт. Рибозомите, за да изпълняват основната си транспортна функция, имат нужда от слънчева енергия. Това не означава, че човек трябва да се пече цял ден на слънцето, но в никакъв случай не трябва да продължава и този вреден през последните години начин на живот. Тук имам предвид хранене и общуване с Природата.

Месото, тестените изделия и млечните продукти имат своето място на трапезата, но не и като основни храни. Те трябва да бъдат ограничени, за да се спре по-нататъшният развой на упадък по отношение на здравословното хранене.

Когато водата е била дълго време в застояло положение, когато храната е била дълго време в замразено състояние, когато млякото е било лиофинизирано и след това употребено, се получава абсолютният резултат от наднормено тегло, замърсена кръв и запушени кръвоносни съдове. Онези от вас, които искат да работят с чиста, свежа мисъл, трябва да потърсят зрелите жита, които, сварени и подправени с мед и орехи, помагат на човешкия мозък да работи по-добре.

Замърсените кръвоносни съдове могат да бъдат пречистени, като от храната се изхвърли свинското месо. То е основен причинител на тромбозите, на повишеното кръвно налягане и всички болести, свързани с повишения холестерол в кръвта.

Кръвните групи и храненето е нов, много фин начин за поддържане на човешкото здраве, но за съжаление все още е неусъвършенстван.

Първо трябва да се знае, че всяка кръвна група има потребност от слънчева енергия и чиста изворна вода.

Как ще ги набавите ? Като се вслушвате в гласа на своя ор-

ганизъм и като познавате основните носители на веществата, потребни на вашия организъм. Слънчевата енергия ще вземете от ябълката, от житото, от гроздето, а потребността от изворна вода ще задоволят динята, пъпешът, тиквата, особено краставицата. Приближете се по-смело и до праз-лука, за да имате повече минерали и витамини.

Кръвната група „А“ - положителна е най-уязвима от използването на лютиви храни и месо, независимо какво. Хората от тази група най-лесно стават вегетарианци. „А“ - отрицателна група не бива да използва пилешко месо и трябва да бъде внимателна с млечните продукти.

„В“ - положителна е единствената най-трудна група по отношение на храненето. Хората от тази група имат заложен в програмата си интелектуален потенциал, който ги тегли нагоре към възвишените мисли, а в същото време техният организъм, по-точно тяхната кръв, има потребност от тежката храна, каквата е свинското месо. Затова тези хора най-често страдат от сърдечно-съдови и мозъчно-съдови болести. Хората от тази група усвояват по-трудно пилешкото месо и въпрос на превъзпитание на организма е тяхното по-нататъшно хранене.

Нулевата кръвна група има първична потребност от използването на месото като храна. При тях, това има връзка с образуването на тромбоцитите. Те използват всякакъв вид месо и затова е много трудно на хората от тази група да бъдат вегетарианци. Тяхното съзнание търси връзка с духовния свят, а в същото време, енергията от употребяваната храна „замърсява“ прекия път към тази цел. Затова стремежът им трябва да бъде ориентиран към употреба на повече мляко и млечни продукти, а също и яйца (за сметка на месото), за да преминат по-лесно към храната от растителен произход.

Месото, независимо какво е и независимо от топлинната си обработка, носи характера и качествата на съответното животно. Когато има засилена употреба на един вид месо,

се получава натрупване на съответните качества в човешкия организъм. Получава се, независимо от волята на човека, превъплътяване на информацията, закодирана в използвания биопродукт. Тази информация в определен момент и на определено ниво от развитието на човека започва да „работи“. Тя обикновено в най-активната възраст от израстването на човека – пубертетната, оказва най-сериозно влияние. Ако в детска възраст се консумира повече месо, в ранната младежка възраст човек има много по-голяма трудност във формирането на своя характер. За справка ще посоча, че преобладаващото използване на пилешко месо причинява по-чести състояния на тъга и меланхолия. Хората, които го използват като основна храна, имат по-слаба решителност. Тези, които консумират заешко месо, изпитват повече от останалите хора страх от новото в живота им, от предстоящото и неизвестното, по-силно преживяват разочарованията. Телешкото месо подтиква към затвореност, към усамотяване и потиснатост на настроението. Свинското месо прави хората по-агресивни, по-избухливи и капризни.

Има и още един важен аспект свързан с влиянието на месото върху човешкия организъм. Той се отнася до използването на продуктите, които са от така наречената „карантия“. Вътрешностите на животните са много силна храна за хората. Силна в смисъл на невъзможност техните белтъчини да бъдат пълноценно усвоени от човешкия организъм. Тук ще трябва да се отбележи още един момент. Той е важен за използващите черния дроб на животните като храна. Този орган е активната лаборатория за животинския организъм. Той преработва всичко попаднало в него и натрупва в себе си изключително много токсични вещества. Те се усвояват много лесно, за разлика от белтъчините, от човешкия организъм. Бъбреците също са извор на токсини. Ако трябва да се прецени каква е ползата и каква вредата от използването на един пастет, да речем, или друга храна, приготвена от животин-

ски вътрешности, ще се ужасим от изключително голямата разлика в процентите. Нищожен е процентът на ползата за сметка на вредата. По-отношение на преноса на информация чрез тези продукти трябва да се знае, че те пренасят основно информация за заболяванията, които имат генетична основа при животните. Най-често това са паразитиращи форми на кожни и ставни заболявания.

Когато използваме месните храни, трябва да знаем още, че те са храна на онези светове, които имат все още твърде изостанала в развитието си храносмилателна система. Човешкият род не е превъзмогнал своите „увлечения „ по месото, защото не е могъл да се отдели нито ден дори от мисълта за материалния свят и неговите придобивки. Придържането към земните условия на живот са резултат от начина на хранене толкова, колкото и от начина на мислене. Взаимосвързването на тези две основни направления от живота на Земята ще бъде дотогава, докогато човекът не осъзнае, че е същество от по-висша йерархия от тази на животните. Сега човекът се мисли за нещо по-горе от животното, само защото може да го управлява и да го използва за храна. В никакъв случай обаче човекът не е турил в ума си мисълта, че е с друго съзнание, че е създаден, не за да живее като животните – да има тяхната основна потребност, само да се нахрани, но и да бъде по-горе от животното със своите дела, с умението си да създава, да твори. Преносът на информация , за която стана дума по-горе, доказва колко все още са общи, колко са сходни организмите на човека и животното и как все още човекът не може да се отдели от състоянието си на полуживотинско съществуване. Информацията от животинския организъм се проявява чрез своята биохимична връзка, но защо човек тук не тури пред животинското дарената му от Бог изключителна привилегия да работи с мисълта?! Мисленето се формира и в резултат на превъплътената информация. .Да! Така е! Но има ли човек, който някога, е бил с милост към животното,

което яде и това е така само защото е мислил преди всичко за удоволствието от яденето. Ето колко примитивно човек слага себе си по-долу от това, което му е дадено. Едно удоволствие от определена храна е поставено по-горе от един живот, пък бил той и на прасето. Това не означава, че аз съм рекъл да не използвате месна храна. Това означава, че и в това използване трябва да се влага морал и грамотност. Какво знаете вие, например, за яйцето като храна? Знаете ли, че то има в себе си и зародиша на следващото поколение? Дори и така да е, ще кажете, че това не е от значение, защото не се отразява на вкуса му. Но едно яйце, в което има зародиш, съдържа витамин В12, а другото, в което няма зародиш, няма такъв витамин. Ето, казах го това, защото е важно да знаете, че човек, за да се храни правилно, трябва да се учи. Да разбира малко нещо от химия, от анатомия, да има и морал, защото не може да изядеш всичко, до което си се докоснал, и да не се интересува какво остава след теб.

Да се върнем, сега на въпроса за преноса на информация и да уточним как стои там проблемът с растителната храна. Растенията, независимо от вида си, също са носители на „качества“, които по-късно в човешкия организъм отработват определени вещества – носители на конкретни психически влияния. По този въпрос има вече изнесена информация, затова не е нужно да се отделя тук допълнително време. Важно е, обаче да се подчертае, че растенията могат да бъдат по-добри приятели на човека, ако той знае как да се грижи за тях. Никога те не бива да бъдат поливани с вода от замърсени водоизточници, никога не трябва да бъдат наторявани с оборски тор от болни животни, никога не трябва да бъдат наторявани с химически препарати. Но това, последното, вече е масова практика, от която вече е невъзможно да се откаже селскостопанското производство. Растителният свят вече се хибридизира в голяма степен и това просто не е възможно да не окаже влияние върху човешкото здраве. За да

се избегне вредното влияние на растителната храна, трябва да се засили влиянието на мисълта. Тя може да контролира работата на организма в посока на изчистване от ненужните вещества. Мисълта може да стимулира биохимичните процеси във всяка от клетките и това е същественият момент от тази „беседа“. Трябва да стане ясно, че всеки човек вече трябва да се ограмотява по въпросите на храненето и връзката му със съзнанието. Съзнанието на човек, който търси светлия път в своя живот му подсказва как да работи с хранителните продукти. Той знае, че има и „втора ръка хора“, които никога не биха се и замислили каква вреда нанасят било на себе си, било на околната среда със своите „увлечения“ по месото или безогледното ядене само заради удоволствието от дъвченето. Изнасянето на информация по въпросите на грамотното хранене е предстояща и много важна задача. Човечеството никога не е било поставено пред избора на съзнателен режим за хранене толкова неотложно, колкото през последните години. Важно е да се потърси нова формула за общуване на човешкия организъм с неговото съзнание. Тази формула гласи: никога не посягай към храната, която твоята мисъл не ти е посочила. Това ще рече, че за да чуеш мисълта си, трябва да си бил с друго съзнание – съзнанието на отговорност пред Божествения свят, който ти е дал ум, тяло и живот. Всичките тези въпроси, които засягат тялото, засягат и ума. Той има Божествен произход, но се развива и усъвършенства във физическия свят. Ето защо трябва да отчитаме винаги необходимостта от взаимоотношаването между ума и тялото. Тялото винаги е готово да даде, защото така е програмирано, но умът никога не тръгва, без да е потърсил първо съзнанието. Съзнанието е информационната банка за ума, макар че точно той влага вътре своето богатство. Има някои въпроси, които изглеждат като омагьосан кръг, но те съдържат в себе си мъдростта на Божествения промисъл. Какво трябва да стане ясно от последните препоръки? Да

се знае, че човек трябва да се учи на уважение към своя организъм, а това ще стане, ако се потруди всеки да научи нещо повече от човешката анатомия и физиология. Учи се сега в училище анатомия, но това е предмет, който може да бъде в полза, ако всеки ден човек се занимава по малко с него. В основата на този въпрос стои желанието всеки по отделно да добие знания, да постигне нещо повече за своето духовно ниво, за своето усъвършенстване в разрешаването на житейските проблеми. Необходимостта от подобряване на човешките взаимоотношения е другата страна на въпроса за храненето и неговата връзка със съзнанието. Как човек може да бъде доволен и весел, търпелив и благ, ако не е нахранил своя организъм правилно, ако не е приел храненето като потребност от висше естество, като свещеноедействие, а не като задължение, от което няма как да се спаси. Така трябва да се приема храненето – като свещеноедействие.

Защо по този начин трябва да се отнасяте към храненето? Когато човек посегне към храната, той трябва да знае, че ползва благата на Божията благодат. Тази Божия благодат той получава чрез природата. От него се иска да си отгледа някои от продуктите, да се погрижи за тяхното израстване. Това ще рече, че след като Бог му е дал условията, той трябва да използва труда си и да заслужи това, което му е дадено. Чрез труда си да го заслужи, защото много от храната той може да получи наготово от Природата, но не това е задачата. Важното е, като посегне човек към тази храната, да знае какво взема. Той взема благоволенieto на всички условия, създали тази храна – слънце, въздух, вода, почва. Преди да сложи на трапезата една ябълка да речем, човек трябва да има разположение към нея. Това за пример го казвам. Не само ябълка, каквато и да е храна, човек трябва да има разположение към нея.

Храненето е процес, в който участва целият организъм; човек участва и с ума си, и с духа си, когато се храни. Ако има

едно такова отношение към храненето, то няма да се приема като чревоугодничество или като нещо между другото, а като свещенодействие. Знаете ли, че в света няма още създадена такава лаборатория, каквата е, например, човешкият стомах или да вземем черния дроб. Ама това не е само до тях ! Всяка клетка в живите организми е една сложна лаборатория. Тя е създадена, за да участва в живота на космическото същество „човек“ с определена цел. Сега да го храни, после да му помогне в трансформирането на сегашния биологичен вид в нова, по-съвършена форма на живот във физическия свят.

Когато храната се приема като благодарност към Създателя, когато се гледа на храненето с необходимото внимание и човек употребява храната, за да расте и се развива, а не за да се „наяде“, тогава имаме вече друг резултат.

Трябва да се знае, че между хранене и психика има пряка връзка. Психичните процеси в организма са в зависимост от вида, от качеството на храната и от начина, по който тя се приема. Ако имаме грамотност да пишем, да говорим, то задължително трябва да имаме грамотност и за това, как да се храним.

Казвам: Космическата програма за развитието на човешкия организъм и взаимоотношенията между хората са осакатени, не се развиват правилно. И това е така, защото човек не се храни правилно, не диша правилно и не се движи правилно. За дишането и за движенията съм говорил много. И за храненето съм говорил. Но сега се налага да се погледне на него още веднъж, и то много отговорно. Правилно хранене ще рече правилно функциониране на човешкия мозък, на целия организъм. Това един път – и друго: ще рече формиране на характер и взаимоотношения, подходящи за съвременния свят. Повече благост е нужна, а това изисква повече плодове; повече радост в човешката душа да има, това ще рече повече изворна вода, по-чист въздух да е дишал човек.

Човешкият организъм трябва да претърпи много сериозна

промяна – еволюция, която да му осигури оцеляване след навлизането на новите и по-силни енергии на планетата. Тези енергии вече работят в космическото пространство, но тук те все още идват редуцирани.

Ако човек не промени храненето си по отношение на минерали, соли и други природни вещества, той ще остане много плътно привързан към земната твърд, а това води неблагоприятни последици.

Силата на човешкия организъм, неговата издръжливост трябва да зависят повече от въздуха, водата и слънчевите продукти, за да бъде пригоден той към новите климатични условия на планетата.

СИЛАТА НА ЧОВЕШКИЯ ДУХ

За да развием тази тема първо трябва да си отговорим на въпроса: „Какво е Дух?“

Духът е вид енергия, която има предназначението да продължи живота чрез усъвършенстване на формата. Самият той е носител на живот. Но това не е пусната свободно в Пространството енергия, а въплътена в определена форма жизнена сила. Тя носи у себе си кода за основното предназначение на формата, която обитава. Духът изпълва формата със съдържание и ѝ придава стойност, остойносттава нейното развитие. В Природата има изключително разнообразие от форми. Всяка форма има своя живот в зависимост от закодираната в нея програма за развитие. Духът може да обитава различни форми, но където и да е Той, неговото предназначение остава едно и също: продължаване на живота чрез усъвършенстване на формата. Никой не би могъл да обясни неговата роля, ако не е наясно с цикличността във Вселената. Животът като проява в материалния свят е само част от цялото. Цялото е Кръг, който има своя начална, изходна позиция в своето движение от Висшето съзнание на Абсолюта.

Нашата Вселена има за основна цел да създава и доразвива във физическия свят многообразието от форми – творения на Висши разумни същества, които от своя страна изпълняват волята на Абсолюта.

Ръководител на духовната еволюция на човешкия род е Христос. Той е Синът Божий, т.е. онази част от цялото на Всемира, която чрез силата на своя Създател – Абсолюта, е добила формата на човешко създание. Духът, обитавал тази форма, е изпълнил волята на Отца Си, т.е. развил е практически Програмата на Абсолюта – Програма за духовна еволюция

на човешкия род. Дотогава приоритет е имала еволюцията на Ума, чиято цел е била и си остава съграждането на жизнен опит за адаптация и развитие на човешкото същество в условията на физическия свят. Човекът Иисус идва и си отива от планетата Земя като Син Божий, но Той е само една определена част от силата на Бога, на Висшия Космичен Разум. Той, Бог, Когото хората наричат Отец, е постигнал чрез тази страна от Своето лице опитност, която му дава възможност за промяна в идейно-философски план на неговия Замисъл. Така след Стария Завет идва Нов, защото се оказва, че дотогава съществуващите правила за общуване на хората не носят нищо добро на човечеството.

Христос, Който има в онова време задачата да изживее живота на обикновения човек, преди да се прояви като Учител, е допринесъл за моралното прераждане на човешката личност. Той е създал условията за духовно развитие чрез Силата на Любовта. Като част от Всемирното цяло Духът Христос има силата на Бог. Освободен от формата, Той отива пак там, откъдето е дошъл, т.е. Той се завръща при онази Цялост, за която ние нямаме представа каква е нейната форма, но със сигурност знаем, че е Началото на Времето или Необятното в Пространството. Този, Който сега ръководи нашата еволюция, е Михаил, но Той е част от Христос, Той е Дух от Духа на Всемира. Той също има своя форма в материалния свят, но тя е различна в зависимост от задачата, която изпълнява. Той е бил и си остава част от Христос, защото е изпълнен със съдържанието на Неговата идея. По този начин и *ние ставаме част от Христос, когато допуснем в своето съзнание Неговото Учение, съдържанието на Неговата Идея*. Това е същественото, което трябва да търсим и което трябва да знаем – съдържанието на идеята. Идеята е формата – Мисълта е съдържанието. В процеса на доусъвършенстване на формата Мисълта изгражда съзнанието. То е новата позиция, от която се създава новата форма, т.е. откъдето се ражда идеята,

за да се срещне тя в пространството с Мисълта и да започне новият процес на изграждане, и така кръгът се завърта. Но тук трябва да изясним ролята на Духа. Формата няма активен живот, докато не я раздвижи Духът. Мисълта също задвижва формата, но това е само механичното движение, което има колебателен характер и не променя съществено съдържанието. Ако, обаче, Мисълта направи връзка с Духа, ще може да се развие закодираната в него Програма за усъвършенстване на формата. И едва тогава Духът ще изпълни основното си предназначение – продължител на живота. Тук обаче има един посредник, който никога не трябва да се забравя – това е Умът. Умът е рожба на физическия свят, но като надстройка. Базата е елемент на Програмата. Той е резултат и от общото физическо и психическо здраве.

Цикличността в никакъв случай не трябва да се възприема като механичен процес. Нейната задача е с всяко преминаване по Орбитата да се обогати човешкият опит, да се придобият нови знания, да се изгради нов морал и всичко това в името на по-високото качество. Духът има своя път и в училището на Христос, във все още невидимия за нас свят, и в училището на материалния, на физическия свят. С всяко завъртане на кръга, с всяко преминаване по орбитата формата и нейното съдържание се доусъвършенстват. Човешкият Дух работи за изграждането на Ума въз основа на постигнатите опитности. Носител на информационната банка опитности е Семенният атом. Тук, във физическия свят той е само склад, от който Умът черпи необходимата му информация чрез Духа. Духът в съдружие с Мисълта работи в условията на физическия свят правилно, само ако може да стъпи здраво върху опитностите. Мисълта отключва програмата, която носи Духът. Ето откъде идва и силата на човешкия Дух. Неговата сила може да се прояви чрез Мисълта, ако в процеса на живеене във физическия свят човешкото същество има всички условия за синхронна работа между Мисъл, Ум и Дух.

Пряката връзка между Мисъл и Дух трябва да се подпомага от Ума. Някои източни школи се стремят да го изключат, за да дадат простор на Духа. Това не е правилният път. Вярно е, че Духът има своята свобода, но тя е предназначена за невидимия свят. Така се олекотява съзнанието, дори се пречи на неговото създаване и развитие. В случаите на използваната от източните школи практика Духът изпълнява функциите на активност, които са му предвидени като дейности за училището в Астралния свят.

Задачата, която стои пред съвременния човек, е той да проумее изключителната необходимост от физическо и психическо здраве за създаване на благороден, активно работещ Ум. Това изисква съвсем нова култура в отношението ни към нашето тяло, към нашия организъм и условията, които определят неговото здравословно състояние. Правилно формираният Ум ще подпомогне Мисълта да ни отведе при Духа и така ще имаме отворена врата към Просветлението.

ДУШАТА – СИЛАТА НА БОЖЕСТВЕНАТА МИСЪЛ

Човешката психика има своите характерни особености. Те са свързани с умението на човешкото съзнание да работи в условията на физическия свят. А уменията се създават. Това е дълъг процес на отработване на поведенческа култура. Тя се изгражда само тогава, когато човекът има желание да се интегрира успешно в средата на разумните същества.

Човешката психика е била и остава в голяма степен загадка за науката. Но все пак човечеството има и конкретни резултати в областта на себепознанието. Психиката е отъждествена с душата и това донякъде отговаря на истината. Но за да кажем, че психологията е наука за душата, първо трябва да знаем какво или кого наричаме „душа“. Тя е всъщност Силата, която ни дава възможност да живеем. Физиката познава различни закони, които определят конкретни закономерности и явления чрез строги математико-физични формули. Всъщност точно физиката, изучавайки различните разположения на енергиите в пространството, може да докаже съществуването на душата и да се докосне, макар и отчасти до нейното „тяло“, т.е. да надникне частично в нейната структура.

Когато говорим, че душата има тяло, е необходимо да приемем една условност. Тя изисква да сме наясно, че енергийната субстанция „душа“ е видима само за силно развита сетивност или за изключително прецизна апаратура. Вторият вариант устройва най-вече научните среди, защото така може много хора да видят едно и също нещо и да го наблюдават. Такава апаратура обаче не съществува. Засега може само по косвен път да достигнем в някаква степен до истината за съ-

ществуването на душата и нейната конкретна роля за живите организми.

Душа имат всички биологични организми, душа има дори и отделната клетка, колкото и тя да е просто устроена. Можем да я открием по съпротивлението (взаимодействието), което оказва живият организъм, когато до него се докосне . . . мисъл. Всъщност за съпротивление може да се говори, само ако имаме налице агресивна мисъл. По принцип душата реагира на мисълта в зависимост от нейната сила. Мисълта е наситена с определена честота електромагнитна енергия. Тогава, когато тя се докосне до душата, последната реагира, като изпраща импулси, които имат характера на концентрично движещи се лъчения. Те създават магнитно-силово поле, което има различна структура от тази на физическите тела. Неговата специфика се състои в това, че то има енергийно-плазмена основа. Плазмената среда се създава от силно концентрираните кристални структури на протоплазмата. Тяхната „външна“ проява се състои във „вродената“ им способност да следват потока на биофотоните в живия организъм. Така се създават условия за кристалните структури да изграждат плазмената среда, като могат да направляват нейната активност. Плазмената среда на живия организъм не е само полутечната среда, която познаваме от биологията. За плазмена среда може да се говори и в нивата на различните енергии. В конкретния случай като говорим за енергийно-плазмена основа на магнитно-силовото поле, трябва да сме наясно, че става дума за вид енергия, която е създадена като продукт на биологичния организъм, но чрез структурата на биоенергията.

Биоенергията е продукт, казано най-общо, получен като следствие от работата на биологичния организъм при обработката на храната и влиянието на светлината.

Достигналите нивата на биоенергията химични елементи на хранителните продукти получават кристални структури

на съответните елементи. Под влиянието на биофотоните те търпят нова промяна, която им дава способност да взаимодействат с електричеството в организма и да създават магнитна енергия. Така създадената среда вече е енергийно-плазмената основа, която е материалният носител на лъченията, изпратени от импулсите на душата. Преминавайки през специфичната плазмена среда, тези лъчения създават магнитно-силово поле, което има честотата и активността на излъчената от душата енергия.

Какво е душата тогава? Тя е Сила, чийто еквивалент е Енергията на Любовта – Божествената Любов. Вложената у нас чрез Първичния жизнен импулс енергия има своя нематериален строеж, който е създаден от Божествената Мисъл за целите на Сътворението – това е Душата. Тя е Силата на Любовта, Енергията на Любовта, защото чрез нея е извършено Сътворението. Тя е вложена във всеки жив организъм, във всичко в Природата. Тя реагира, съпротивлява се или влиза в хармония с Мисълта, защото Мисълта е Първичната структурна единица на Сътворението. Тя също е Сила, но това е Силата на Мъдростта, а Светлината, която трябва да приемаме като субстрат, е Силата на Истината.

МИСЪЛТА

Идеята за Сътворението идва от потребността на Висшия Космичен Разум – Абсолюта да опознае Себе Си и Своите възможности. Тя е основната пътека, по която Той върви към създаване на разумен живот и за тази Вселена. Изпълнител на идеята е Яхве – Създател на живот за нашата Вселена и нейн ръководител.

Висшият Разум Яхве, има Божествен произход, но не е Бог. Бог е всичко, което ние можем да си представим като Свръхсила, Свръхенергия, Свръхвъзможности – Създателят на Необятното. БОГ Е СИЛАТА НА СВЕТОВЕТЕ, СИЛАТА НА СЪЗИДАНИЕТО, СИЛАТА НА ЛЮБОВТА, СИЛАТА НА МЪДРОСТТА, СИЛАТА НА ИСТИНАТА И ЖИВОТА. От всичко това ТОЙ Е ЖИВОТ, но НЕ Е проява на Любовта, на Мъдростта, на Истината, на Създанието. ТОЙ Е СЪЗДАТЕЛЯТ ИМ КАТО ИДЕЯ, КАТО ИДЕИ, които трябва да бъдат проявени, но ДРУГ осъществява проявата. ИДЕИТЕ се движат в КОСМИЧЕСКОТО ПРОСТРАНСТВО, което включва в себе си не само нашата Вселена, но и други, изключително богати в своето разнообразие форми на организация на материята.

БОГ Е СИЛАТА, КОЯТО ГЕНЕРИРА ИДЕИТЕ И УПРАВЛЯВА ТЯХНОТО ДВИЖЕНИЕ. ТОЙ Е СЪЩНОСТТА НА ПЪРВОИДЕЯТА, СЪДЪРЖАТЕЛЯТ НА САМИЯ СЕБЕ СИ, РЕАЛНОСТ, КОЯТО ПОЗНАВАМЕ КАТО БИТИЕ, ЕДИНСТВЕНИЯТ, ЗА КОГОТО НЕОБЯТНОТО Е ОБОЗРИМА СЪЩНОСТ. Той е Създателят на първичната структурна единица на Сътворението – Мисълта. Ръководителят на Вселената – Божественият Висш Разум, Яхве работи за нейната проява и организирана дейност.

В Мисълта, като основна структурна единица на Сътворението си взаимодействат според Принципа на енергийната активност и Принципа на Взаимоотдаването три сили: на Идеята, на Съграждането, на Овеществяването.

Когато се създава Мисълта, първо идва образът. Сам по себе си той е идея, но графично представена идея – чертеж; можем да го сравним с детска рисунка, на която ѝ предстои да бъде оцветена. Образът е „свалена“ информация от нивата на Висшето Съзнание. Един образ е разпръснат в различни точки на пространството. Той е като семето, което е духнал вятърът – ще поникне там, където намери благоприятна почва за развитието си. Образът само подсказва каква може да бъде идеята. В рамките на един „чертеж“, т.е. в един образ, тя (идеята) може да има различни нюанси.

Да уточним: Бог- Абсолютът проявява своя творчески потенциал в цялото Космическо пространство. От нивото на Висшето Съзнание моделираният Образ стига до информационно-силовите полета и остава там, докато не получи своето конкретно съдържание – идеята. В нея са включени основните сили, които владеят пространството: Мъдрост, Истина, Любов, Първичен творчески импулс и Светлинен фактор. Тук трябва да се осъществи съграждането, за да се формира Мисълта. На този етап тя все още не е завършена. От качествено съградената структура зависи Овеществяването. Не всеки процес на съграждане достига крайния етап на Овеществяване. То се проявява вече във физическата си форма като материализирана мисъл, което ще рече мисъл в действие. Тя ще има завършения си вид, когато Образът се запълни от Идеята. И още тук, в Първичната структурна единица на Сътворението, е заложен ПРИНЦИПЪТ НА ВЗАИМООТДАВАНЕТО. Образът и Идеята трябва да имат абсолютния синхрон на вибрационна честота, за да бъде организирана трайната плътност и се постигне материализиране на мисълта. От това зависи дееспособността

й, нейната посока и активност. Отдавайки се изцяло, Образът губи част от себе си, за да се трансформира в нова, по-съвършена форма, а Идеята, запълвайки Образа, губи своята свобода, за да приеме ограниченията на формата.

При пълното сливане на Образа с Идеята започва лъчението. То е новата, по-качествена вече, по-активна енергия, която е резултат от абсолютното взаимоотношаване на двата компонента, за да се постигне новата, по-завършена форма, която все още не е истинската Мисъл. Трябва да се намеси светлинният фактор, за да бъде постигната пълноценната връзка между Модела-Мисъл и Първичния жизнен импулс, т.е. Духа. Светлинните коридори, които вие наричате информационни канали, осъществяват връзката и тя е толкова по-пълноценна, колкото повече е включен факторът „цвет“ . Цветът на светлината определя нейната характеристика, а оттук можем да съдим колко важно е да сме в синхрон със съответния цвят. Ако нашият Дух има своята ясна програма, ще имаме устойчиво лъчение на Първичния жизнен импулс. Неговата активност ще използва най-синхронния модел на сливане с Модела – Мисъл и тогава включен в новите условия на физическия свят, този модел ще заработи. Той ще стане действаща мисъл. Ще се реализира Овеществяването.

Колебателните движения, мъждеенето на силовия поток на Първичния жизнен импулс е причина за неправилно реализирана мисъл.

В астралния свят, когато се намира в средата на информационно – силовото поле, всеки Модел – Мисъл има своя индивидуалност и в същото време абсолютно сходна характеристика с всичките останали. Нюансите на индивидуалност се формират от Замисъла на Твореца, а тяхното проявление има вече спецификата на съответната среда. Не всички информационно-силови полета имат еднаква енергийна основа. Преобладаваща е силата на съответния светлинен компонент. Светлината е Сила. Тя е енергия и живот. Без нея не би могло

да има действие Съществуващото. Съществуващото намира своя живот и проявление в средата на Светлината. Тя е задължителното условие за движение, впрочем тя е и самото движение. Мракът не е отсъствие на Светлина. Мракът е другата страна на Светлината. Затова, когато има мрак, всичко работи с различна активност. Животът, движението не спират, когато има мрак, но тогава се проявява другата форма на живот, другата форма на движение, т.е. другата страна на Цялото. Мисълта, формирана в такава среда, ще има драматичен характер. Тя ще носи белезите на тайнственото и загадъчното, което в голяма степен ще определи нейния живот.

Формирането на Мисълта е съвършено изграден творчески процес. В него е включена идеята за творческата активност на Първичното Начало. Връзката с Мисълта се осъществява на определено ниво от развитието на човешката индивидуалност. Обикновено за такава връзка може да се говори, когато се постигат състояния на прозрение, на просветление. Големите научни открития, бестселърите в областта на литературата и всички по-висши изяви на световната политика се постигат в резултат на способността на съответната личност да комуникира с Мисълта. Висшите нива на Съзнание имат щедростта на Благородник, когато „раздават“ Мисли. Друг е въпросът, че все още човечеството не умее да се ползва пълноценно от това богатство.

ЕНЕРГИЙНА СЪЩНОСТ НА СЪТВОРЕНИЕТО

Аз, Йоан Зеведеев, който искам да бъда чут и разбран, отново търся път към човешкия ум. Реших се на това действие, защото силата на човешките чувства започна да става застрашителна. Те преминават в страсти, които в много случаи вече унищожават това, което заслужава да живее. Говоря за Любовта, онази Любов, която е Сила и Сътворение. Тя не е резултат от вашите човешки взаимоотношения, Тя е онова, което ви е създадо, Онази Сила, която носи в Себе си Сътворението.

Ето какво означава Любов във Всемирен аспект, ако така е правилно да се каже. Имам предвид Всемирната Любов. Тя е онова енергийно vyplъщение, което живее у всеки от вас, което е заложено у всеки биологичен вид. Любов имат дори и растенията във всяко от цветчетата си и вие можете да го разберете, ако когато ги погалите, мислите за тях, а не за себе си.

Посланието, което търси път към вас, идва не от библейски източници, не от човешките книжовни дейности и не е писание в резултат на далечни отшелнически бдения.

ПОСЛАНИЕТО, което търси път да блесне пред вас с цялата сила на своята МЪДРОСТ, идва от самото СЪТВОРЕНИЕ И Е ДОШЛО с всеки от вас още от времето на неговото Първосъздаване. ТО носи със себе си Замисъла на ВИСШИЯ ВСЕЛЕНСКИ РАЗУМ, на Твореца, построил цялата Вселена според един Принцип – ВЗАИМООТДАВАНЕТО. Разберете, че Любовта не е нищо друго освен Силата на Първосъздателя. Тя е съхранена в енергийна субстанция, приела формата на атомно вещество – атом-

но не като химичен елемент, а като субстанция от физическо естество. Вие приемате атомите и молекулите като химични елементи, защото сте ги открили по пътя на изследвания в лаборатории създадени от вашия човешки ум. И е правилно така да постъпвате, след като нищо друго не познавате. А не е ли това неоспоримо доказателство за кибернетичния модел на човешкия мозък?

Вие трябваше да извървите този път дотук, за да създадете НАУКА, да поставите основите на други, нови за вашето съвремие научни открития, само че това са постижения на човешкия ум, които нямат нищо общо с човешката същност, а това е духовната същност.

Когато говорим за Семенния атом, трябва да имаме предвид и Божествената искра, внедрена в него. Това не са брътвежи на религиозно фанатизиран човек, а истината за смисъла и съдържанието на Всемирното съществуване.

Божествената искра, внедрена в енергийната субстанция „Семенен атом“, носи в себе си заряда на атомния синтез. Този атомен синтез, който вие твърде малко познавате. Той има характера на радиоактивното лъчение, което ви е известно от слънчевата енергия. А това е Сила, която дава живот и която унищожавя. И какво ви казвам аз? Всичко, с което се срещате ТУК, на тази планета, ОТ БОГА ВИ Е ДАДЕНО. Затова не си измисляйте дяволи и не крийте своите неудачи зад черни ложи, не създавайте магии и центрове за изучаване на магиите, защото се самоунищожавате. Ето, тук вие пречите на ОСНОВНИЯ ПРИНЦИП НА ВЗАИМООТДАВАНЕТО.

Ако носите в себе си чувства, това означава, че сте човешки същества, но вече е време да си дадете сметка, че еволюцията, инволюцията, онтогенезата и филогенезата са все термини, измислени от посланиците на епохата на динозаврите. Какво означава това? Това е връзка с онези сили, които вече си отиват. Динозаврите са били и са си отишли. Мегалома-

нията в човешкия живот обаче все още не си е отишла. Тя е създадена за определен период от човешкото развитие. Сега, обаче, за да няма насилие, трябва да има разумен подход както във вашите взаимоотношения, така и в отношението ви към Природата. За каква филогенеза може да се говори или за каква еволюция в човешкия живот, след като нищо не се е променило?! Нищо, което засяга човешките взаимоотношения или онова, което сега и занапред ще наричаме „екологична култура“. Сравнете сами: вие се мразите все така настървено, както и в началото от своето съществуване, готови сте да се самоунищожавате и да унищожавате Природата със същото настървение, както го правят и животните. За толкова години живот на планетата не се е променило нищо друго във вашите отношения освен средствата, с които воювате. Тогава за какво говорим? За какво развитие на човечеството? Ще кажете, че имате постижения в развитието на научно-техническия прогрес, като неоспоримо доказателство за развитието на човечеството. И какво от това? С какво животът на планетата е станал по-мъдър? Та вие не познавате, например, най-близкото до вас нещо – храната си! Вие се храните с мъртвата плът на животните, които носят в клетките си точно толкова токсични вещества, колкото изобщо съществуват. Друг е въпросът, че вие не познавате всичките. Вашият организъм с нищо не е станал по-съвършен през милионите години на съществуването ви. Вие имате все една и съща храносмилателна система, все една и съща дихателна система, сърцето ви работи все така изтощително за него, както и преди, само дето вече се химизирахте. И ето го тук разминаването между Замисъла на Твореца и изявата на вашата свободна воля. Тя ви е дадена и това е неоспорим факт. Вие бяхте създадени и поставени в еднакви условия да се развивате и ако сега има неблагоприятия във вашия живот, това си е последица от вашите действия. Вие се химизирахте, защото повярвахте на завладяващата сила на ЖЕЛАНИЕТО. Знаете, че светът на

Желанието е най-близо до вас. Вие внесохте в него нов нюанс – амбицията. Когато ЖЕЛАНИЕТО СЕ ИЗРОДИ В АМБИЦИЯ, започват да действат разрушителните сили. Тогава се комерсиализира, дори и Любовта. И ето че сега, на прага на новата епоха, която трябва да възстанови ИСТИНАТА за основния Принцип на Сътворението – ВЗАИМООТДАВАНЕТО, вие нямате какво да дадете, вие сте с изчерпан потенциал.

Защо се получи този резултат ? Защото, оставен на силата на външно изявения ефект, създаден от предходните „Учители“, нарекли себе си апостоли, за онова време човекът е бил удовлетворен. На нивото на своето умствено развитие тогава, на нивото на онези способности на съзнанието човекът е имал нужда от външноефектните ритуали. Те са внасяли необходимия респект, показвали са силата на Божествените тайнства и са събуждали голямата увереност у човека, че той е видял нещо, което може само Бог да му покаже. Но, питам аз, защо хората са чакали някой друг да им го покаже ? Защо трябва да бъдат създадени почти мистични условия за действие наречено богослужение, за да повярват някои в Неговата сила ? Забележете, казвам „някои“, а не всички. Дори и сега, след толкова години съществуване на човечеството, пак не можем да говорим, че всички са вярващи. И как може да стане това, като се говори за тайнства, а не за общодостъпната възможност да бъдем носители на Божествената светлина, съхранила в себе си Силата на живота и станала негов създател?! Всъщност не е нужно нищо друго, освен да осъзнаем този факт.

Сега предстои да го докажем. Как? Естествено със силата на научните аргументи и факти. Нали това е авторитетното доказателство, което ръководи всяко действие на планетата Земя. Какво е планетата Земя? Ще кажете – физическият свят, мястото на физическия свят. Това е и така, и не е така.

Физическият свят е реално съществуваща материя в цяла-

та Вселена. Това, че вие все още не сте усъвършенствали сетивата си до това ниво, което може да ви направи свидетели на живота и на другите нива от Сътворението, не означава, че няма друга действителност.

Така както някога беше обяснено на човечеството, че Бог е създал човека от кал, за да може той по-лесно да възприеме някои условности, така и вие сега говорите за „невидимия свят“. Всъщност тази информация ви е „сведена“ до толкова, доколкото тя може да върши работа в някаква степен. Така поне вие възприемате възможността за „още нещо“. Някои го наричат „живот след смъртта“, други – космическа реалност. Впрочем това зависи от нивото на осъзнаване на живота. Животът – това е всичко, което познаваме, цялата Вселена с всичко известно и неизвестно все още.

Семенният атом е енергийната субстанция, която носи информация от създаването на ехоструктурата, т.е. от първосъздаването на матрицата, послужила за енергиен модел на човешкото съществуване и изобщо на живите организми. Тази матрица носи силата на Божествения импулс, което ще рече закодираната сила на енергийната вибрация и същевременно с нея и способността да съхранява информация. Това ще рече, че енергийният модел за създаване на човешкото същество е предхождал биологичния му вид. Този вид (говорим за биологичния) е факт едва тук, на тази планета. Затова се казва, че тя е единствената планета на избора, защото в тази форма на съществуване се „живее“, само тук. Има и други същества на други планети, които наподобяват по външен вид вашия биологичен модел, но те са различни, защото имат друго хранене. Само тук вие се храните толкова тромаво и с толкова много хранителни вещества. Изключение при вас прави само растителният свят, който използва светлината за храна. Вие все още не можете да стигнете този модел на съществуване. Не е и необходимо на този етап. То просто не е възможно да стане, докато не промените мисленето си и

не създадете нова, наричам я „екологична“ култура, като се надявам, че различавате новия смисъл в това понятие. Той е свързан с голямата необходимост от развитие на човешкия род. Ако не се осъществи това развитие, няма да бъде осъществен и ОСНОВНИЯТ ПРИНЦИП на създаването на живота на тази планета или, казано още по-точно, няма да се изпълни ПОСЛАНИЕТО НА ТВОРЕЦА – да заработи ПРИНЦИПЪТ НА ВЗАИМООТДАВАНЕТО.

Не е толкова сложно да се обясни този принцип. Вие в голяма степен вече го разбирате, защото говорите за „енергиен“ баланс. Засега използвате това понятие дотолкова, доколкото искате и можете да си обясните някои здравословни проблеми. ЕНЕРГИЕН БАЛАНС има не само в човешкия организъм. Той е задължително условие за съществуването на Вселената. „Енергията“ (няма друга, по-подходяща дума засега) използва спираловидно движение независимо от какво вещество е организирана. Тя се движи в посока, обратна на часовниковата стрелка, и има всеобхватна активност. Погледнете ръката си, на която имате пет пръста. Така както са поставени вашите пръсти, според този принцип на ПЕТТЕ ПОТОКА се движи в спиралата всяка група енергии. Това са: Силата на Божествения импулс, Силата на Любовта, Силата на Мъдростта – Мъдростта на висшето Съзнание, Силата на Истината и Силата на Светлинния фактор. Светлинният фактор е спектър от лъчения, които носят друга група енергии. Някои от тях вече са „свалени“ на Земята. Например, цветовете, но вие познавате много малка част от тях.

Всяка от тези групи енергии имат свои подгрупи, свързани с тяхната проява тук, на тази планета.

Силата на Божествения импулс е реалната проява на Божествения Дух. Енергийните вибрации – двигатели на този вид Енергия, имат различна честота. От нивото на тази честота се определят и подгрупите, влизаци в организацията на основната група Божествен импулс. Неговото място в човеш-

кия организъм, т.е. неговият материален носител, е клетката на миокарда. Спомнете си, че сърцето „само“ се задвижва и не прекъсва своята работа през целия живот на човека. Но като говорим, че клетката на миокарда е материалният носител на тази енергийна субстанция, не разбирайте, че става дума за вещество, което се е свряло само на това място. Да! То има своя материален носител, но силата на неговотолъчение е изключително мощна. Тя обхваща цялото тяло и с нейното участие се създава електромагнитната основа на човешкия организъм. Това е редуцирана енергия, за да може процесът „горене“ в живата клетка да има разумно време на активност.

Не е възможно да бъдат изяснени всички обстоятелства около действието на закодираната сила на енергийната вибрация. Все още не достигат технически възможности за нейното пълно доказване. Така е и с останалите енергийни потоци. Изясняването на техния механизъм на действие би означавало абсолютна революция в съществуването на живота на тази планета. Човечеството все още не е дораснало до нивото на онова съзнание, което ще му позволи тяхното познаване, а това ще рече и използване.

Да се върнем на въпроса за ПРИНЦИПА НА ВЗАИМООТДАВАНЕТО. Тук може да ни бъде полезен в голяма степен Семенният атом. Казахме, че той е носителът на информацията, това е базата данни от създаването на ехоструктурата до крайната необходимост от нейното използване. Или, казано по-разбираемо, тук е събрана информацията от всички минали животи. Това определя основно степента на опитност за човешкия индивид. Неговата опитност моделира в голяма степен нивото на познание, а то от своя страна е градивен елемент на Съзнанието. И да отидем още малко по-нататък: Съзнанието е съществена подгрупа от основната група на Мъдростта.

Тогава, когато умението да се използват опитностите се

превърне в правило за действие, можем да говорим за адекватен модел на поведение, способен да осигури по-висша изява на Съзнанието. Или тук става дума вече за натрупване на опит, който служи като храна на Ума, като база за неговото изграждане. Умът е колкото духовна, толкова и материална ПРОЯВА на съществуване. Умът има за материален носител мозъчната клетка, но това е според вашите „изследвания“. Мозъчната клетка работи като вещество, способно да „улови сигнала“. Сигналът идва от определени информационни нива. Вие говорите за информационна банка, но това не е правилно. Съществуват различни нива на информационни полета, които служат за „захранване“ на човешките потребности със знания.

Човешкият мозък осъществява мисловна дейност на много ниско ниво. Тя е свързана с основните потребности за самосъхранение на вида. Ръководител на вашите действия сега е емоционалният фактор. Емоцията е вложена във всяко от действията ви и колкото и да не ви се вярва, е свързана и с биохимичната среда, която си създава всеки от вас. Различните хранителни вещества допринасят за постигането на определени емоционални състояния. Съответното влияние оказват и водите, защото идват от различни подпочвени нива. Въздухът и ароматите също формират определени емоционални състояния.

Мисленето, което вие свързвате с откривателската дейност, не е нищо друго освен способност на мозъчната клетка да приеме съответната информация, донесла „откритието“. Тук вече е много важно да се отговори на въпроса кое или какво, по-точно, определя тази СПОСОБНОСТ. Колкото и да изглежда отвлечено, е необходимо да отговорим на този въпрос, за да можем да стигнем до крайната цел – изясняване ПРИНЦИПА НА ВЗАИМООТДАВАНЕТО.

Мозъчната клетка е биологичен материал, наситен много повече от останалите клетки в човешкия организъм с фина

енергийна субстанция. Ще я наричаме кохерентен електромагнитен поток, защото за да се прояви неговото действие, е необходима задължителна съгласуваност с останалите информационно записващи енергийни компоненти. Сам по себе си този поток не би могъл да свърши същата работа. В резултат на тази съгласуваност той има способността не само да „записва“ информация, но и да поражда нови импулси за вибрационната си честота, когато влиза във взаимодействие с химичните вещества, намиращи се в биологичната клетка, и така да повишава собствената си активност. Искам да поясня, че точно тази вибрационна честота изтласква на повърхността съхранения материал, т.е. опитностите, включени в базата данни на Семенния атом. Доброто качество на мозъчната клетка зависи както от биохимичната среда, така и от генетичния материал, но това не е всичко. Мозъчната клетка е най-фината тъкан в човешкия организъм и нейното устройство ѝ дава възможност да възприема сигнали както от вътрешната среда, така и от външната, а тук вече трябва да отчетем същественото значение, което има обработването на тези сигнали, за да можем да кажем в каква степен човешкото същество, използвайки Ума си, проявява Разумност.

Водеща роля в случая имат опитностите. Те са основата върху, която се изгражда новото поведение. Във взаимодействието с кохерентния електромагнитен поток, както и в досега с новата среда, в която попада човешкото същество, реагира целият организъм, не само мозъчната клетка, но всяка тъкан реагира според заложените и способности.

Материален носител на Семенния атом е ДНК, но това можем да го кажем, само ако направим СЪЩЕСТВЕНОТО УТОЧНЕНИЕ, че ДНК е генетичният код на биоструктурата, а Семенният атом е „генетичният код“ на ехоструктурата – той е енергийна субстанция, която предопределя развитието на духовната същност. В това отношение се проявява неговата активност и изява. Тя е в зависимост от способността

му да си сътрудничи с Божествения импулс, т.е. Духа. Усуквайки се, спиралата на ДНК ни показва движението на енергията изобщо във Вселената. Докосвайки се до съответната клетка, енергията, закодирана в Семенния атом, поражда живота на разумния човешки потенциал и създава основата за нови познания. Паметовите способности на човешкия мозък имат силата на чувствата, които го ръководят за конкретното действие: преживяване, заучаване на определен текст, усвояване на професионални умения и други. Те оставят своя отпечатък. Енергийната субстанция на Семенния атом възприема този отпечатък. Така както восъкът или оловото ни показват отпечатъците от нашите преживявания, така макар и чрез това грубо сравнение може да си представим и възприемането на отпечатъците от енергийната субстанция. В ход е условието „кохерентност“. Става дума за взаимно проникване на енергиите на Семенния атом и Първичния жизнен импулс, т.е. Духа. За да се получи пълноценно проникване, трябва да има добронамерено, съгласувано взаимодействие. То е сигурният залог за активизиране на Програмата за развитие на съответния индивид. Не трябва да се забравя, че Духът е нейният носител. Нивото на развитие и изпълнение на Програмата ще зависи от нивото на опитностите, но не само от това. С включването на биохимичната основа за изпълнението на Програмата се задейства коефициентът на специфичност. Той се определя в голяма степен от качеството на „материала“.

Да поясня: семенният атом съхранява опитностите, той вече е включен в биоструктурата, т.е. влязъл е във физическия свят в съответната форма, но това не е достатъчно, за да бъде изпълнена Програмата за развитие. Ако биоматерията е изградена с пропуски, ако са й нанесени увреждания, това задължително ще създаде проблеми в реалното изявяване на заложените възможности. Тук вече се намесва и генетичният фактор, като отчитаме, че и той зависи от физическата среда,

от качеството на градивните вещества за съответната клетка. И това се отнася до общата хистология, тук не можем да отделим човешката от растителната клетка, защото навсякъде **ДЕЙСТВА ЕДИН ПРИНЦИП** – този на взаимното проникване. Не се ли постигне взаимност на енергийните потоци от петте основни групи с петте основни елемента от физическия свят, не можем да говорим за здраво тяло или изобщо за здрава клетка. В най-голяма степен това се отнася за мозъчната клетка, която създава базата за проявление на разумния живот.

Биоматерията е животът, в който прониква капсулата на ехоструктурата (душа, дух и семенен атом) с цел да управлява. Тя идва, за да изпълни своята Програма, и търси подходяща среда за проявление.

Завареният във физическия свят „материал“ има характера на вещество от порядъка на низш, по-несъвършен продукт, според човешките разбирания. Всъщност става дума за високоорганизирана материя, която е изградена със средствата и възможностите на същия Творец, създал и Духа. Дори и тогава, когато Духът за нас видимо отсъства, в материята има живот. Той се изразява в нискочестотна степен на трептене – вибрация, която има неуловими за нашите сетива проявления на движение. В конкретния случай това „движение“ се изразява само и единствено в степента на трептене.

Биоматерията, която различаваме като твърдо вещество и наричаме физическо тяло, е материализиран, овеществен Дух. Той е необходимата среда за действие на ехоструктурата. Тя като проява на Духа може да се изяви в условията на физическия свят само чрез биоматерията. От своя страна превръщането на материята в Дух не е непосредствена цел на Твореца за тази планета. Възпроизводството и съхранението на материята като биопродукт зависи от екологичната култура на човешкия род. Когато говорим за пропуски в изграждането на материята, трябва да имаме предвид един

значително по-късен етап от създаването на живот на Земята. Първите човешки същества на планетата са имали един прекрасен модел за живот във физическия свят с изключителните възможности за продължителна употреба на физическото тяло.

И какво заключение можем да направим след така изнесената информация? Изпълнението на Принципа на Взаимоотдаването преминава през пътя на ограмотяването. Необходимо е човечеството да признае енергийната същност на сътворението. Изясняването на съществените моменти от усвояването на енергийните взаимозависимости трябва да допринесе за хода на по-нататъшните съществени изменения, които ще настъпят в периода на новото раждане. Говоря за формирането на различно от досега съществуващото Съзнание. Негови основни компоненти са: нова култура на човешките взаимоотношения, създадени върху основата на Любовта, екологична култура, създаването на енергийно-обменни процеси с нова амплитуда и различна от досега съществуващата честота, но това вече не е ваша работа. Вие ще се включите в този активен Процес на съграждане, едва когато тук, на Земята, вашият ум ви подсказе необходимостта от приемане на добронамерения подход като задължителното условие, чрез което се проявява Любовта. Така ще се задейства Принципът на Взаимоотдаването. Трябва да осъзнаете силата на Любовта. Оттам трябва да тръгнат нещата, за да минат през цикличността на Вечния Кръг на живота във Вселената.

ЕХОСТРУКТУРАТА

I

Човекът е в състояние да изследва газовете в Природата. Макар и невидими с просто око, те съществуват. Използвам този пример, за да подсказва и другата възможност – тя е предстоящото опознаване и изследване на вещества с астрален произход, неувими все още за физическия свят. Човечеството само се досеща за съществуването на атоми, чиито произход има ефирен модел на своето съществуване. Те са толкова „рехави“, че тяхната основа може да послужи като скелетна структура, която да бъде допълвана, запълвана и моделирана по-нататък във физическия свят многократно и многовариантно.

Ехоструктурата, която се моделира в астралния свят има като първооснова мисъл-формата на своя създател. Той е СЪЩЕСТВО с изключителна енергийна дейност и неговата Мисъл получава своята план-програма в процеса на формирането си.

Нека обясня. Творецът на конкретната Вселена – тази, която ние обитаваме, моделира своята мисъл образно. Това не е съвсем точно казано, защото при него също има първична форма на създаване на мисълта, но това е мощен енергиен процес, изграден на основата на електромагнитните взаимодействия с мигновена скорост. При него мисълта има завършения вид на матрица, която получава своя отпечатък толкова скоро, колкото това е необходимо за нейното превъплъщаване.

Мисълта „тръгва“ от своя Създател и стига до обекта на своята цел за време, по-малко от една част от секундата, и

това е разстояние, необозримо за човешкото съзнание. Може да бъде сравнено само с възможностите на човешката мисъл да се докосне до различни планети. Разликата обаче е съществена, защото човекът не умее да материализира своята мисъл. След това обяснение вече може да стане ясно как се получава ЕХОСТРУКТУРАТА като автентичен по своя модел продукт на Сътворението.

Ехоструктурата е вид капсула, в която заедно съжителстват и си взаимодействат Духът, Душата и Семенният атом. Тези три компонента влизат в състава на нейната структура като първооснова, върху която се изгражда бъдещият биологичен обект, в който е вграден елементът Съзнание. Там, където този елемент отсъства, имаме биопродукти от растителния и животинския свят. План-програмата на Твореца предвижда преминаването и на тези същества в съзнателни, но в един много по-късен етап от развитието на Вселената. Ще се получи възможност за едно твърде интересно „общуване“ между всички светове. То ще бъде великата победа на Разума, Любовта и Светлината. Но сега говорим за взаимодействието на ехоструктурата с биоструктурата. Това става на два етапа. Първият е свързан с оформянето на капсулата. Това е като зародиша, който расте в утробата на майката. Създава се, когато Семенният атом навлезе в енергийното пространство на подготвения за въплъщение дух. Той се свързва (вече „оплоден“) със своя енергиен носител – душата и оформя капсула, чиято обвивка е сребърната мрежа на атомен синтез от газове. Това са вещества с особеното предназначение да бъдат обвивка на новосъздадената капсула. Тя има миниатюрния образ на човешкия зародиш, ако е предназначена за съзнателен индивид, и съответно образа – матрица на всяко друго проявление било за растителния или за животинския свят.

Не бива да се мисли, че трите компонента на капсулата се реят произволно в пространството. Всеки си има свое строго определено място и своя светлинна пътека по която може

да се движи. Събрани в едно, те започват нов живот според принципа на интеграцията на енергийния и интелектуалния потенциал. Той зависи от участието на тези компоненти в минали животи, ако се отнася за човек, или има друго проявление, ако ще изгражда биопродукт с предназначение за растителния или животинския свят.

Съзнателният живот във физическия свят събира опитностите, които оставят своя отпечатък в атома на живеца – Семенния атом. Той е уникалното и неповторимото, до което все още човешкият ум не е достигнал. Така че носителят на човешката духовна същност, информационната банка за опитностите – това е Семенния атом. Той е свързан с чувствата, с желанията и има своя емоционална окраска, която може да се развие, само ако Духът приеме Атома и ако Духът го напои със своята сила. А това ще рече проникване на енергийния заряд, който определя честотата на трептене за Духа. Семенният атом също има своя честота, но тя се измерва с микронива на лъчение. „Оплоденият“ Дух прави синтез с Душата, като се получава неповторимо за физическия свят единение със силата на мощна ядрена основа. Ядрена не като сила на експлозия, а като сила на огромен, електромагнитно действащ заряд, който може да намери своето истинско проявление само във физическия свят. Няма обаче условия, на това еволюционно ниво от своето развитие, човечеството да използва пълните възможности на този заряд. Във физическия свят той се среща с великата химия, закодирана в ДНК. Преди това обаче Ехоструктурата трябва да премине през втория етап на своя астрален период. Това е подготовката за живот във физическия свят. През този етап „тя ходи на училище“. Тук расте, съзрявайки за новите възможности, с които ще трябва да работи. Нейната обвивка тук, при втория етап, се разширява до степен на удобна дреха. Започва съзнателната работа на Ехоструктурата за формиране на личностни качества, с които тя ще влезе във физическия свят. При дъл-

бока хипноза някои хора си спомнят за този период. “Ролята“ на съзнание тук изпълнява Семенният атом. Той е водещата връзка и при интеграцията на Ехоструктурата с Биоструктурата, т.е. на свързването на Душата с ембриона, със зародиша в утробата на майката.

Във втория етап от съществуването на Ехоструктурата Духът, Душата и Семенният атом са постигнали пълно съвършенство в своя синтез, постигнали са единение, което определя индивидуалността в нейното развитие.

В края на този период Тя вече избира и родителската двойка.

II

Нищо във Вселената не остава целокупно, във формата, в която го познаваме. Всичко се разлага на съставните си части, за да бъде организирано в нова, по-висша форма на живот.

В конкретния случай разглеждаме Ехоструктурата – първичната форма на Биоструктурата. Вече имаме възможност да разгледаме нейните три основни форми – Дух, Душа и Семенен атом, или по-точно да говорим за тяхното единение в процеса на създаване на Ехоструктурата. Нека сега разгледаме техния възможен вариант на съществуване в период на разчленяване.

Известно време след раздялата на Душата с физическото тяло Ехоструктурата продължава да води „съзнателен живот“, като елемент на етерното тяло. То отива в нивата на Вселената, определени за формиране и развитие на духовната същност на човека. Преминава през различни етапи на доразвиване на личностните качества, но доколко и какво ще постигне, зависи от наученото, от изградената ценностна система във физическия свят. Степента на осъзнаване на допуснатите грешки, постигане състояние на безпристраст-

но очистване от негативизма и емоционалния баласт – тези умения са определящият фактор на кое „небе“, т.е. на какво ниво в другата Реалност, ще останеш. Едва когато тези качества получат окончателната си оценка, духовният двойник (етерното тяло) вече има възможността да премине в следващ етап от своето развитие, за да се стигне до крайното ниво на **ОСЪЗНАТОТО ОТДЕЛЯНЕ** на Ехоструктурата от етерното тяло. През етапа на все още запазената цялостност е възможен контактът с физическия свят.

Личностите с високо организирано съзнание имат правото да избират своя по-нататъшен път. Те могат да се върнат във физическия свят, за да подпомогнат със саможертвата си неговото положително развитие или да заминат за **СВЕТА НА СВЕТЛИНАТА**, Света на творческия екстаз. Това е Светът на Планетарните умове – тези, които създават градивните идеи и съдействат за тяхното изпълнение. За тях не представлява никакъв проблем преминаването от една планета на друга и възможността да установят контакт с когото и да било във Вселената.

Изключително малко са тези, които достигат това ниво на развитие. В резултат на творческото преосмисляне на собственото „Аз“ те са приели ново, качествено различно състояние на материята. Но тъй като човечеството е още твърде младо, основната част от живелите във физическия свят стигат до нивото на осъзнатото отделяне на Ехоструктурата от етерното тяло. То навлиза в потока на активно трансформиращите газове, които имат способността да го асимилират до степен на пълно разтваряне в пространството. Но тук не говорим за елементарно разпиляване в пространството, а за навлизане в сферата на нов градивен процес. В резултат на съвършено изработения Принцип на взаимно проникване (пълно взаимоотнождане) се постига синтезът на онази фина материя, за която вече казахме, че служи за оформяне капсулата на Ехоструктурата.

След раздялата на Ехоструктурата с етерното тяло следва процесът на нейното разграждане. Духът, Душата и Семенният атом получават пълна самостоятелност, за да премине всеки своя път на пречистване. Става дума за абсолютно техническа обработка, която се ръководи от Висши същества. Те направляват всеки от компонентите, за да могат, преминавайки през съответната „лаборатория“, да получат правото на нов живот. В тези условно наречени лаборатории се проверяват качеството и годността на новопристигналите, т.е. кой доколко е запазил своята първична форма, с какви увреждания идва и доколко те са отстранени.

Във физическия свят в резултат на неправилно хранене, лечение, психическо и емоционално натоварване, т.е. ако ние сме живели в противоречие с Космическите закони, в една или друга степен сме нанесли увреждане на трите компонента на Ехоструктурата.

Духовни същества от висш порядък определят степента на увреждане и възможните начини за възстановяването и.

Освободената вече душа има сферична форма. Тя е много красива пулсираща сфера, чийто цвят е сребрист или мръсно сив, или с различните нюанси на тези два основни цвята в зависимост от общото и „здравословно“ състояние. Тя трябва да бъде изчистена от астралните налепи и замърсителите от биохимично и електромагнитно естество, които идват с нея от физическия свят. Това се постига, като активно вибриращата, светеща сфера – това, което е Душата на този етап, премине през фотонен облак. Оттам по светлинен коридор Тя стига до „залата“ за аналитичен подбор на Ехотелата. Дотук тя трябва да е съхранила Духа и Семенния атом.

В астралния свят Духът съществува като енергиен катализатор на съвкупността от елементи: Душа, Семенен атом и Той самият – носителят на първичния жизнен импулс. С Духа идва и силата за живот у другите два компонента. Чрез него се проявява мисъл-формата на Твореца. И ако Той съхра-

нява Неговата идея, заложената програма на Първосъздателя, то Семенният атом носи „записа“ и генетичния код на ПЪРВОРОДИТЕЛЯ в духовен и физически план. Това е печатната платка, ако мога да направя такова грубо сравнение, която съхранява информацията от първосъздаването на Ехоструктурата за целия период от употребата ѝ. Това е информационната банка за опитностите.

И тук вече не можем да говорим за ниво на съзнание. Тук, в залата за аналитичен подбор, Душата е дошла, преминала през пречистващата сила на фотонната баня. С нея на много високо ниво е извършен процес на кондензиране и абсорбиране. Кондензиране – в смисъл на абсолютно взаимодействие между лъчистата енергия на Божествените космически структури и нейната енергийна същност. Тя е жива материя, но толкова жива и съзнателна, колкото една клетка от физическото тяло може да покаже някаква степен на съзнание и поведение, което можем да приемем за интелигентност. Тук вече е прекъсната връзката с онези възможни взаимодействия, които мозъчните клетки могат да осъществяват във физическия свят, за да се стигне до осмисляне на фактите и изграждане на мисъл, която пък ще формира съзнанието. Процесът на кондензиране и абсорбиране, извършен в една толкова фина среда, каквато е фотонният облак вече е допринесъл за превръщането и във вещество, което би могло да се сравни с плазмена материя във физическия свят.

Сега вече трябва да говорим за физиология на Душата. Функциите на жив организъм тук се проявяват в нейната способност да отдели от себе си Духа и Семенния атом. Получава се абсолютно разчленяване на Ехоструктурата, като всеки от нейните компоненти придобива пълна самостоятелност, без да са лишени от жизнеспособност. Тези компоненти не са лишени от своята енергийна основа, за която тук, във физическия свят, можем да използваме думата „прана“. Те я носят със себе си независимо от латентното си състояние.

В залата за аналитичен подбор Ехоструктурата се разлага на съставните си части, индивидуалността изчезва, за да започне същинският подбор, който може да се сравни само с извършвания във физическия свят химически анализ. В конкретния случай се извършва уточняване на наличния капацитет психични качества. Получава се в буквалния смисъл пресяване, което се изразява в крайна сметка в оформяне на нива опитности, като критерият е моралната основа на изследвания компонент. Най-интересното е, че точно тук няма ръка, която да посочва. Всичко става по принципа на естествения подбор. Това се налага, защото в някои от случаите експериментът е изисквал да бъдат събрани заедно Семенен атом с вложена в него ограничено количество информация, който определяме като атом с нисък коефициент специфичност, и Дух с активна програма, в която е заложен висок критерий. Налага се да поясним, че Семенният атом носи опита, действието; Духът носи програмата, т.е. определя посоката на действието, а Душата е Субстанцията, която трябва да разглеждаме в чисто енергиен аспект. Това е енергията на голямата Божествена Любов.

Има случаи, както в посочения в предходния абзац, когато в едно цяло се събират, преценено от позицията на условията във физическия свят, не съвсем подходящи „партньори“. В такъв случай ще се роди човек, чийто висок критерий ще го подтиква да работи с голяма амбиция, но той много трудно ще успява. Целта е да се създадат необходимите условия за натрупване повече опитности в информационната банка Семенен атом.

От казаното трябва да стане ясно, че в залата за аналитичен подбор Ехоструктурата се разлага на съставните си части, за да се получи качествено нова структура. В някои от случаите Духът приема същия Семенен атом, но преобладава предизвикателството, където целта е по-активно развиване на Духа в условията на физическия свят.

Когато Семенният атом е с нисък коефициент специфичност, което ще рече ниско ниво опитности, трябва да си направим извода, че това е атом, при който биохимичните процеси във физическия свят са нанесли поражения върху съответния организъм и това е попречило на правилното събиране и съхранение на информацията от жизнения опит. Затова в никакъв случай не трябва да се подценява природосъобразният начин на живот, правилното хранене и дишане и да се надценяват постиженията на фармакологията. Необходими са нови, още по-задълбочени изследвания в областта на фармацевтичната химия.

Приемането на промените в живота като силна стресова ситуация, пораждаща дистрес, също предизвиква деформация на емоционално ниво и затлачва връзката на физическото тяло с Душата, а чрез нея с Духа и Семенния атом. Оттук и голямото значение на отворените енергийни и информационни канали.

Добре е още веднъж да се направи уточнение: в Духа е заложена програмата на Твореца за интелектуалното развитие и формиране на съзнание. Тя може да заработи, когато в сферата на неговото лъчение се интегрира Семенният атом. Той включва в действие закодираната програма на жизнения опит. На основата на тази информационна матрица започва взаимодействието, което се изразява в подбор на предстоящи според програмата действия и осигуряването на тяхното изпълнение според съхранените опитности. Това обаче може да се случи, ако Душата ги е обгърнала със своята Любов. Конкретните думи на това поетично обяснение казват, че Енергията, която е носител на Божествената Любов, на Божествената Мисъл за сътворението на човека, е приела в своята структура другите две енергийни същности: Дух и Семенен атом.

Във физическия свят трябва да се има предвид и влиянието на биохимичните процеси. С тяхна помощ се постигат биофизични промени, които формират качеството на сетивнос-

тта. Сетивността е изходна позиция за постигане на контакт с вътрешните структури на човешкия организъм. Дали той ще остане индивид или ще се превърне в личност, зависи и от качеството на биологичния материал, който се отработва и развива във физическия свят. Ако физическото тяло е материя, лишена от сетивност, Ехоструктурата няма да може да се развива. Във взаимодействието с биоматерията тя се изгражда и постига своите промени. Основният градивен материал е съвършената енергийна субстанция на емоционалния свят. Индивидуалността, съзнателната личност се изграждат във физическия свят.

При формирането на качествено новата ехоструктура действа разумният принцип на естествения подбор, заложен от Твореца. Оцелява качественото, жизнеспособното, функционалното. Става дума за една цикличност, която във всяка от фазите си доказва Мъдростта на Твореца.

Влизаме ли с тази хипотеза в противоречие с теорията за прераждането? Решително не! Трябва само да се изясни, че терминът „прераждане“ е условно приет и в този смисъл е неточен. Остава вечно жив Духът, остават грижливо съхранените опитности, остава Душата, която е Любов и Сила в новия живот.

СВЕТЛИНА И ФОРМА

I

Съвременната наука разглежда светлината като поток от частици, светлинни кванти, които нарича фотони. Тяхната конкретна роля според последни изследвания е изграждането на светлинните потоци. Тук обаче трябва да се има предвид и участието на масата и скоростта на съответната микрочастица, каквато е квантът, за да може да се определи характерът на светлината. Характерът зависи от начина на движение на микрочастицата, а способността ѝ да се разпространява – от нейната енергийна активност. Движението на микрочастиците има пряка връзка с конкретната задача, която те изпълняват. Като съграждащи елементи на светлинния поток те трябва да запълват пространството със своята енергия, а тя произтича от Замисъла на Твореца за определяне на пространството като форма на съществуване на Битието. Пространството е определящата база за развитие на живот, независимо в коя част на Вселената. За да има пространство, трябва да има светлина; за да има живот, трябва да има енергия. Светлинната енергия носи живот, но за да се прояви той, трябва да има основа, върху която да се развива. Ето как взаимно се обуславят двете изисквания в името на определена цел. По същия начин можем да разсъждаваме и, разбира се, да стигнем до конкретен извод, ако търсим истината за движението на светлината и определящите го фактори. Строежът на светлината е първото нещо, което трябва да се знае, за да се върви по-нататък в изясняването на съществени въпроси от геофизиката и изобщо връзката на всичко живо със съществуващите космически реалности.

Физичните величини, с които работи съвременната наука имат определени математически формули, които теоретично доказват различни хипотези. Математическите изчисления, това трябва да се каже с абсолютна категоричност, никога не могат да имат характера на твърдения с окончателно решение. Колкото и да се нарича точна наука, математиката винаги работи с вероятностите, за да стигне до свое заключение. В сферата на вероятностите, но без математически формули, приемаме кванта като стойност, с която се измерват физичните величини. Квантът сам по себе си е микрочастица и тя има своята маса и скорост на движение. Но това определение можем да използваме, ако приемем, че светлинните кванти се наричат фотони. Ако приемем тази теория, задължително трябва направим обяснението, че става дума за микрочастица, за най малката неделима частица на електромагнитната лъчиста енергия, в която има две същности: едната е квантът, а другата фотонът. Квантът е единица сила, чрез която микрочастицата проявява своята активност – трептенето. Тя е равна на един импулс. Импулсът определя трептенето на конкретното вещество. Той възбужда веществото, за да се прояви неговото действие. Импулсът може да бъде определен като мисълта за действието. Квантът предопределя енергийната активност на светлината, защото той е силата, която я поражда. Тази сила има концентрично движение. Тя определя лъчението със своята активност. Квантът е елемент на кръга, на основата. Квант и фотон е едно цяло, защото при светлината действа основният принцип на Сътворението – взаимноотдаването. **ВЗАИМНОТО ПРОНИКВАНЕ НА ЕНЕРГИЯ И ВЕЩЕСТВО ИЗГРАЖДА ЦЯЛОТО. ТОВА Е ПРАВИЛО, ВАЛИДНО ЗА ВСИЧКО СЪТВОРЕНО ВЪВ ВСЕЛЕНАТА.** Няма изключения от това правило на всички нива в космическото пространство. В конкретния случай можем да приемем фотона като „твърдото вещество“, твърдата частица, която изгражда светлината, а квантът е частицата сила, която определя неговата енергийна активност и така му дава живот.

Квантът е носител на магнетизма, а електричеството остава във фотона.

II

Всяка форма в Пространството е съградена от конкретно действащи енергийни пластове. Това не означава наредени един върху друг пластове, а взаимно проникващи се светлинни потоци, които имат своя „дълбочина“ и „широчина“. Веднага трябва да се направи уточнението, че това са представи, необходими само за физическия свят.

Когато говорим за структура на формата, трябва да се вземе предвид спектралният анализ на атомите. Всеки атом във Вселената има **лъчение** и **излъчване**. Проявата на едното или другото зависи от конкретната задача, която има веществото. При лъчението имаме пулсация на енергията, а при излъчването енергията се движи в непрекъснат поток, тя е струя, чиято линия се движи по вертикала. При лъчението имаме концентричност на движението. Разликата в посоките идва от специфичността на атомните ядра. Едните, които „вървят“ вертикално, са „олекотени“ ядра, т.е. в тях има електронна верига само от три електрона, които имат радиоактивен хелий. Те са лъчи от слънчевия спектър и имат произхода на слънчевата светлинна верига, макар и да не са същинските слънчеви лъчи. Те са електронеутрини или според вашите разбирания – неутрините, които са най-малките частици на атома. Ние ги наричаме електронеутрини, защото са със способност да произвеждат и носят електричество във Вселената. Това излъчване определя едната част от Формата, т.е. изграждат „височината“ и „дълбочината“ в пространството.

Лъчението има своя концентричност. Атомите, които участват в лъчението, са притежатели на ядра с пръстеновидна форма на електронната верига. Те създават „широчината“ на

формата, доизграждат „обема на цилиндъра“. Там движението на енергията има своя първообраз още в модела на електронната верига. При този строеж на ядрото се създава пулсация на електроните, които образувайки плътна верига активизират пулсацията си в зависимост от изградената плътност.

Обемът на цилиндъра има своя обхват в зависимост от квантовата съизмеримост на енергийните потоци.

Независимо от това дали говорим за лъчение или за излъчване, и в двата случая става дума за светлинна енергия, която идва от ядрата на атомите.

Ето тук вече трябва да диференцираме представите.

Когато говорим за целостта на Формата, трябва да имаме предвид разнородния строеж на енергийната среда, която изпълва и определя Формата. Светлинна енергия не означава светлина. Светлинната енергия е резултат от движението на светлината, движението е сила, а тя се определя от взаимодействието между електроните в ядрото на един атом от каквото и да е вещество. Светлината е резултат от взаимното проникване на Енергийните потоци, изграждащи енергийната система на Пространството. Сблъсъкът между енергийните потоци създава светлината.

III

За да разгледаме светлината в дух на аналитичност и по-нататък, трябва да направим разграничението между изкуствено създадената и естествената светлина.

В структурния строеж на естествената светлина са включени „кристали“, които имат способността да трансформират формата си в зависимост от силата на трептене на съграждащите ги кванти и фотони. Тези кристали съставят силата на светлината, като определят нейната яркост и влизат в пряко взаимодействие с хормоните, които определят мозъчната дей-

ност. Те стимулират дейността на хормона „ендорфин“ и чрез него подпомагат дейността на мозъка за адаптирането на човека към определени климатични условия.

Квантите и фотоните имат способността взаимно да се проникват. Така те създават „обема“ на светлината, а чрез него и Пространството. Не можем да говорим за атмосфера в отсъствието на светлина. Светлината има определящо значение за жизнените процеси във Вселената. Кристалният строеж, който тя има, влияе на взаимодействието ѝ с останалите вещества в Природата и изобщо в космическото пространство.

„Кристалите“ на светлината всмукват газообразните вещества в атмосферата и стават тяхна първооснова за активизиране на движението им. Или, с други думи казано, газообразните вещества имат своята активност в зависимост от способността си да се „вместват“ в кристалите на светлината, да запълват кристалната решетка, изграждайки нейната плътност. Колкото повече газообразните вещества имат прозрачност, толкова повече те са наситени с кристалите на светлината и толкова повече имат способността да се движат в Пространството.

Когато казваме, че в атмосферата има „прана“, т.е. жизнена енергия, трябва да знаем, че количеството прана се определя от строежа на светлинните кристали. Строежът на кристалите определя:

- 1.Цвета на светлината.
- 2.Силата на нейното движение.
- 3.Способността за движение на газообразните вещества.

„Живата“ светлина се създава, обаче, когато в нейния състав присъстват атомите на хелия. Неговите фини изпарения се включват много успешно в кристалния строеж на светлината. Това става в зависимост от активната работа на слънцето. Неговите протуберанси основно съдействат за излъчването на хелиеви „парии“ в пространството. Те носят жизнената сила на атмосферата. Чрез дишането или, по-добре е да се каже, чрез

умението да диша човек приема тази жизнена сила. Това определя и пряката или косвена връзка с животосъграждащите процеси в Природата. Най-наситени с хелиеви пари са високите планински места и най-вече в сутрешните часове за всяка от географските точки на планетата. Продължителното дишане на такъв въздух допринася за стабилизиране на сърдечната дейност. Получава се, макар и в много незначителна степен, доближаване пулса на сърцето с този на слънцето. Колкото и незначително да е това, то оказва съществено влияние върху човешкия организъм. Тенденцията е чрез подобряване на храненето и придобиване на специални умения за дишане да се получи хармонизиране в пулсацията на сърцето и слънцето. Но това е много бавен еволюционен процес, в който трябва да се включи новото човешко съзнание. Затова сега основна задача на човечеството трябва да бъде **СЪЗДАВАНЕ НА ДУХОВНИЯ ПРОТОТИП НА НОВОТО СЪЗНАНИЕ**. Едва когато този модел бъде изграден в духовен план, ще може да се пристъпи към неговото „материализиране“. Не че това е невъзможно да бъде направено с един замах от Твореца, но така то ще бъде дадено наготово и ще трябва един съвършен модел да се адаптира към една несъвършена среда.

Целта е човешката душа, бидейки жител във физическия свят, сама да изгради модела на новото Съзнание, за да може да работи абсолютно ефективно в условията на физическия свят.

ДУХОМАТЕРИЯТА И ЕМОЦИОНАЛНО- ФУНДАМЕНТАЛНИЯТ ОПИТ

I

Първите хора, живели на Земята, били от духоматерия. Това ще рече, че те са били същества от безплътни тела. Така както всичко във Вселената е било в първичния си вид в газообразна форма и е имало своя енергиен еквивалент, така и тези същества са добили своята плътност в много по-късен период от своето развитие.

Човешките същества имат своя първичен вид в образа на енергийния си двойник. Всички хора от сегашната раса, които са получили способността за ясно виждане, откриват този двойник.

Как се е получило уплътняването на човешкия организъм ?

Трябва да се знае, че плътността по принцип винаги предполага съгъстена енергия. Сцеплението на веществата, което се постига в изграждането на биологичния организъм, е резултат от работата на емоционалните центрове. Емоционалните центрове са биологично активни точки в човешкия организъм, които са създадени да ръководят неговото изграждане. Те са подчинени пряко на своя двойник в Космическата лаборатория на Създателя. Не става дума за лаборатория с епруветки и колби, а за онова пространство, което астрофизиците наричат вакуум. Това е вечният кръг на живота – енергийно средище, откъдето започва и където свършва животът.

Когато безплътната форма започва своя живот на Земята,

тя все още не е изградила своята сетивност. „Газообразният организъм,, има способността да се придвижва мигновено, да расте неконтролируемо в зависимост от енергийната среда, където е попаднал, и да се „разпилява,, също така в зависимост от средата, в която се намира. Тук само като кратко пояснение ще кажем, че има енергийни „ями“, които могат да асимилират енергийните тела. Те просто ги абсорбират. Затова и сега дори, когато човек се окаже в съприкосновение с такава енергийна „яма“, той се разболява.

Безплътната форма на съществуване се оказала много подходяща за експеримента на учените от планетата *Сириус*. Там живее цивилизация, създадена много преди тази на Земята. Тази цивилизация е създадена от Твореца във Времето на Великото Сътворение. Тя е извървяла дълъг път на еволюционно съграждане на умствените способности. Там разумните Същества работят според принципа на моралната отговорност. Тяхната задача в периода на създаването на живот на Земята е била да изгради модела на новата цивилизация, използвайки принципа на Взаимоотдаването. Този принцип е бил заложен още от Създателя на Вселената и той с пълна сила е валиден и за планетата Земя. Принципът на Взаимоотдаването може да бъде открит във всяка форма на съществуване тук, на тази планета. По-късно, когато безплътната форма на хуманоида е започнала да добива плътност, се получава и *голямото противоречие* между създателите – учени от Сириус. Едни от тях започват своя експеримент абсолютно самостоятелно. Това е група специалисти, които имат своя контакт с Вакуумната лаборатория, т.е. получили са достъп до мястото, което е запазена територия за научните изследвания на Висшия Разумен Експеримент. Тяхното желание било да повишат конденза на газообразния организъм по принципа на Емоционалния фундаментален опит – ЕФО. Идеята, залегнала в този Опит, включвала изграждането на нов, по-различен организъм, който е трябвало да има плазме-

на биологична среда и тази среда да бъде материализираният еквивалент на емоционалния живот на безплътната форма на хуманоида. Целта е била напълно благородна и е трябвало да докаже възможностите за Сътворение на живи организми от високо развитата научна дейност на планетата Сириус. Получилите достъп до Вакуумната лаборатория учени успели да осигурят пряко преминаване на лъчите на биофотоните. Биофотонният лъч е вид светлинен поток, способен да материализира газови обекти. При него стойностите на квантите имат силата и действието на енергийна вихрушка. Тяхната активност, като елементи на биофотония лъч има двукратно по голяма проява. Биофотонният лъч е единствена по рода си енергия, която може да се срещне в Космическото пространство. Биофотони има в затворената форма на човешкото тяло и те са основният катализатор за усвояването на жизнената енергия от организма. В резултат на преноса на енергията посредством пряко облъчване започва активизиране на чисто енергийния потенциал на безплътната форма, която наричали „ехоструктура“. Същевременно започва засилено доизграждане на емоционалната среда, в която съществува безплътната форма на хуманоида. Формират се емоционалните центрове, които създават предпоставка за психичен живот, т.е. започва формиране на психични процеси. Емоционалният живот на безплътната форма става първопричина за нейното уплътняване. *Силните чувства изграждат плътността.* Нека стане ясно, че тук не говорим за ролята на мисълта. Мисълта е много по-сложно изградена система за контакт и тя идва значително по-късно. „Силните чувства изграждат плътността.“ Запомнете тази мисъл, защото тя има отношение към вашето здраве, има действие с пълна сила и днес.

За да се постигне материализирания еквивалент на емоционалния свят, на безплътната форма е трябвало да бъдат създадени нови, по-силни емоции, те е трябвало да имат разтърсваща сила, да предизвикват „горене“ и „сблъсък“,

да имат силно притегателен характер, да бъдат способни да създадат нов, активен свят на емоционално състояние. Това е било постигнато с помощта на биофотонния лъч в резултат на променената честота на неговите вибрации. Всяка от фините вибрации на този лъч дала живот на чувствата: чувство за удовлетвореност, чувство за потребност от насищане (става дума за насищане със светлина), внедрено било и Желанието с неговите форми. Не са успели, обаче, да предвидят, че, веднъж пуснати в пространството на физическия свят, тези емоции могат да претърпят мутации, които в крайна сметка да останат без контрол. Така благородното желание на учениците от Сириус да експериментират създаването на нов живот се превръща в грандиозен по своите мащаби Опит за изграждане на една цяла цивилизация, населяваща планета, много различна със своя атмосферен състав и своите климатични условия от останалите.

Емоционалният свят на хуманоида е първата стъпка в осъществяването на неговия по-нататъшен еволюционен път на съграждане на психиката. Психичните процеси са резултат от взаимодействие между чувствата и биологичната основа на физическото тяло. Постигнатият успешен резултат на емоционално-фундаменталния опит се изразява в напълно материализираните съответствия на емоционалния живот на хуманоида. Древните мъдреци са били по-близо до тази истина. Те са знаели психичните съответствия на органите в човешкия организъм. Днес тези знания се използват от алтернативните форми на източната медицина.

Трябва да е ясно, че безплътната форма на хуманоида е имала твърде примитивен емоционален живот. Той е имал преди всичко насоченост към положителни емоционални състояния – нещо, което значително по-бавно създава определена плътност. Това е плавен процес на съграждане, който носи идеята за положителна енергийна взаимозависимост – съграждане на формите и съдържанието в съответствие с

Принципа на Взаимоотдаване. За да се постигне ускоряване на плътността, са били включени в действие силните емоции, които имат характера на познатите ни изгарящи чувства. Вече казахме, че, пуснати свободно в пространството, от съграждаща те се превръщат в разрушителна сила. Затова чувствата винаги трябва да бъдат ръководени. В това отношение значителна помощ на човешкото същество оказва създадената му по-късно способност да мисли. Това става след материализирането на чувството за справедливост в мозъчна тъкан. Изграден е умът, но той е само стъпало от йерархията на Съзнанието. Трябвало е да се разработи разумът, за да се стигне до ниските нива на Съзнанието. Това Съзнание, което формира биологичния вид.

II

Науката за произхода на човека е твърде млада, за да може да даде в своята практическа работа някакъв конкретен резултат. „Свалената“ досега информация сочи един единствен източник – извънземни цивилизации. Другото, което се тиражира, като вид информация е свързано с Учението за различните религии. Там има много имена и догадки, но все пак се стига до Единното начало – Бог. Коя от двата вида информация съдържа в себе си повече достоверност?

Това, което учените се стремят да докажат, е свързано с физическото тяло. Те търсят видими факти за видима материя. Със същата необходимост от изясняване би стоял или стои и въпросът за света на растенията, на животните. Те как са създадени? Кой е вложил в тях разумния подход за възпроизводство и самосъхранение ?

По принцип в науката има едностранчив подход по един абсолютно принципен, фундаментален въпрос – въпроса за възникване на живот на тази планета, както и въпроса за ево-

люцията на живота в различните негови форми.

Човешкото същество е продукт, както на Божествен разум, така и на експеримент от много високо естество.

Тази част от човечеството, която обитава Хималаите и други високопланински местности, има Божествен произход. Хората от високопланинските местности имат различно от това на останалите хора отношение към живота. Но не само това. При тях съществува и много рядко срещаният кръвен серум RH-отрицателен, при който кръвните клетки имат свой антиген. Това е кръв, способна да пренася кръвна плазма, която има в състава си особен вид молекулни съединения. Те приличат на кристалите, които могат да се срещнат в замразена изворна вода. Те са силно микроскопични и се възприемат като плазмен продукт, който при центрофугирането на кръвта отпада. За да бъде

„уловена“ тази кристална структура, трябва да се работи с високоядрен резонанс, т.е. да се потърси възможност за втвърдяването на тези „кристали“, които в състава на кръвта като полутечен плазмен продукт се „приобщават“ към еритроцитите или тромбоцитите. Тяхната роля в организма е да съхранява онзи първообраз на човешката емоционална природа, който носи Божествения импулс. Човекът, притежател на такава кръв, има широка душа, той обича природата и всичко в нея, обича хората и може да бъде всеотдаен, когато трябва да защити своята истина. Той живее с вяра в доброто, с вяра в Бога. Божественият произход на тези хора се доказва още от тяхната скелетна структура. Те имат широки кости в черепната си основа и носят широк раменен пояс. Тяхната мускулатура е много по-издържлива на физическо натоварване и това не е резултат само на различния климат, при който те живеят. Има и други хора, които носят белезите на Божествения произход, но те не населяват тази планета.

Както беше изнесено в първата част на тази информация, една част от хората, които живеят на Земята, са създадени от

учените, населяващи планетата Сириус. Това е факт, който няма как да бъде потвърден освен с конкретната информация, която Ние сме в състояние да предложим. Става въпрос за различието в кръвните групи на хората и тяхната взаимозаменяемост. Излиза, че кръвта като продукт, който е основен носител на живота и на жизнената енергия въобще, със своето различие може да диференцира човешката същност. Всяка кръвна група е носител на различни особености, които пък крият тайната на конкретна специфичност. Тази специфика идва от различния молекулен строеж на костното вещество – производител на кръв, и кръвните продукти, когато се изследват, трябва да се разглеждат като организми на биологичната молекулярна среда. Една молекула желязо може да има различно проявление в различните кръвни групи. Една молекула хемоглобин може да бъде активна в кръвна група „А“ и пасивна в кръвна група „В“, ако се вземе предвид участието ѝ в окислителния процес на клетъчно ниво. „Активна“ и „пасивна“ – в смисъл на по-ясно изразено участие на хемоглобина в окислителната дейност на „А“ група. Кръвна група „В“ има затормозена, принципно разгледано, кръвна картина. При тази група обикновено се проявяват желязонеодоимъчните или пернициозни анемии. И това е така, защото кръвна група „В“ е резултат от модифицираните предходни кръвни групи, но за съжаление с недостатъчен коефициент енергийна стабилност. Там е работено повече в насока „кръвен серум“, който е трябвало да бъде основа за размяна между животинска и човешка кръв. Това е неуспешен опит, който сега някои учени от земен произход имат желание да разработят.

Тази информация има своята стойност, ако вземем предвид необходимостта от нейната разгласа. Необходимостта идва от станалите напоследък изключително настойчиви опити за клониране на човешкия организъм. Някога беше допуснато използването на Емоционално-фундаменталния опит, но по-късно се разбра, че така е направена грешка и тя се със-

тои в това, че създадените по този начин хора по-трудно се приобщават към земната среда и живеят основно без вяра в Бога. Още в онези времена, когато на планетата със своите летателни апарати идваха чуждоземците от Сириус, беше отчетена тази грешка. *Сега, когато съществува нова опасност да бъде клониран човек и той да живее редом с останалите хора, идва време да се разбере, че човешкият род не може до безкрайност да се самовъзпроизвежда, защото това крие голямата опасност от унищожаване на истинската, на божествената човешка същност.* Създадените от Сириус нови хора все пак имат връзка с Бога. Учените от тази планета са работили за уплътняването на създадената от Него безплътна форма, но това е и волята Му да бъде създаден човек по образ и подобие на Неговото творение, с грижовната заръка този нов човек да бъде толкова съвършен, колкото и първият. Това почти се случи, но ако не отчетем основната грешка – изпуснатите в пространството отрицателни емоции. Те са свързани с предопределената от Бога свободна воля на човешкото същество така, както Той в Мъдростта Си е решил. Да обичаш Бога, означава да Го имаш в сърцето си като силата, която може да те направи по-добър и с любов да си приел всичко сътворено от Него. Ето я тук голямата борба между хората на тази планета – едните живеят с мисълта за Бога, а другите Го носят в сърцето си; за едните Той е потребност на Ума, докато за другите е необходимост за Душата. Дотук трябва да приключат опитите в създаването на нови човешки същества. Не е имало друг, по-неподходящ момент от този, в който сега се развива човешкият род, за създаването на нови човешки образци. Сега е времето, когато трябва да се изчистят всички допуснати грешки, довели до изключителното натоварване на планетата с несвойствен за нея товар. Това е силата на психическата енергия. Тази енергия, която е в състояние да унищожи Природата на Земята и да създаде катаклизми и в други райони на Вселената. Бог обича хората и не иска те да

се самоунищожават. Учените от Сириус също следят развоя на живота тук, защото за тях е от съществена важност да докажат благородната сила на своето начинание. Божията ръка има голямата щедрост на Първосъздателя на живот и ще подари на хората ново небе и нова земя, но когато те признаят Любовта като основа на човешките взаимоотношения.

ПСИХИЧЕСКАТА ЕНЕРГИЯ

Психоенергията е неизследвана достатъчно материя. За да стигнем до по-конкретни изводи в това отношение, трябва да тръгнем от субективния свят на човека. Чувствата са онази първична сила, която съгражда субективния свят на човешкия живот. Субективният свят – това са човешките преживявания на всяко от нивата на съществуване, защото трябва да се вземе предвид и животът в паралелните светове. Това е друг, много обширен въпрос, който е разгледан в темата „Ехоструктурата“.

Човешките чувства идват от конкретния свят на желанието. Той е стимулаът, който определя силата, степента и проявата на чувствата. Нищо не би могло да бъде сътворено, ако не го предхожда желанието. То се внедрява във всяка от формите на съществуване на човешката същност. Силата на чувствата има характера на електромагнитна енергия, която привлича или отблъсква. Зависимостта на тази сила от биологичната форма на съществуване е повече от очевидна. Същинската проява на психическата енергия във физическия свят е резултат от активното взаимодействие на духовната човешка природа с чисто физическата. Физиологията на психоенергията не е нищо друго освен съвместяване на определената хормонална среда с онези енергийни импулси на Душата, които идват от закодираната програма за духовна еволюция на човека.

Най-чиста е психическата енергия, която излъчват децата и растенията. В тяхната енергия има повече светлина, чиито израз е по-голямата активност на лъчението. Ще възразите, че в растителния свят няма психоенергия. Растенията имат вложена в програмата си за развитие интелигентност. Тя се

проявява много дискретно. Растенията не могат да мислят, но могат да усещат. Усещането при тях поражда „емоцията“. Тяхната сетивност се дължи на вродената способност на растителната клетка да балансира биохимичните процеси. Доброто взаимодействие на химическите вещества от нейния състав със светлината и водата създава усещането за бодрост, за радост. Едно добре гледано растение излъчва в пространството фините трептения на това усещане. Така средата, в която виреят такива растения, е по-здравословна, защото е наситена с благотворна психическа енергия.

Вече имахме възможност да кажем, че желанието е първопричината за появата на всички чувства, които познаваме.

Но какво е желанието ? То е вложено у нас заедно с Програмата за духовно развитие. Вложено е като стимул, който да подтиква това развитие, да разгръща програмата. Но желанието винаги трябва да бъде ръководено. Неовладяното желание се превръща в разрушител. Под негово въздействие личността деградира. Така се формират двата вида най-общо определена психоенергия: положителна и отрицателна – съграждаща, когато желанието е стимул, и разрушаваща, когато желанието е амбиция. В първия случай психоенергията е фино, съзидателно лъчение, което избира своя път в зависимост от вибрациите на останалите енергии в пространството. Във втория случай психоенергията е разрушаваща. Тя има вихрово движение и способност да привлича с насилието, което оказва. В нея е вложена агресивност, която смуцава със сблъсъка, който предизвиква. И в двата случая работят сетивата, за да дойде усещането. Когато се стигне до изпълнение на стимулиращото желание, се получават положителни чувства. Това от своя страна засилва усещането за удовлетвореност и жизнерадост и така се създава фината материя – психоенергия, в конкретния случай положителна.

Силата на психоенергията се определя от степента на сетивност и от електромагнитния заряд на чувството и мисълта.

Усещането предизвиква чувството. То създава настроението, а настроението поражда действието. Всичко това съгражда емоционалния свят.

Чувството е вътрешното усещане, което създава комфорт или дискомфорт, а емоцията е външният израз, реакцията или поведението, свързани с това усещане, резултатът от него. Освободената по време на емоционалното действие енергия определяме като психоенергия.

Какви форми на съществуване има психическата енергия ?

Психоенергията приема формата на чувството, от което произлиза. Това обаче не е единствената зависимост, която има формата. В голяма степен зависимост поражда здравословното състояние на съответния организъм. Здравото тяло има много по-пълноценна сетивност и много повече възможности за създаване на психоенергийни форми. Тук трябва да включим и биохимичната среда, защото храните също носят определена информация, която преработена, на клетъчно ниво, създава нови усещания.

Най-чиста е психоенергията, създадена в досег с красива природа. Когато човек умее да се радва на красиви природни местности или природни явления, той излъчва чиста и определено силна психоенергия. Любовните преживявания, свързани с определена личност, съответните контакти, които пораждат нежност, сексуална удовлетвореност или любовен копнеж, са извор на енергия, чиято психична основа я прави много полезен енергиен продукт.

Как се използва психоенергията ?

На този въпрос може да се отговори с едно изречение и да се напише цяла книга.

Предназначението на психоенергията е да захранва други

по-висши същества, чиято основна храна е енергия от биологичен произход. Под висши същества в случая трябва да се разбира високоеволюирали човешки същества. Става дума за цивилизацията на Сириус, която има пряка връзка със Земята. Те имат система на енергийно хранене и не се нуждаят от храносмилателна система като вашата. За съжаление те все още не могат да използват само и единствено светлината като храна. Това трябва да се получи при вас. Вашите организми трябва да постигнат съвършенството на растителната клетка, която използва слънчевата енергия, за да живее. Разбира се, това изисква много време. Сега започва началото на вашето ограмотяване.

Във Вселената, в която е включена вашата Слънчева система има няколко планети с организирани общества, които са на по-високо интелектуално ниво от вас. Те са цивилизации, които вече са преминали грубия период на физическото съществуване. Тяхната форма на живот се определя от енергийния баланс на съответната планета, т.е. баланса от енергопроизводство, енергопостъпление, енергоизразходване. При тях производството на психоенергия се осъществява от микроорганизми, които се отглеждат в специални условия, заради потребността от техните светлинно-енергийни лъчения. Те са създадени като вид храна, така както тук са създадени и се отглеждат животните, чиято плът вие консумирате. Тези микроорганизми имат потенциал, който е достатъчен при разумен контакт с тях да осигуряват години наред своите потребители с необходимата им енергия. Но това не е достатъчно за цивилизацията на Сириус. Там разумните същества се развиват донякъде в параметрите на вашето интелектуално развитие. При тях също има приоритет на науката за сметка на духовното усъвършенстване. Само че измеренията на вече настъпилите при тях промени са несравними с вашите. Всъщност научната Мисъл на Сириус е създателят на вашата плътна форма за някои от кръвните групи, но това е въпрос,

по който вече писахме. Разумният живот на Сириус изисква храна, т.е. енергия, произведена от биологично активни организми. Съществува много съвършено изработена система за канализиране на психоенергията. В извънземното пространство се извежда предимно положителната енергия. Тя е ценна като най-здравословна и тонизираща.

Освен с чисто консумативна цел психоенергията, произведена на Земята, се използва и като катализатор за създаване на нова, по-активна енергия чрез участието на растителни видове. На ниво лабораторни изследвания се създават нови растителни видове, които да произвеждат необходимата за разумните същества психоенергия. Става дума за определено успешни опити, които ще ограничат сегашната необходимост от психоенергията, доставяна от Земята.

Съществуват и опити, при които се използват и силно агресивните чувства. Тяхната енергия е активен фактор за създаването на роботизирани системи за усвояване на вредни енергийни отпадъци на планетата Сириус.

Какви са възможностите за увеличаване влиянието на психическата енергия в Природата ?

Психическата енергия има своето пряко и косвено участие в природните явления, като и във „възпитанието“ и отглеждането на животинските и растителните видове.

Колкото повече едно растение или животно е отглеждано с любов, толкова повече то акумулира в себе си, възпроизвежда и отдава положителна енергия.

Психическата енергия има своето негативно влияние, ако се възпроизвежда от вече доказани агресивни мисли и такива, които предизвикват затормозеност и подтискат ведрото настроение. Не е излишно да се знае, че има земни хора, чиито организми се чувстват много по-добре в средата на негативната енергия. В такава среда те получават своята удовлетвореност и импулси за активност на мисълта.

Природните явления, макар и частично, се влияят от пси-

хоенергията. Това се получава, когато човешкият мозък в резултат на силни емоционални състояния излъчва в пространството електровълни с високочестотна импулсивност. Тези електровълни се смесват с електричеството във въздушното пространство и така се създават условия за пренос на негативни мисли на по-големи разстояния и с по-висока активност. Наситената с такива мисли атмосфера има много повече агресивен характер – бурите добиват опустошителна сила, дъждовете стават поройни, мълниите със засилена стремителност по-често поразяват хора.

ВЪЗМОЖНОСТИ ЗА ИЗПОЛЗВАНЕ НА ПСИХОЕНЕРГИЯТА

Вещите в определена теория хора са и вещи практики. Става дума за оползотворяването на енергията, излъчвана от хората на емоционална основа.

Психоенергийният заряд на мисълта има свои невероятни възможности за обсебване и манипулиране. Обсебването се изразява в абсолютно завладяване на човешкото съзнание. Това се получава в резултат на недоброто здраве на обсебения човек – слаба психика, лабилна нервна система и изключително незащитено самочувствие за собствено достойнство. Или, казано с други думи, неизградено лично „Аз“, което ще рече неосъзната преценка на собствените умствени, психически и физически възможности. В отсъствието на една такава стабилност абсолютно спокойно може да се настани чуждото внушение. То прониква в резултат на активната психоенергия на своя притежател. Когато имаме морално и нравствено изоставане в развитието на даден човек, но той е постигнал чрез силното си желание и воля определена техника, чрез която произвежда визуализирани образи в човешкото съзнание, тогава могат да се очакват само отрицателни последствия. Визуализираните образи, които присъстват в съзнанието като тъмни фигури или като образи, които създават тревожност, са опасни с внушението, което могат да направят. Те не „говорят“, няма и някакво определена мисъл в човешкото съзнание. Чрез такива образи действащото лице – „вещият“, работи много коварно. Силата на неговата психоенергия е в състояние да подсказва усещания, които предизвикват тревога, напрежение, агресивност. Отрицателната енергия

обикновено замъглява съзнанието и когато потърпевшият извърши нещо лошо, не може да си спомни конкретния миг, не може да обясни защо и как го е направил. Той смътно се досеща, че е нечия жертва, но не може да достигне до никакво разумно обяснение.

Психоенергията има способността да завладява и да съгражда или да завладява и да разрушава. В конкретния случай говорим за нейната разрушителна сила. Една от възможностите е това, което току-що обяснихме – визуализация на образи. Тук ще отворим малка скоба, за да кажем, че неподготвените хора, т.е. прекалено доверчивите, които нямат необходимата подготовка, а използват медитацията като средство за усъвършенстване на духа, могат да станат лесна плячка на злонамерени „вещи“ лица. Затова винаги проверявайте своето емоционално състояние след подобен опит, а още по-добре е да не започвате такива упражнения, преди да сте събрали необходимите знания и на тази основа да сте добили съответната стабилност.

Мисълта е другото средство, чрез което работи психоеенергията. Тогава, когато действа дестабилизиращо, тя открито внушава потребност от действия. Потърпевшият тръгва и започва да върши нещо, за което нито е мислил преди това, нито е допускал, че е способен да го направи. Той просто изпълнява заповед. Психоенергията превръща мисълта в силно активна спирала. Тя прониква в съзнанието, като блокира способността му за анализ и оценка на действията. Тук имаме отправната точка, от която нататък потърпевшият се превръща в роботизирано същество. Той може да изпълнява внушените му действия безотказно. Без да разбира, че това не е неговото съзнание, може да се превърне в конфликтна личност, може да демонстрира изключително нестабилно или агресивно емоционално състояние. Такъв човек може да се превърне, без сам да разбере, дори в убиец, а когато това пожелае „вещият“, и в самоубиец. Има достатъчно примери в това отношение.

Третата възможност за използване на психоенергията е погледът. Човешкият поглед е с невероятна сила и изключителни възможности за въздействие. Когато „вещото лице“ работи чрез погледа, тогава то постига и най-силните си резултати. Те са свързани с психичното и физическо здраве на потърпевшия. Това, което се нарича „урочасване“, не е нищо друго освен „инжектиране“ на определена доза злонамереност по най-прекия път – очи в очи. Едните – спокойни и открити, другите – целеустремено излъчващи силата на своето желание. Възприетата чрез погледа психоенергия в зависимост от определеното желание, с което е изпратена, се превръща в закодирана програма, която може да работи с години. Ако желанието е свързано със здравословното състояние, обикновено се задейства блокираща жизнената енергия програма. Получават се заболявания, които медицината трудно може да обясни.

Негативната страна на психоенергията за съжаление през последните години широко се използва, като се започне от научните лаборатории и се стигне до обикновените човешки взаимоотношения. Но хората не са сами в използването на психоенергията. Те също са повлияни от други, „по-вещи“, но и по-висши същества. Това са съществата от така наречената „Черна ложа“. Те имат своята задача да провокират човешката мисъл и да бъдат конструктивна причина за еволюционното израстване и духовното усъвършенстване на личността. Ето, тук се получава голямото разминаване между намерения и изпълнение. Така както нощта не е създадена, за да убие деня, а само да го замени, така както мракът не спира живота, а само го видоизменя, така и влиянието на Черната ложа има своята допустимост на вмешателство. Но всеки ще каже, че това, което се случва, добива уродливост и заплашва с унищожение човечеството. Да! Така е! Но то е резултат от свободната воля на човека. Свободната воля на човека има за осно-

ва неговата нравственост. Нравствена свобода малко хора могат да постигнат. В този смисъл би могло да се каже, че човекът твърде рано е получил своята свобода. Но как, питам Аз, ще израсне този човек, ако сам не се сблъска с проблемите?! Ето как се получава един омагьосан кръг от взаимно противоречиви мисли, които в крайна сметка доказват само едно – силата на Божествената любов. В този порядък на мисли съвсем актуално звучи и въпросът за получените знания в период на морална и нравствена нестабилност. Човекът получи знания, с които злоупотребява, но това е друга тема. Вместо стремежа да се уравнирешат противоречията с жизнено стимулиращите чувства и гравидивните емоционални действия, се получава определено плъзгане по повърхността. Малко хора търсят същественото, значимото, за да стигнат до същността на проблема. Сега се получава хаотичен подбор на най-привлекателното, на най-лесно достъпното. Неукрепналата човешка психика мултиплицира усещанията и връзките на „външното“ влияние и ги превръща в приятно занимание или в самоцел за себедоказване. *И там, където желанието остане без контрол от страна на човешкото съзнание, се стига до отчайващи резултати.* Всичко това налага необходимостта от сериозна корекция на Космическата програма за човешката еволюция. В сега съществуващата форма трябва да се внесе ново съдържание. Това може да стане успешно с помощта и на добронамерените хора. Необходими са нови знания, просвещение и упорита работа за изграждане на новата човешка личност. Това е свързано със следващия етап от човешкото развитие.

НОВАТА ЧОВЕШКА ЛИЧНОСТ

В изграждането на новата човешка личност вземат участие три страни: човешкото съзнание, умствените способности на отделната личност и Силата на Божествения разум. Разгледан така, този въпрос не оставя съмнение, че Божията намеса в случая би могла да бъде решаваща. Но целта е не да се получават наготово отработени форми на поведение, а тези форми да се изграждат в процеса на израстването и не само да се изграждат като „обекти“, а да се изпълват със съдържание.

Ние от Школата на Христос, които ръководим обучението на земните хора, ще участваме със своите възможности, но това са възможностите на добронамерения подход. Това означава, че ние само ще даваме знанията и ще посочваме пътя, а всеки сам ще преценява накъде да върви. Има случаи, когато в човешкото съзнание се натрапват идеи и мисли, които не водят към добри действия. Защо тогава те се приемат? Ето, тук трябва да се разбере, че това, което не е добро, винаги е по-лесно изпълнимо и носи повече привидно удовлетворение, дори до степен на удоволствие. Повърхностното мислене е присъщо на неотработеното съзнание. Необходимо е да има желание, за да има и действие. Желанието за усъвършенстване и развитие на личността идва, когато човек има определени знания за своето съществуване. Ограмотяването на земния човек в тази насока сега е основна задача. И така: откъде идва човекът на Земята и дали неговият живот тук е някаква епизодична проява на нечие хрумване?

Създаването на живот на Земята е описано от много учени и никоя от досегашните версии не е толкова близо до истината, колкото това е необходимо. Въпросът се разглежда едно-

странчиво и от това куца съвременната наука и познанието за живота на човешкия род.

Сътворението е дело на Висшия Космичен Разум, чийто носител е Абсолютът – Бог на боговете, Сила, Мъдрост и Любов, Единственият – това е Той. Когато говорим за Сътворение, трябва да се разбира Програмата за Великото Сътворение – онова, което изгражда Необятното. В него са включени хилядите Вселени, които имат различни нива на живот и различни форми на съществуване, и това, което трябва да знае засега човекът, е, че Земята е много малко Пространство от тази Необятност. Вие виждате, че сега, след като напреднаха комуникациите, светът се оказа твърде малък. Имайте предвид, че когато се усъвършенстват и комуникативните човешки способности, всичко ще бъде с едно и също предназначение – ТУК И СЕГА. Ще отпаднат понятията „време“ и „пространство“ и ще се загубят следите на минало и бъдеще. Всичко ще бъде настояще. Не че сега не е така, но вие не можете все още да го осъзнаете. Напред във времето – ще рече напред в Мисленето, а извършването на това действие е процес на отработване на човешкия фактор като субстанция на Мисълта. Но да не се отклоняваме. Настоящата тема има за цел да разгледа създаването на живот тук, на планетата Земя.

Всяка Вселена има свой Ръководител – Бог, както казвате вие. Всяка галактика има също ръководно Лице, както и за конкретната планета. Става дума за съвършено създадена организация, която определя йерархията на служителите. Вече сме говорили по този въпрос, пък и други автори, частично макар, са разгледали този въпрос. Донякъде достоверно той е изяснен и в Библията. Когато на планетата Земя се формира живот (уточнявам, че не разглеждаме създаването и формирането на физическия обект „Земя“), Висшият Космичен Разум, поставя за ръководител на Вселената – Яхве. Той е Бог, Който поема функциите на Ръководител, отгово-

рен за начина, по който в определената Вселена ще възникне живот. Той идва тук, на това „пространство“, което е създал Висшият Космичен Разум, и ТУК, на това „пространство“, трябва да се прояви Неговият творчески потенциал. Висшият Космичен Разум създава ОБЕКТА с неговите „веществени“ богатства, които включват петте основни елемента: земя, въздух, вода, огън и метал, а оттам нататък Яхве трябва сам да създаде Живот, който да докаже творческите възможности на една нова Интелигентност, на каквата е носител Той. Яхве има невероятните способности, които му е дарил Великият Творец, и създава живот на разумни същества, които населяват различните планети, но тяхната форма на съществуване е коренно различна от познатата ни на Земята. Там обитават енергийни същности, които не притежават нищо, което може да се нарече плът или способност за нова творческа дейност. Това са съвършени форми на енергийно ниво, които проявяват разум и действия, свързани предимно с тяхното ефирно съществуване, което не изисква създаването на нова, различна от тяхната материя. „Новото“ е създадено на Сириус, където започва живот плазменият кристал. Той става основен градивен елемент на създадения в онези условия нов вид, който получава наименование „хуманоид“. Когато там се изгражда новият модел от Яхве, тук, на Земята, започва самостоятелното си развитие заложеният от Висшия Космичен Разум живот на Земния вид.

Въз основа на радиоактивното излъчване е д и н с т в е н о тук според Принципа на взаимозависимостта между енергийните субстанции е внедрена Идеята за живот на Земята и се създават първите биологични видове, които са безплътни форми на същества със способност за енергийно хранене и собствена активност на движението. Биологичната основа бива изградена с участието на светлината и нейното взаимодействие с енергията на растителния свят. Със своята енергия растенията в онзи първи етап от Сътворението са били „хра-

на“ за човешкия вид. Това се осъществява чрез поглъщането на растителната енергия от светлинните кристали, след което се получава сгъстената енергийна храна на безплътната форма. Тя се поглъща от нейните структури, които имат изоморфен строеж. Собствената активност идва от способността за продължителен разпад на вложения радиоактивен елемент. Радиоактивното излъчване е Силата, която носи Мисълта на Абсолюта, нейната енергийна основа. Радиоактивното излъчване има своя материален първообраз за вашата галактика в слънчевия диск. Там е съсредоточена голяма част от енергията на Твореца – създател на Великото Сътворение. *Безплътната форма е елемент на Великото Сътворение. Идеята за нейното създаване предвиждаше усъвършенстване на формата чрез активно изграждане на Съдържанието. Било е определено чрез творческа активност да се стигне до съвършенство на Духа. В него е трябвало да бъде вградено Съзнание въз основа на Вярата. Вярата е първият елемент на Съзнанието, който Висшият Разум влага в Своето Творение. Етапите на Неговата Творческа дейност включвали създаването на Умствена дейност, изграждането на Разум и чрез използването на основното чувство – Вяра, да се постигне формиране на Съзнание. Това означавало Път на съграждане, чрез Силата на творческия екстаз и постигане на Разум с основно предназначение да бъде Живот. Да бъде Живот- означава да се проявява като всеотдайно и съграждащо Същество, носител на основното Негово Желание – да твори с Вяра и Любов, като използва основния градивен Принцип на Сътворението – Взаимоотдаването. Животът да се проявява чрез творческа всеотдайност, чрез Вяра и Любов. Този Замисъл е трябвало да бъде осъществен на планетата Земя. Според Идеята на този Замисъл Висшият Космичен Разум създава и необходимите условия, като поверява изпълнението му на ръководителя на Вселената – Яхве.*

Разбира се, че е било необходимо много време за да се ви-

дят първите резултати от това изпълнение. Те били свързани с елементарни умствени постижения, но все пак Безплътната форма, започнала да добива своя идентичност в резултат на постигнатите умствени промени. Изключително бавният еволюционен процес станал причина за намесата на учените от планетата Сириус. Била разработена Система за създаване на нов човешки вид. Нарекли го „хуманоид“ – според наименованието, което се използва на Сириус, и тази Програма влязла в действие с благоволенieto на Яхве, Който разрешил частично то му внедряване. Начинанието имало абсолютно благороден характер. Човекът е трябвало да бъде създаден по образ и подобие Божие, което означава с абсолютно същия творчески заряд и активност за добронамерен подход във всяко действие. Вече знаем от предходната тема как се развива изпълнението на този План. Остава да се изясни в крайна сметка чия рожба е съвременният човек. Съвременната наука стигна до изясняването на кръвните групи, дотолкова, до- колкото да ги разграничи, но тя все още не е стигнала до характерната особеност, която различава едните хора от другите. Ако си поиграем с думите можем да кажем: която различава човекът от хората.

В продължение на милиарди години човешкото същество доби своята плътност и усъвършенства биологичния организъм такъв, какъвто го познаваме сега, по два различни начина: чрез силата на чувствата, т.е. в изпълнение на Идеята залегнала в Емоционално-фундаменталния Опит, и Чрез Вярата в Бога, т.е. чрез Силата на Божията Любов, вложена в Замисъла за Великото Сътворение.“... тези, които вярват в Неговото име; Който не от кръв, нито от похот плътска, нито от похот мъжка, но от Бога се родиха.“¹ Затова казахме в предходната тема, че едните хора живеят с Любов в Душите си, а другите носят Любовта в ума си. И едните, и другите са създадени с Любов; и едните, и другите са Творение на Бога. Ето защо трябваше да дойде Христос – за да ни покаже изключителна-

¹ Евангелие от Йоан , 13 стих

та сила на Божието великодушие и несъизмеримата с нищо в пределите на земния свят ЛЮБОВ. Като знаем за Нея, ние трябва да живеем с мисълта за Братството и Единството между хората, за да създадем основата за следващия етап от човешкото развитие – усъвършенстване духовната култура на новата човешка личност.

МОРАЛНИТЕ ПРИНЦИПИ

Моралните принципи вложени в човешкото поведение са жалоните, които определят пътя на всеки, поискала да работи и живее в Светлина. Има, обаче, отделни хора и общности, които не могат да възприемат моралните принципи на християнството. Това не означава, че тяхното желание не е път към Светлината. Тези хора са подвластни на друга религия, която също е изградена от определени морални принципи. Тук, обаче, трябва да се уточнят възможните правила, които съблюдава Моралът.

Какво е Морал? Кой определя моралните принципи на едно общество? Кое или какво кара това общество да се съпротивлява на тези принципи?

Ето какво може да се отговори на първия въпрос.

Моралът се определя от необходимостта на Душата да изяви Божественото в себе си съграждайки Светлина. Това означава, че там, където властва моралът, не може да има вражда, злоба, алчност и жестокост. Човешките отношения носят мирния и благ Дух на Любовта. Затова като се каже „морал“, трябва да се разбира „добротворчество“. Какво друго, ако не добротворчество са моралните принципи? Те определят отношения, които носят светлия дух на Христовия завет. Той ни е оставил заръката да се обичаме, да бъдем братя помежду си и да не правим другиму това, което не искаме на нас да правят. В крайна сметка, спазвайки тия принципи, ние ще съградим едно мирно общество, в което Любовта и Познанието ще вървят ръка за ръка. Ако Познанието се ръководи от светъл Ум, то ще е градивно. Не всяко познание носи Светлина. Там, където науката напредва в интерес на потребителството или в интерес на трупането на пари, не

може да се говори за наука. То е служене на порочни страсти. Ето откъде идва и отхвърлянето на моралните принципи от обществото и така ще отговорим и на втория въпрос.

Едно общество, което иска да потребява за сметка на природните ресурси, без да се съобразява с тяхната ограниченост, то няма перспектива. Такова общество е консуматор, чиято ненаситност го води към самоунищожение. Съществуващите морални принципи ограничават желанията и възможностите на едно такова общество. Изискванията на морала предлагат друг подход, чрез който печалбите идват по-бавно, а духовният живот има водещо начало. Но там, където духовност определя поведението, се изисква толерантност, уважение към другия, грижа за природата, стремеж към самоусъвършенстване – все неща, които нямат нищо общо с материалните придобивки. Затова хората предпочитат да казват : „А бе ще започна да се занимавам с тия работи, но първо да се осигуря.“ Добре, какво ти пречи, човече, да се осигуряваш по пътя на моралното съграждане?! Защо ти е необходимо да имаш много, след като можеш да живееш и с малко? Кое, какво те подтиква към алчността на ненаситния? И тук идва голямата необходимост от познаване на човешката природа. Човек е изграден в духовен план от мисъл и чувство. Първичното са чувствата. Те са втъкани в човешката същност като основа, която създава и определя поведението; нещо повече, чувствата са основната база, върху която се развива „Програмата“ на един човешки живот. Съществува известна предопределеност за всичко, което става в нашия живот. Тази предопределеност е свързана с основната цел на Сътворението и постигнатото ниво на Съзнание в един човешки живот. Тук трябва да отворим скоба и да кажем, че нивото на съзнание зависи от качеството и количеството на жизнения опит. Нашите опитности се натрупват в собствената ни информационна банка с помощта на чувствата. Ако сме преживели нещо, което ни е развълнувало, то ще остави отпечатък в Съзнанието ни; ако преживяното е направило

изключително впечатление като вид знание, също ще се включи в информационната банка. В крайна сметка, когато дойде време човек да напусне физическия свят, той носи у себе си онзи базов минимум от опитности, които ще му осигурят понататъшното развитие.

Основната цел на Сътворението е еволюция на човешкия дух до нивото на Ангелската Божествена йерархия. Влезе ли човек в тази йерархия, той вече ще е видоизменил физическото си тяло. Това ще бъде постигнато чрез пълна промяна в начина на хранене и мислене. Мисълта определя начина на живот, но преди нея са били и си остават чувствата. Желанието е било преди мисълта! Тя е дошла след него, за да ръководи чувствата. И тогава, когато човешкото същество съумее да изгради красив и благороден емоционален свят, ще стъпи на първото стъпало, което ще го повдигне до нивото на Ангелската Божествена йерархия.

Първообразът на човешката природа включва всичко съществуващо като съзидателна и като разрушителна сила, т.е. позитивното и негативното като две противоположности, чиято борба създава стимула за развитие. Всичко съществуващо има своята двойственост. В конкретния случай имам предвид чувствата и мисълта. Те изграждат субективния свят. Целта на Сътворението изисква от нас да съумеем да пречистим субективния свят на своя живот. Обективното винаги ще съществува. То е средата, в която трябва да израстваме. Когато познаем условията на тази среда, ние ще се научим да не се съпротивляваме на моралните принципи. Те са основното условие, което ще ни изведе на Пътя на Светлината. И така ние ще станем съработници на Твореца. Като си обясни човек, че *изконната* *потребност на Душата да прояви Божественото у себе си определя Морала*, той ще потърси Път към себепознанието. Градивното познание ще му открие същността на неговата природа, ще внесе Светлина в ума му. С тази Светлина човешкият дух ще стигне висотата на Божествения свят.

ВРАЖДУВАЩИ СВЕТОВЕ

От зората на своето съществуване човешкият род носи товара на негативните контакти между световите, населяващи Вселената. Не е редно да се мисли, че всеки от световите има своя войска, с която воюва, но е необходимо да се знае, че войни се водят и на ментално ниво.

Какво ще рече това ?

Мислите на хората не са самостоятелно съществуващи в пространството, т.е. те не са продукт на чисто човешката дейност.

Мисълта идва при човека, за да го научи да живее. Тя е създадена от други, по-висши същества, а човешкият мозък я възприема и обработва до степен на асимилиране от ума.

Умствените способности на човешкия мозък не са функция единствено на мозъчните клетки. Те са резултат от връзката на мозъчните центрове с кръвта и очите. Тук трябва да се обясни, че има физическо и духовно зрение. Те взаимно се допълват. Посилната, водещата роля трябва да предвидим за духовното зрение.

Когато човешките възможности достигнат определено ниво, а желанията изискват по-голям потенциал, тогава се получава размиване между действителните човешки способности и умения и осъществяването на определеното желание. Един такъв резултат води до трагични последици за съответната личност. Първо желанието започва да се изражда в амбиция и се стига до положение на вътрешна неудовлетвореност както от самия себе си, така и от средата, в която се движи човек. Приятелите и близките хора започват да се превръщат постепенно в пречка, а причина, която предизвиква негативните чувства на неуспех. Стига се догам, че той започва да търси средства и възможности за отстраняване на способните хора, тъй като в тях той вижда

свои врагове. Те изглеждат като такива, само защото имат съответните способности и знания, които липсват на въпросната личност за постигане на нейните желания.

В случая става дума за реално преценяване на обстоятелствата, в които се намира човек. Ако той разсъждава безкористно по отношение на самия себе си, ще може да си даде сметка, че е невъзможно несъвършеното да създаде съвършено. Това ще рече, че всеки от нас трябва да работи за развитие и усъвършенстване на своето духовно зрение. Духовно зрящият знае, че ако има голямо желание да постигне определена цел, той трябва да я заслужи. Как? Като работи за своето нравствено и духовно израстване. Като развива своите положителни качества, човек няма да вижда в себеподобния враг, само защото не е достигнал неговото образование, служебно положение или не е спечелил толкова пари, колкото другият има. Духовното зрение не позволява да имаш в себе си тревога за собствения си авторитет. Духовно зрящият винаги е ориентиран по отношение на своите качества и знае абсолютно точно собствената си цена.

Всеки човек трябва да се стреми към познаване на своите умствени способности и психически качества. Този, който търси славата или на всяка цена признание и награда за съвършеното, е болезнено чувствителен по отношение на успеха на другите хора. И в крайна сметка се получават два враждуващи свята: единият е на тези, които имат желания, несъответстващи на техните способности, а другият е на тези, които имат нужните способности и за тях няма пречка за постигане на каквито и да било желания. Но има и още една, твърде голяма категория хора, които притежават нужните способности, но нямат необходимата вяра да осъществят желанията си. Хората от тази група много лесно стават съмишленици на онези от първата група и в крайна сметка се получава преобладаващо мнозинство негативно настроени хора.

Тези, които на всяка цена търсят своята лична изгода имат в себе си превес на плътската любов. Какво ще рече това? То е

особено показателно, защото това са хора силно привързани към материалния свят. Хора, които зачитат само вещественото, затова тях ще ги сложим в групата на материалистите –комерсиалисти. Основната им подбуда е свързана с комерсиалното. Те искат винаги да бъдат „на върха“ или „отгоре“ и дават мило и драго, за да спечелят. Задължително е при тях да получат материална придобивка, независимо дали ще изхитрят или откраднат.

Втората група са хората идеалисти – тези, които смятат, че духовното развитие е задължителното условие за възрастване на душата във физическия свят. Духовното развитие, обаче, изисква **трезва** оценка на заобикалящия ни свят. Обикновено се твърди, че идеалистите са хора, които пренебрегват съществуващите обективни условия във физическия свят. Това е и така, и не е така. Идеалистите допускат една основна грешка – те живеят повече в условията на субективния свят, т.е. света на техните чувства. На тази основа те създават емоционалния свят на своя живот и така полагат основното различие между себе си и останалите.

Да поясним!

Емоционалният свят се съгражда чрез действията, които са резултат от преживяното. Тогава, когато човешката душа има своите преживявания, тя се е потопила, макар и за миг, в света на Божественото, в Духовния свят и после следва конкретна проява, конкретно действие. Тогава чувството вече не е в Душата, то излиза навън, то се проявява в изражението на лицето и действията на човешката личност. В този момент човекът се намира в емоционалния свят. Значи чувството, вече съпроводено от конкретното действие, или, казано по друг начин, проявеното чувство наричаме емоция, а действията създават емоционалния свят.

Така че когато говорим за идеалистите, трябва задължително да ги разделим на две групи: обективни и субективни идеалисти. Обективните са тези, които могат чрез трезвата оценка на съществуващите условия да извисят духа си, а субективните са тези, които живеят повече в измисления от тях свят, в света на илюзиите.

И да свържем сега едното с другото. *Защо има враждуващи светове? Защото хората, които служат на собствените си интереси, не познават Божествените условия, т.е. не познават изискванията за живот във физическия свят.* Първото нещо, което трябва да се познава, е физиологията на чувствата. Това правило е абсолютно пренебрегнато и тук, по този въпрос нищо или почти нищо не се знае. Ако човек има грамотност по този въпрос, той ще може да си даде сметка кога у него се заражда определено чувство, какъв е произходът на това чувство, в смисъл материален или духовен, ще може да проследи неговото развитие и в известен смисъл да го направлява. Това в никакъв случай не означава роботизирани действия или крайна пресметливост, а една хубава чиста връзка между ума и сърцето и колкото по-пълнокръвна, т.е. по осмислена, е тази връзка, толкова по-богато ще бъде преживяването. То ще достига нивата на Съзнанието и ще съгражда личността.

ФИЗИОЛОГИЯ НА ЧУВСТВОТА

I

Ние наричаме емоция проявените действия, които са резултат от съответното чувство. Чувството е първата и най-пряка изява след усещането. Говорим ли за усещане, задължително трябва да имаме предвид сетивност, която има своята биохимична основа. Проявата на сетивността е немислима без връзката на биологичния обект със заобикалящата го среда. Тази връзка предизвиква контакта, който има ролята на връзка, целяща да създаде съответната опитност. И така: стигнем ли до емоционалния свят, трябва да сме на ясно, че в него се проявяват действията, чиято основа има своята първооснова. Първоосновата е създадена колкото във физическия свят, толкова и в астралния. Тя има отношение към ехоструктурата, защото там, в семенния атом, е възпътен потенциалът на опитностите.

Биологичните видове притежават сетивност, чиято активност зависи от съответния вид. Най-общо казано, трябва да дадем следната последователност на нещата: сетивността осигурява възможност за проява на усещането. Тук нещата имат в по-голямата си част своята биохимична основа. В различните биологични видове тя се проявява почти по един и същи начин: дразнене, сетивност, т.е. активизиране на хормоналната среда с помощта на ензимите. Нервните клетки имат плазмена основа, както впрочем целият организъм. В тази полутечна среда работи биохимията, т.е. извършват се биохимичните и физикохимичните процеси. Промените, които те извършват, стават материална основа на усещането. Когато биохимичните процеси са все още на ниво кръвна плазма, говорим за усещане. Тук работят ензимите. Но когато се включат хормоните и се осъществи връзката

им с мозъчните клетки, вече говорим за чувство. То се постига в резултат на активизиране на съответния мозъчен център, което предполага диференцирането на чувството. То е в зависимост и от пряката връзка на биологичния вид със заобикалящата го среда. Под това обяснение трябва да разбираме първичното чувство, което поражда действието. Тук вече е необходимо да изясним още едно обстоятелство. При всички тия биохимични процеси се създава енергия, но тя е все още чисто физическа, докато не се включи в действие мозъчната клетка. Тогава чрез действието се проявява емоцията. Чувството е преминало в по-горна степен. То се е свързало с енергията на мисълта и е получило своята способност да излезе от биохимичната среда, за да се прояви във физическата – вън от плазмената среда то се проявява чрез мимиката и пантомимиката и тогава казваме, че човекът се смее, че плаче, скача или танцува. Чисто биофизическата енергия преминава през мозъчните клетки и, организирана като стимулатор за съответната проява вече можем да я наречем психоенергия.

II

Чувствата имат изключително влияние върху човешкия организъм. В зависимост от настроението, което носят, те имат съграждащо или разрушаващо въздействие. Съграждащото се изразява в способността на човешкия организъм тогава, когато преживява определено чувство, да активизира ензимните процеси, които от своя страна да създадат възможност за подобряване на кръвообръщението, газообмена и енергийните взаимодействия между човека и заобикалящата го среда.

Чувствата имат своето съграждащо влияние, когато се изживява, а не преживява съответното състояние.

Каква е разликата ?

Когато се изживява едно чувство, то засяга предимно нервна-

та система, и то в нейния симпатиков дял. Това води до резултат, който може да се нарече активизиращ по отношение на емоционалната дейност. Изживяването чувство тонизира, то зарежда с жизненост, бодрост и радостно усещане. Тогава има лекота в действията и мисленето. Има го и съзидателното, подбуждащо към творчество действие.

Изживяванията имат импулсивен характер. Те са като просветлението: блясват мигновено, но оставят след себе си магнетизма и силата на чувството, което ги е породило.

Преживяванията носят тежестта на обсебващото, на превземашото чувство, което те кара да забравиш собствения си свят и да бъдеш там, вътре в онзи свят, който те покорява. Той може да бъде свят на Светлината или на Мрака в зависимост от настроението, което е носило съответното чувство. А това ще определи разрушителната или съграждащата сила на Преживяването.

Някои преживявания имат характера на проникновения. Чрез тях интуицията и умът се докосват, за да стигнат до съзнанието. Това е истински пълноценният резултат, който се превръща в основа на опитностите. Този резултат е изходна точка за бъдещи дейности, необходими за изпълнението на еволюционната програма на Духа.

Проникновенията са сравнително редки състояния, но те правят човешкия живот изключително богат. Чрез тях формата на вече познатото се изпълва с ново съдържание. Постига се пълноценно преосмисляне на настоящето с възможност за гравитивно проектиране в бъдещето.

III

Човешката психика изгражда субективния свят на личността. Тя е определящият фактор, който изгражда човешката индивидуалност. Когато говорим за индивидуалността, вече казахме, че човешките чувства, втъкани в културата на поведението, имат

определяща роля. Тя се изразява в изграждането на характер, който моделира всички дейности в човешкия живот.

Факторите, които създават определено психично състояние имат обективен и субективен характер.

Обективните влияния и процеси зависят от Обществото, в което живее личността, и от общността, в която тя се изявява и утвърждава. Ако личността има своята съизмерима с потребностите на душата възможност за изява и себеутвърждаване, ще се получат и положителните емоции, които ще поддържат добро здравословно състояние, правилно функционираща нервна и ендокринна система. Ако жизнената среда има ведрия дух на хармонично изградено общество, тогава и личността вътре в това общество ще има своя жизнеутвърждаваща, творческа дейност. Но това, така казано, има повърхностно отношение към проблема. Не е възможно да бъде изградено хармонично развито общество от личности без свой духовен живот.

Духовният живот е основата, която ще създаде условията за правилно функционираща психика.

Какво изисква духовният живот? Вяра в Бога! Нищо друго. Тук вече се налага обяснението какво пък означава вяра в Бога.

Вярващият знае, че от него се изисква да бъде честен, справедлив, добронамерен, трудолюбив. Вярващият носи в сърцето си Любов към себе си, към ближния, към Природата. Вярващият уважава своето тяло, защото знае, че то е храм Божий. Всичко това означава, че той ще живее природосъобразно, а това вече е предпоставка за добро здраве и ако вземем предвид гореизброените качества – уравновесена психика. Човек, който притежава тези качества, винаги ще има предимството да разрешава проблемите на които се натъква в своя полза. Като знаем всичко дотук, лесно ще си отговорим на въпроса кои са факторите, определящи емоционалното състояние на човешката личност. На първо място, това е неумението на човека да контролира своето желание. Вече казахме, че то е в основата на всички наши преживявания. Ако човек знае кога какво да иска, той няма да влиза

в противоречие нито със заобикалящата го среда, нито със самия себе си. Всеки би могъл да прецени, че отгук идват най-силните преживявания. Неосъществените желания пораждат разочарованието, самоунижението, дестабилизацията на собствения емоционален свят. Неосъществените желания създават чувство за малоценност и превръщат човека в страхливец по отношение на бъдещите му действия.

Емоционалният свят на личността се различава от емоционалния свят на индивида, както и от емоционалния свят на субекта.

Най-низш е емоционалният живот на субекта. Той е носител на чувства свързани с елементарните потребности, с потребностите, които имат преди всичко консумативен характер.

Субектът е носител на неосъзнати качества, които са заложени в неговата програма за еволюция на Духа, както във всяка друга програма. Те ще останат неосъзнати, т.е. непознати за него, дотогава, докогато не бъде отключена съответната система за себепознание. Това изисква добронамереност и вяра в благородството на човешкия Дух. Когато потърсим опората вътре в себе си, тогава ще се научим да откриваме богатството на своите опитности, богатството на жизнения опит, събиран през всички минали животи. У всеки от нас вика вътрешният глас, напират и ни подсказва пътя, по който можем да преминем, но колцина искат да го чуят. Именно „искат“, а не могат. На всеки човек е дадена възможността да расте и се развива във физическия свят, чрез силата и волята на Духът си. Ако имаме желанието да чуем своя вътрешен глас, ще се научим да се ръководим от интуицията си. Това пък означава да стъпим на следващото стъпало, което ще ни помогне да създадем своята индивидуалност.

Индивидът умее да се ползва от своите опитности, но няма достатъчно воля да изведе до край започнатото. Неговата индивидуалност се определя от по-зрялото му отношение към проблемите, с които се среща. Него го отличава предимно подходът, който използва. Неговият подход винаги е прагматичен по отно-

шение на конкретната цел, която го ръководи. Оттук и „зрелостта“, като резултат, защото прагматикът никога не се лута, той не губи излишно време и енергия. Индивидът знае какво иска, знае пътя за неговото постигане, но не винаги знае как да стигне до края на целта. Това е резултатът от неосъществената връзка между интуицията и ума. Той е много потребен във физическия свят, за да се изгради личността.

Опитите на някои философи и окултисти да изключат ума са абсолютно неоснователни. Да избягаш от умствения свят е равностойно на дезертърство. Чрез умствения свят човек съгражда своя жизнен опит. Затова е този път, през който минаваме. Затова сме тук, във физическия свят, за да се научим да работим и с ума, както и с чувствата. Да знаем, че едното помага на другото по пътя на духовното израстване и така да изградим личността.

Личности са ония хора, които имат уменията да контролират своите желания. Това ще рече, че такъв човек има свой емоционален живот, който на базата на опитностите превръща всяко преживяване в изпитание за ума. Когато откликнеш на чувствата със зряла, красива мисъл, ти ще дадеш живот и простор на чувствата. Умът дава цвета, багрите и красотата на чувствата. Това не означава чувства, вкарани в определен канал, а чувства облечени, в красива дреха.

Умът е фината нишка, по която чувството, като премине, я превръща в струна, която може да звъни с Божествен звук, а може и просто да дрънка.

ЗА НОВА СВЕТЛИНА В НАУКАТА

Учителят Иисус Христос е Този, Който може да кръщава с Дух, но Духът на Истината е онази сила, която обзема Съзнанието и го прави способно да работи и твори с възвишена цел. Духът на Истината носи просветлението, от което има нужда всеки човек, независимо от образованието и пола си.

Когато човек е в Пътя на истината, той знае какво търси и е наясно как да го постигне. Този, който стои в Пътя на истината, няма страх, душата му не се измъчва от съмнения. Той е освободен от всякакви притеснения, негово е правото да получи своята нравствена свобода.

Искам да се знае, че когато един ученик тръгне да изучава християнството, той не е окултен ученик. Окултизмът предполага определена мистичност, нещо, свързано с тайнство, но това тайнство се налага от обстоятелствата в онези времена. Смятало се е за магьосничество дори използването на фитотерапията, а питам Аз не е ли това твърде сигурно доказателство за стремежа на враговете на Мирния Дух да отделят човека от Природата, да го напъхат в тесните килии на ограниченото знание – плод на недотам почтени опити да се прави наука.

Християнството е учение, което носи благия Дух на своя Създател. Той не е оставил томове литература, но е показал как трябва да се градят човешките взаимоотношения, какво трябва да бъде обществото на християните.

Тези, които търсят в Библията конкретни текстове с думите на Христос, няма да ги намерят. Библията е свещена книга, защото в нея е записана историята за Сътворението и първите години след него. Тя обаче трябва да се чете много внимателно, защото иносказателният характер на текстовете труд-

но може да бъде правилно разгадан. В много от случаите има подвеждаща информация, която е включена от апостолите по тяхно усмотрение. Един от тях е апостол Павел. Той е създал дори свое направление в християнството. То е характерно с особено отношение към църковното служене. Впрочем той е създателят на основната група ритуали, характерна с чинопоклонничеството по отношение на църковната йерархия.

Християнството изисква равнопоставеност между всички хора. Чиновете в църковната йерархия са измислени от хората. Бог не е искал лъскави одежди и позлатени кубета. Бог е искал чисти души и искрени слова. Тях обаче ги няма. 2 000 години след Христос Църквата се е превърнала в тромава, бюрократична институция. За съжаление сред служителите има много недобросъвестни люде.

Как да успее Учението на Христос, като са толкова малко тези, които го търсят заради потребностите на душата си.

Този, у когото говори Светият Дух, той ще спаси човечеството, казвате вие. А може ли един да спаси цялото човечество? Може ли, питам ви, дори да умре като мъченик, както умря Христос, да изчисти вашите злодеяния? Изхитрихте се! Наричате лошите си постъпки „грехове“. И понеже са ви внушили, че сте грешни още от самото си рождение, вие не се свените да искате опрощение на греховете си и после пак да грешите.

Дошло е времето, когато е наложително човечеството да се събуди! Не е възможно еволюцията на човешкия род да продължи по този път, защото всъщност това е пътят, който унищожава еволюцията. Той е за низшите духом. Вашият приоритет сега е материалната задоволеност. Обществото, което предлага най-много материални придобивки – то е вашата заветна цел. Това е потребителският подход, който много сериозно вече изчерпва земните ресурси. И тук не става дума за черногледство, а за една напълно обективна оценка на обстоятелствата.

Християнските добродетели, внедрени в живота, в ежедневните човешки отношения, носят мирния дух на благороден и изключително организиран характер на обществените отношения. Общественият капитал се създава, когато умственият потенциал работи в пряка връзка със съзнанието.

Защо казвам „умственият потенциал“, а не умът? Защото в този случай трябва да се извикат на помощ всички знания и опитности. Всичко, което до ден днешен е дало положителен резултат в еволюцията на човешките отношения.

Нравствените порядки, които до това време са определяли семейните отношения, трябва да бъдат изчистени от наслоените, застарели патриархални разбирания. Не че трябва да се пренебрегнат уважението и почитта към родителите и по възрастните хора, но трябва да се изчисти зависимостта, която все още съществува в отношенията родители – деца, съпруг – съпруга. Тази зависимост сега се изразява в правото на родителя да направлява според своите виждания професионалната ориентация на децата си, в резултат на което се създават много некачествени специалисти. На отговорни места работят хора, които не им е там мястото. Зависимост има по отношение на жилищния проблем, но това е вече въпрос, който има своя социален аспект.

Затормозеният в семейството си човек не може да бъде добър професионалист. Зависимостта, която затормозява съпружеските отношения, е бич, който в голяма степен разрушава здравата основа на едно семейство. Тя се изразява в неспособността на нравствено ограничени човек да признае правото на свобода на своя партньор. И ето го тук примера за себичната любов, за онази любов, която обсебва до изтощителност.

Християнските добродетели изискват красива, нежна любов, която съгражда, любов чиито лъчи раждат живот, който носи радост.

Християнството учи на трудолюбие и разумен подход в

общуването с Природата, защото това учение отрича насието. Ето защо казвам, че ученикът, който изучава Христовото учение, не е в окултен клас. Той се учи как да живее и твори освободен от суеверия и предразсъдъци, освободен от мисълта, че Бог го наблюдава, за да го накаже. Ученикът от Христовата школа знае, че той сам е свой палач, той сам наказва себе си, сам създава условията за деградация на личността, сам е причинител на екологичните катаклизми и етническите вражди, защото знае, че Бог му е дал всичко! А това ще рече, че *човекът като творение, създадено да се развива и расте в условията на физическия свят, има абсолютната възможност да бъде ТВОРЕЦ по подобие на своя Създател. Това е общото между думите в Библията и действителността. Казано е: „Бог създаде човека по Свой образ и подобие.“ Прието е засега в най-голяма степен примитивното разбиране за прилика. „По свой образ и подобие“ ще рече творец, творец с най-благородните морални подбуди – творец, който носи светлина и любов.*

След всичко казано дотук е важно да се разбере, че окултизмът е отживял своето време. Не че учението на Христос идва да го отхвърли, но защото в изминатия път дотук човечеството вече се докосна до една голяма истина: скритото, тайнственото, определеното за малцина знание не донесе желания резултат. През последните години се наложи нов подход, на който всички сте свидетели – „свалянето“ на повече информация, включването на повече хора в обхвата на космическите сътрудници. Трябва да се разбере, че е повече от необходимо да се даде гласност на съществуващата вече години наред ШКОЛА НА ХРИСТОС. Да! Това е голямо училище за всички хора по света. В нея работят хиляди светли същества и основната цел, от която се ръководят всички е проповядване на нов морал. Изграждане на човешките отношения върху принципа на БРАТСТВОТО. Не е нужно майка ти да роди пет деца, за да знаеш, че имаш братя. По-важно е да знаеш,

че всеки човек когото срещнеш, е твой брат, и да го обичаш, както Христос обича всички ни, както Бог обича хората.

Окултизмът носи разделение. Той изисква определена група хора да бъдат посветени в дадена тайна, в дадена наука. Така се създават отбрани общества или секти. Да! Това е било нужно, но преди Христос. Страхът от злонамереното използване на знания е основателен. Знания, които се използват без необходимия морал, могат да бъдат причина за много проблеми, могат да създадат условия за унищожаване на Природата и самоунищожаване на човешкия род. Знания и морал трябва да вървят успоредно. Затова нужната корекция вече е направена. Знания, свързани с фундаментални научни открития, вече няма да бъдат така достъпни за хората, докато не се промени моралът. Изгради ли се моралният принцип, дойде ли новата светлина в човешкото съзнание, ще дойде и новата светлина в науката. В тази посока работи Христовото училище.

ВСЕМИРНО БЯЛО БРАТСТВО

Когато се говори за Бялото Братство трябва да се има предвид, че още от Сътворението е заложена взаимната зависимост между Бялото и Черното братство. Това ще рече, че успоредно в космическото пространство работят съзидателното (съграждащото) и разграждащото. Едното е свързано с проявата на положителните сили, които създават конкретния образ и го изпълват със съдържание и смисъл. Другото е свързано със способността, а в някои случаи и необходимостта, на вече създадените форми да се трансформират, като се подчиняват на разрушителните, разграждащите сили, за да се активизира съграждащото се и като промени своята структура, да приеме качествено нова форма.

Това са две много общи направления, затова ще трябва да се конкретизира казаното.

Бог, Съзателят на живот на Вселената, има Своя мъдър Промисъл, според който в условията на противоречивото съществуване трябва да се доизгражда и развива Неговият План – програма за еволюция на човешкия род. Противоречието е необходимо условие, което поражда борба, но конструктивна борба, една абсолютно обмислена „провокация“, която трябва да породи необходимостта крехкото да се укрепва, да се утвърждава и развива. В този смисъл се казва, че Бог не изпраща изпитания, които човешката душа не би могла да преживее. Там, където се стига до смърт, трябва да се търси абсолютно изчерпване на възможностите в условията на физическия свят. Това означава, че се пристъпва към трансформация с цел – създаване на нова по-продуктивна форма.

След това кратко обяснение да потърсим началото на двете основни направления в развитието на света изобщо, а това

са ДОБРОТО, респективно Бялото Братство, и ЗЛОТО, което ще рече Черното братство, но винаги това определение трябва да се приема условно.

Бялото Братство има своя йерархия, която води началото си от самото Сътворение. В Космическия План-Програма е предвидено създаване на разумно човешко същество, което да получи своя възможност за усъвършенстване, за да достигне до нивото на благородно сътрудничество със Висшите светли същества. Според Замисъла това трябва да се осъществи по пътя на вярата и предполага един дълъг процес за еволюция на Духа. Ако човек приеме вярата като моралната опора на своето духовно изграждане, ще успее да прояви заложената в него Божествена идея за трансформиране на низшето в съвършената форма на благородното желание. Благородството определя добронамерените действия. Те от своя страна изграждат човешките взаимоотношения а оттам идва и всичко останало. Когато човешките същества тръгват на война, това означава, че те са загубили способността си да приемат и осмислят положителните идеи, които идват при тях чрез силата на вътрешния глас и с помощта на светлинната енергийна система.

Бялото Братство има задачата да възпитава, да „сваля“ знания, които да бъдат основа за научни постижения, за създаване изобщо на наука и да се грижи за оцеляването на живота конкретно на тази планета.

Негов пръв ръководител, познат на планетата Земя, е Мелхиседек, но това е името на Същество от ранга Божий Син. Той е творение на Бог Яхве, като Негов пръв помощник. Той идва въплътен в образа на изключителна личност със способности, които може да има само един Велик Посветен. На него му е била дадена изключителната власт да помага на хората в процеса на тяхното адаптиране към условията във физическия свят. Той създава могъща мрежа от сътрудници, които имат свои конкретни прояви в различните точки на планетата. Тук само ще спомена, че говорим за човека като за същество,

създадено от външен Фактор, а не самозародил се в условията на земната атмосфера организъм. Човешкият организъм – такъв, какъвто го познаваме сега, е резултат от успешната адаптация на съответната ехоструктура към условията на физическия свят и по-нататъшното ѝ изграждане като елемент на физическия свят и част от общия космичен организъм.

Във времето между Мелхиседек и Христос работят много известни личности като Орфей, Зороастър, Буда, но подчертавам, независимо от тяхното обожествяване, особено на Буда, те не са Богове. Те обаче изграждат основата на Бялото Братство на планетата. Те разработват идеята за Любовта и силата на Ума, те подпомагат съграждането на Разума.

В периода на своята безплътност човешкото същество е имало чудесната възможност да приема абсолютно безпрепятствено, по телепатичен път информация. Със съгъстяването на материята способностите се променят, за да започне периодът на събиране и съхранение на опитностите. Целта е да се постигне прераждане на Душата, за да може тя на базата на определена цикличност да се усъвършенства.

Безплътното същество от онзи период е като кукла на конци. То изпълнява всичко, което му се подаде като информация, и не може да контактува с останалите светове, защото му липсва необходимата инициатива. Като безплътна форма то се рее в пространството и не може да развива творческа дейност, защото няма градивен опит. Това е началният етап от населяването на планетата с жив човешки вид. Тогава Замисълът е предвиждал безплътната форма да остане в условията на физическия свят, защото така отпада трудният процес на хранене. Било необходимо, обаче, и той да бъде включен, защото без съответния етап от развитието на човешкия вид не може да се стигне до изграждане и развитие на умствения живот. След него идват периодите на развитие на Мисленето, изграждане на опитности и формиране на Съзнание. Оказало се, че не може да се очаква развитие и в Духовен аспект, ако няма опитности. Сега

пътят е от плът към безплътна форма, защото чрез опитностите в енергийната система на плътната форма остава Силата, която носи необходимата информация. Единственото предимство на безплътната форма е, че тя се захранва със светлинна енергия. Трябвало е да бъде внедрено желанието и така то става основен подбудител за еволюцията на безплътната форма.

Това, което сега хората наричат Бяло Братство, е по-скоро земната представа на човешкия ум за съпричастност и сродяване.

Бялото Братство е система от високо организирани служители на Божествената воля. Те имат своя йерархия, която е изградена по строги правила. Йерархията на Бялото Братство изисква посветеност, всеотдайност и последователност. В плана на нейната структура е залегнала идеята за взаимозависимостта между отделните представители и тяхното взаимно допълване. Това ще рече, че те работят като едно цяло, независимо от йерархичната стълба. Тук няма по-важен и по-маловажен, по-знаещ и по-незнаещ. Има само строго разпределение на отговорностите и задълженията. Най-долу на стълбата са ангелите. Като същества, които стоят най-близо според духовното си развитие до човека, те са връзката между Божествения и физическия свят и преки водачи на човека. Те са другият, по-съвършен образ на човешката личност, който трябва да бъде и първа цел за нея, за личността. Това е образът, в който трябва да премине човекът в по-късния етап от своето развитие.

Ангелът винаги е на разположение на човека, винаги „следи“ и „отразява“ в специална информационна система всичко съществено от живота на поверения му човек. Но ангелът „говори“ много дискретно. Той използва внушението, което за човека се проявява като „нещото, което го кара“ да постъпи така или иначе. Много често може да се чуе: “Нещо ме караше да отида или да не отида там.“ Не трябва да бъркаме внушението с вътрешния глас, с гласа на интуицията, защото чрез него се проявяват опитностите. Понякога ангелът използва и визуализацията.

Трябва да се отбележи, обаче, че човек все още не умее разумно да контактува със своя ангел. В повечето случаи връзката е еднопосочна, т.е. ангелът има готовност, изпраща своята информация, но няма кой да го чуе.

Какво цели с това Бялото Братство ?

Бялото Братство, като е поставило водач на всяка душа, иска да помогне за човешката еволюция, иска да подтикне развитието на човешката личност.

Ангелът е духовен водач, той не е духовен учител. Духовен учител е Архангелът. Той отговаря за голяма част от земното население. Те са само четирима и всеки има свое направление и основен период, в който разполага с правата на Учител за цялата планета.

Архангелите са духовни учители, които формират духовната култура както на човешките същества, така и на съществата от останалите светове: растителен, животински, света на минералите. Те също имат своята еволюция, колкото и незабележимо да е това за човека.

Архангелите изпълняват волята на Братския съвет. Негови членове са Херувимите и Елохимите.

Херувимите са същества от порядъка на високо ерудирани Вселенски умове. Те имат способности да проникват в Мисълта, в свободно движещата се в пространството Мисъл, и да я наситят с конкретно съдържание. Херувимите водят живот на междупланетарни умове, т.е. за тях е абсолютно възможно да разговарят с населението на две или три планети, без това да затруднява комуникацията. Херувимите не вършат нищо съществено, преди то да е било обсъдено с Елохимите. Елохимите стоят по-горе в йерархията. Те са 12 на брой, Херувимите са 24, Архангелите са 4.

Като казвам по-горе в йерархичната стълба, нека уточня. Елохимите са ръководители в Школата на Христос. Те са под прякото ръководство на Христос. Изпълняват Неговата воля и чрез тази си дейност служат на Бога. Те единствени имат права-

та на съветници, според земните разбирания, а това ще рече на преки събеседници. Чрез тях Христос доизгражда Своите Идеи и много често взема окончателните Си решения с тяхна помощ.

Елохим, който търси връзка със земните хора, е този, който обучава човешките същества чрез телепатична връзка. Херувимите и Ангелите нямат тази задача. Става дума за обучение от порядъка на висша Школа, според което участниците в това обучение стават техни съработници. Обикновено те приемат конкретна информация по телепатичен път. Така е било от сътворението, та до ден днешен. Само че в днешно време трябва да се прави разлика между почти безразборно „сваляната“ информация от Същества населяващи високо развити цивилизации и изпращащи своите текстове, и Информацията, която Школата на Христос предава. Нашата информация има целенасочен характер и е свързана с облагодяване на човешките отношения. Тя се стреми да изгражда новия нравствен облик на съвременния човек.

Сега уточнявам структурата на Бялото Братство: Архангелите са 4. Те са най-висшите Същества, които общуват с Бога и се грижат за духовната еволюция на хората от тази слънчева система. Техен ръководител е Христос. За да се изпълнява по-добре основната задача на Сътворението, а именно превръщането на Земята в училище за духовно развитие, Христос създаде Школата за обучение чрез телепатичен контакт. В процеса на усъвършенстване на връзката със земните хора вече е постигната нова, по-съвършена форма за контакт, която изключва нейния зрелищен вариант – влизането на човека в състояние на транс. Целта сега е не да се изключи човешкият ум и да бъде използван мозъкът и говорният апарат на човека като радиокутия, а да се включи и човешкият Ум в работа по време на телепатичната връзка. Христос поиска този нов етап като качествено нов елемент в обучението, който трябва да засили човешката еволюция, като подтикне в тази дейност и човешкото съзнание. *Голямата цел сега е човешкото съзнание*

да бъде превърнато в механизъм за космическо обичуване. Това ще рече, човек независимо дали се намира на Земята или на друга планета да може да комуникира с другите Разумни Същества от галактиката, в която живее. Това ниво трябва да се постигне като задължително условие за оцеляване на живота въобще. Тази комуникативна връзка ще отмени потребността от използването на летателни апарати и сателитни системи, с което ефирът ще бъде разтоварен от изключително високото наелектризиране, съответно и напрежение. Това за сателитите, а летателните апарати отпадат като необходимост, защото чрез съзнанието и мисълта си човек ще може да присъства на всяка точка от галактиката. Така няма да се унищожават атмосферната обвивка на планетата, а космическото пространство ще се запазва чисто от физически замърсители.

Това, разбира се, е дълъг процес, който изисква и нова, много по-съвършена програма за хранене. Затова в работата на Христовата Школа са включени всички в йерархията – всеки според нивото, на което се намира.

В помощ на Херувимите работят още Силите и Властите. През последните години активно се разширява броят на космическите сътрудници (съработници) от Земята. Основен Център за духовна работа на планетата Земя е Шамбала. Това е свят на високо ерудирани Умове, които са били във физическия свят и са постигнали необходимото духовно пречистване. Високоблагородни умове, които имат изключителни опитности във физическия свят. Те са съветници предимно на хората, които се занимават с научна дейност. Напоследък се предават повече езотерични знания в областта на биологията и психологията. Те работят под ръководството на Джуал Кхул – Тибетеца. Шамбала е основна структура на Бялото Братство. Тя изпълнява част от Програмата на Христовата Школа. Много хора на Земята имат телепатичен контакт с тези Умове.

Друг духовен Център на Земята е Рила и то конкретно местността около езерото „Бъбрека“. Там се събира друга

част от земните помощници на Бялото Братство. Това са духовни личности от ранга на св. Иван Рилски, св. Мина. Тук често обитава Орфей, това е и Мое любимо място, особено чешмата с ръцете на Учителя.

Това е по-същественото за организационната структура на Бялото Братство. Тази информация подсказва и каква е същността на Учението на Братството.

Същността на Учението има за своя опорна точка вярата в Бога, а основната цел е да разработи правилно Идеята за служене на Бога. Сега това се разбира крайно неправилно, бих казал примитивно.

Какво трябва да означава за съвременния човек вяра в Бога? Това ще рече съвременният човек да има абсолютната убеденост в съществуването на Бога, а този, за когото вярата в тази убеденост не достига, да има и съответните знания, т.е. съответните информационни източници за тези знания.

Като знае, че има Бог, човек трябва да знае какво означава и да Му служи. Да служиш на Бога, това означава да познаваш Космическите закони, които изграждат и съхраняват живота във Вселената. Значи, изходната позиция е вярата, но успоредно с нея трябва да върви и любовта. Имаш ли ги двете в ума и сърцето си, ти можеш да бъдеш човек, който знае как да служи. На кого? Като гради с любов отношенията си с тези, с които живее, с които работи или изобщо с които общува, и като се отнася с любов към Природата, човек служи на Бога. Защо? Защото Божията повеля е да се обичат хората помежду си, да има приятелство, братство между народите и да бъде съхранена Природата. В това отношение ще изведем три основни правила, станали вече крайно необходими за осмисляне същността на Учението на Бялото Братство:

1. Обичай себе си .
2. Не убивай свободната воля.
3. Не прави нищо без любов.

ОБИЧАЙ СЕБЕ СИ!

Това означава да признаеш Божественото начало у себе си. Това още означава да знаеш, че като се грижиш за своето тяло, за Душата и Духа си – ти служиш на Бога.

Себеуважението е задължително условие в служенето на Бога. Като уважаваш себе си, ти уважаваш Божественото в своята духовна и физическа същност.

НЕ УБИВАЙ СВОБОДНАТА ВОЛЯ!

Това ще рече, че след като Бог в Мъдростта Си е дал Правото на свободния избор за всеки от нас, ние не трябва да ограничаваме свободната воля на когото и да било.

Да убиеш свободната воля на другия, да ограничиш неговата инициатива, да спреш силата на неговия съзидателен стремеж, ще рече, че се поставяш по-горе от Бога. И тъй като с това ние нарушаваме основен закон на Космическата програма за човешката еволюция на този етап от своето развитие, живеем в изключителни противоречия помежду си и усложняваме както собствената си, така и семейната си и родовата и националната карма, усложняват се изключително много и международните отношения.

НЕ ПРАВИ НИЩО БЕЗ ЛЮБОВ !

Човек без любов е изпразнен от съдържание. Той е като автоматизирана система. Създаденото без любов не живее дълго.

Загуби ли любовта, човек губи и Божественото у себе си.

ПОСЛЕСЛОВ

Книгата „Езотерични записки“ съдържа изцяло „свалена“ информация. „Продиктувани“ са ми 27 теми, които добросъвестно записах с надеждата, че те ще послужат като отправна точка за изграждане на смели научни хипотези. Впрочем когато започнах съвместната работа по записките, аз не знаех какво точно ще записвам. Беше ми „съобщено“, че ще се пише книга, която да предизвика дискусия по проблемите на дехуманизираната съвременна наука. В предхождащите „разговори“ Учителите изказваха своята тревога от потребителския, консумативен подход във всяка от човешките дейности. В този смисъл те искаха да стигне до съзнанието, ако не на всички, то на повече хора, тяхното категорично мнение за голямата морална отговорност, която носят не само учените, но и всеки от нас за излизане от тоталната криза, в която е затънало човечеството. Невежеството и алчността, според тях, са ни довели дотук, затова ние трябва да актуализираме своите понятия за екологична култура, нравствена свобода и просвещение.

Тук вече аз бях поставена на изпитание, защото се изплаших от голямата отговорност, която трябваше да поема. Питам се: „Коя съм аз?“, „Кой ще ми повярва?“, а през съзнанието ми многократно преминаваха изпълнените с насмешка разговори за подобни публикации, които съм слушала. В крайна сметка страховете бяха преодолені, за което съм благодарна на всички, които ме подкрепиха за издаването на тази книга. Тя е поредното доказателство, че човечеството не е изоставено. За нас мислят с любов и тревога. Как мога да отрека нещо, което толкова ясно и толкова истински съм почувствала?! Абсолютно безкористно и добронамерено на човечеството се предлагат нови идеи, които могат да бъдат в помощ за неговото перспективно развитие. Новите идеи не са нищо друго освен едно добронамерено подсказване за възможни научни разработки и открития в съответната област. Те нямат за цел да предложат наготово знания. Тук въз основа на известните вече научни постижения се добавят новите знания. Дадена е посоката, за да може до крайната цел човешкият ум да стигне сам, защото е свещено правото на свободния избор. Тук само е подсказано наличието на съществени факти, които е необходимо да се разработят на съответното ниво в полза на съвременната наука. Идеята е, както е записано в темата „Новата наука“, да се постигне интегриране на човешкия умствен потенциал със знанията, които ни дава информационната банка на Всемирната научно-образователна програма.

Благодаря на Бога, благодаря на Учителите, че ми беше дадена възможност да работя за тази благородна идея!

С най-хубави пожелания: Радея

СЪДЪРЖАНИЕ

Въведение	3
Защо и как е написана тази книга	4
Терминологичен речник	6
Новата наука.....	7
Действие според Принципа на взаимоотдаването	12
Учението на Христос	25
Силата на човешката душа	30
Човешката същност	33
Двете части на цялото	38
Светлинният фактор.....	44
Светлинната енергия.....	47
Физични особености на биологичните организми	53
„Новата“ енергия	58
Проблеми на храненето	61
Храненето – основа на човешкото здраве	65
Силата на човешкия дух	75
Душата – силата на Божествената мисъл	79
Мисълта	82
Енергийна същност на Сътворението.....	86
Ехоструктурата	98
Светлина и форма.....	108
Духоматерията и емоционално-фундаменталният опит	114
Психическата енергия	123
Възможности за използване на психоенергията.....	129
Новата човешка личност	133
Моралните принципи	139
Враждуващи светове.....	142
Физиология на чувствата.....	146
За нова светлина в науката	152
Всемирно бяло братство	157
Послеслов.....	166